

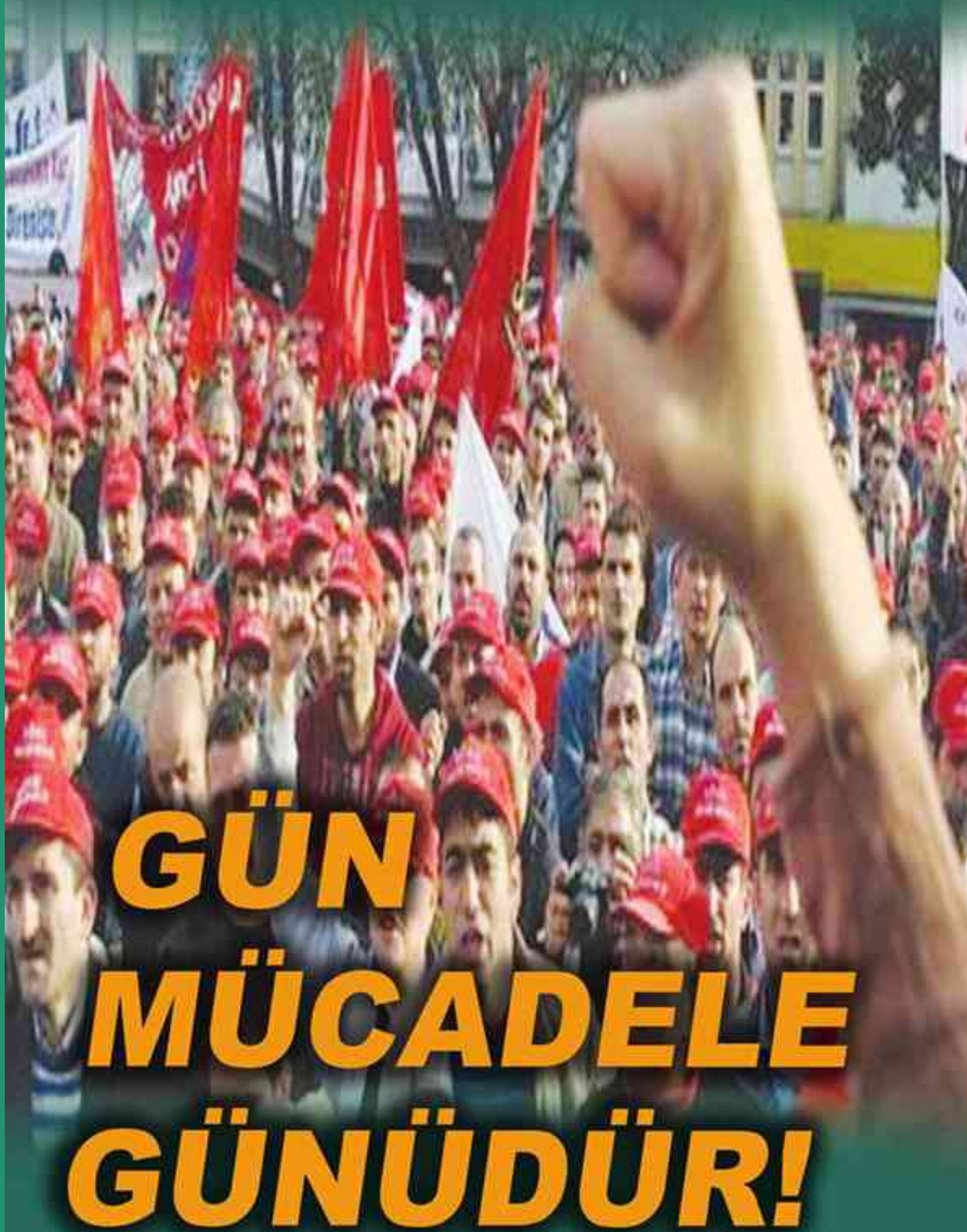
Gün, boş umutlara kapılma günü değil

Patriot füzeleri, Maraş ve Adana'dan sonra Antep'e de yerleştirildi. Ve patriotlarla birlikte, Başbakan Erdoğan'ın "NATO'nun toprakları" ilan ettiği Türkiye'ye, NATO'nun 1200 askeri daha geldi. Varolan ABD ve NATO askerlerine silahlarına yenileri eklenerek, ülke tam anlamıyla emperyalistlerin savaş alanına çevrildi.

Türkiye, başta Suriye olmak üzere Ortadoğu'da emperyalist savaşın merkezi üssü haline gelmiş durumda. Ülke bütçesinin ağırlıklı bir bölümü silahlanmaya ayrılıyor. Sözde bilim kurumları, üniversiteler, savaş sanayi için çalışıyor. Her şey Türkiye'nin savaşa hazır hale gelmesi için düzenleniyor.

Öyle ki, klik çekişmeleri yüzünden tutuklanmış veya görevinden istifa etmeye zorlanmış üst düzey komutanların eksikliği, şimdilerde bir sorun olarak ifade ediliyor. Kuvvet komutanlıklarına atanacak orgeneral kalmayışından yakınıyor. Erdoğan, TSK'nın "terör örgütü" olarak gösterilmesine, eski Genel Kurmay Başkanı Başbuğ'un tutuklu yargılanmasına, askerlerin tutukluluk sürelerinin uzamasına tepki gösteriyor. Hatta yargıçları uyarıyor, aba altından sopa gösteriyor.

Bütün bunlar, Türkiye'nin savaş girdiği koşullarda, elinde yeterince deneyimli subay kalmamış olmasını ve ordu içinde halen süren huzursuzluğu giderme çabasıdır.

Gün boş umutlara kapılma günü değil GÜN MÜCADELE GÜNÜDÜR!

Bu arada Erdoğan'ın "siz öldürmesini iyi bilirsiniz" diyerek Davos'ta rest çektiği, Mavi Marmara gemisine düzenlediği silahlı saldırı üzerine kıyametleri kopardığı İsrail, şimdi Suriye'yi bombalıyor, ama hiç kimseden tık çıkmıyor. Söz konusu Suriye olunca, İsrail'e karşı esip gürlmelerden eser kalmıyor. Dışişleri Bakanı Davutoğlu ise, İsrail'i kınamak yerine, Suriye'yi kınıyor; "niye İsrail'e saldırmıyorsun" diyerek onu kışkırtmaya, savaşı büyötmeye çalışıyor.

İsrail'in Suriye'yi bombalaması da bu amaca hizmet ediyor aslında. Suriye'yi İsrail'e karşı savaş açmaya zorlayarak, hem içten, hem dıştan kuşatmayı arttırmayı hedefliyorlar. Suriye şimdilik bu oyuna gelmiyor. En yakın müttefiki İran ise, uzaya maymun gönderip canlı döndüğünü göstererek, füzeleri de bu şekilde gönderebileceğini, kurulan kalkanların işe yaramayacağını söylemiş oluyor. Keza yeni bir savaş uçağı yaptığını ilan ederek, dosta-düşmana savaş gücünün ne kadar arttığını gösteriyor. Rusya, Akdeniz'de büyük bir askeri tatbikata başlıyor. Suriye'deki Rus vatandaşlarını çekmeyeceğini söylüyor.

Kısacası, bölgemizde emperyalist savaş, yeni hamlelerle daha yakıcı bir şekilde kendini hissettiriyor ve her şey ona göre şekilleniyor.

Erdoğan'ın tutuklu bulunan üst düzey subaylara dönük açıklamalarının bir yönünü de, burjuva klikler arasında süregelen çelişkileri yumuşatma ve aslolarak emperyalist savaşa karşı duran güçlere yönelme oluşturuyor. Her egemen kesim gibi Türk egemenleri de, savaşta "cephe gerisi"ni sağlama almak gerektiğini bilerek hareket ediyor. En başta içte "birlik beraberlik" duygusunu güçlendirmeye çalışıyor. Öte yandan savaşa karşı çıkan kesimleri, bir biçimde etkisizleştirme, zayıflatma operasyonları düzenliyorlar. Sendikaları, kitle örgütlerini zor durumda bırakan yasalarla dizginlemeye, işçi ve emekçileri her yönden örgütsüzleştirmeye gayret ediyorlar.

Adına "İmralı süreci" dedikleri Öcalan ile görüşmelerin başlaması, tamamen bu konjonktürle bağlantılıdır. Hem içte Kürt halkının eylemlerini durdurmayı, hem de Suriye, Irak ve İran Kürtleriyle olası bir birlikteliğin önünü kesmeyi amaçlıyorlar. Viranşehir'de BDP'nin düzenlediği Suriye Kürtlerine destek etkinliğine tahammülsüzlükleri ve büyük bir hınçla saldırmaları boşuna değil. Paris'te katledilen üç kadın PKK'nin arkasında da Türkiye'nin eli olduğu, geçen sürede daha fazla netliğe kavuşuyor. Her

zaman olduğu gibi "barış" söylemlerini arttırarak savaşı büyütüyorlar. Sınır içi ve sınır ötesi operasyonlar artıyor, gerillaların üzerine bomba yağdırılıyor.

Benzer şekilde devrimci, demokrat kurumlara ve örgütlere yönelik saldırılar da artmıştır. Son olarak ÇHD başta olmak üzere kültür merkezlerine, dergi bürolarına dönük operasyonlar, savaşa karşı duran kesimlere gözdağı amacı taşımaktadır. ÇHD'nin son dönemde gerek işçi direnişlerine gösterdiği yakın ilgi, gerekse Türkiye'nin Suriye'ye karşı müdahalesine karşı dava açmaya hazırlanması, bu operasyonun en önemli nedenlerindendir. Fakat başta meslektaşları olmak üzere çok geniş kesimlerden yükselen tepkiler, ülkenin hiç de dikensiz gül bahçesi olmadığını göstermiştir.

Ne "barış" demagogileri, ne de artan saldırı ve operasyonlar, işçi ve emekçilerin, ezilen Kürt halkının mücadelesini durdurabilir. Savaş ve kriz ortamı, bütün perdeleri yırtan ve her şeyin olanca çıplaklığı ile ortaya çıkartan dönemlerdir. Egemenler ne kadar çaba sarfetseler de, gerçek yüzlerini gizleyemezler.

İşte CHP milletvekili Birgül Ayman Güler'in meclis kürsüsünden seslendirdiği ırkçı hezeyanlar... İşte İstanbul'un orta yerindeki Samatya bölgesinde Ermeni kadınlara dönük ölümcül saldırılar... Alevilerin evlerine konulan işaretler... Kürt vekillerini hedef alan göz yaşartıcı bombalar... vb...

Büyük usta Lenin'in yıllar önce söylediği gibi, **"ya savaşlar devrime yol açar, ya da devrimler savaşları önler!"**

Komünist ve devrimcilere düşen görev, halkın savaş içinde daha da perişan olmasını, düşkünleşmesini, halkların birbirini kırmasını önlemek için mücadeleyi daha da yükseltmektir. Böyle günler, burjuvazinin artan saldırılarına olduğu kadar, yalan ve demagogilerine karşı da uyanık olma, kitlelerin boş umutlara kapılmasına izin vermeme günleridir.

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Zam haberleri peşpeşe yağıyor. Elektrik, doğal gaz ve benzinin arkasından, şimdi de gıda fiyatları hızla tırmanıyor. Ekonomik kriz, tarım kriziyle de birleşerek etkisini artırıyor.

Patriotlar geldi. ABD, Suriye savaşını başlatma konusunda her geçen gün biraz daha zorlanıyor, uluslararası kamuoyundaki meşruiyetini kaybediyor. Ama Türk egemenleri, savaş çıkırtkanlığını sürdürüyor. Onun bu tutumu ve Patriotların varlığı, gelecekteki savaşta, Türkiye'yi öncelikli hedef haline getiriyor.

Ekonomik krizin boyutu savaşı kaçınılmaz kılıyor. Burjuvazi bir taraftan artan fiyatlar, işçi kıyımları ve gaspedilen haklar ile krizin faturasını kitlelere çıkarmak istiyor, diğer taraftan, savaş çıkırtkanlığı ile yeni soluk boruları açmaya çıkıyor. Her iki durumda da, kitlelerin yaşam koşulları gün geçtikçe kötüleşiyor, üzerimizdeki baskı artıyor.

Yapılması gereken tek şey, kitleleri örgütlemek, savaşa ve krize karşı harekete geçirmek, mücadeleyi yükseltmektir. Devlet bunu durdurabilmek için operasyonlardan ideolojik bombardımana kadar her tür yöntemi kullanıyor. Buna karşılık, sağlam ve güçlü bir mücadele hattını örmeli, savaştan ve krizden etkilenen en geniş kesimlere ulaşmalı, işçi direnişlerinin kazanması için güçlendirmeli, kitlelerin öfkesini eyleme dönüştürmeliyiz. Bugün bu, çok daha yakıcı bir göreve dönüşmüştür.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz. Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

18. sayıda

3	Paris cinayeti ve "İmralı süreci"
5	"Sakine'nin yaşamı Kürt özgürlük mücadelesidir"
6	Kürt halkı cenazeleri bağrına gömdü
7	Adliye'de 24 saat
8	"Muhalefetin sesi olmaya devam ediyoruz"
9	Şakran Hapishanesi'nde açlık grevi
10	Bireysel emeklilik sigortası
11	Türk-Metal Sendikası'nın "ilk"i!
12	Zonguldak ve Gaziantep'te işçi katılımı
13	Sağlık işçilerine Ankara'da polis saldırısı
14	Köklerimiz toprakta tarihten geliyoruz
16	Redhack YÖK sitesini hackledi
17	Üniversitelere "özerkleştirme" değil, "özelleştirme"
18	Mali'de emperyalist müdahale
20	Kılıçdaroğlu'nun Çin ziyareti
21	N.Ç'nin "rıza"sı!
22	Hatay'da savaşa karşı tepki sürüyor
23	Taksim talanını durduralım!
24	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
25	İyi bir örgütçü ve eylem adamı; Hacı Köse
26	Tutsak mesajları

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaş Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad.

No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı:18 Şubat 2013, 2 TL(KDV Dahil)

içlerinde PKK'nin kurucularından Sakine Cansız'ın olduğu üç kadın 9 Ocak'ta Paris'te katledildiler. Bu katliamın, Öcalan'la hükümet arasında görüşmelerin başladığı bir döneme denk gelmesi ve Avrupa'nın başkenti sayılan Paris'in ortasında gerçekleşmesi, birçok soru işaretini ve tartışmayı da beraberinde getirdi.

Böyle bir cinayeti kim ya da kimler işlemiştir? Bunun altında yatan nedenler neydi? Kimlerin çıkarına hizmet ediyordu? Kime, ne mesaj verilmek isteniyordu? Katil ya da katiller ortaya çıkarılacak mıydı? Her zaman olduğu gibi bir tetikçi bulunacak, onun arkasında kimlerin olduğu karartılacak mıydı? vb...

Nitekim cinayetin üzerinden birkaç hafta geçtikten sonra, cinayetin en

kızdırıyor. Başbakanın icazetiyle Öcalan'la görüştürüldüğü ima edilerek, böyle konuşursa ikinci kez gönderilmeyeceği söyleniyor.

Devletin Kürt hareketi üzerinde estirdiği "Habur" umacısı karşılığını buldu. Cenaze törenleri olabildiğince sessiz geçti. Kürt bayrakları bile açılmadı. Kitlese fakat suskun, sloganların bile sınırlı atıldığı, öfkenin içe akıtıldığı törenler oldu. Belli ki, Kürt siyasetçileri "barışa zarar vermemek" adına kitleyi uyarmıştı. Devlet de cenaze töreni boyunca resmi tüm güçlerini ortadan çekerek, olası patlamaları önlemeye çalışmıştı. Burjuva medya, küçük bir kartona yazılmış olan "savaşın kazananı, barışın kaybedeni olmaz" sloganını, manşete çıkardı, cenazenin en önemli mesajı olarak onu işledi.

Doğal olarak her kesim, kendi meşrebine göre, bu cinayeti kimin işlediği üzerine çeşitli senaryolar yazdı, yorumlar yaptı. Daha cinayet haberi duyulur duyulmaz AKP yetkilileri, "iç hesaplaşma" dediler örneğin. O sırada Afrika gezisinde bulunan Başbakan da bu yönde açıklamalar yaptı. Burjuva medyanın belli başlı kalemleri, bu savı güçlendirmek için çalıştılar, PKK'nin bugüne dek "hain" ilan ederek öldürdüğü kişileri sıralamaya başladılar. Hatta Başbakan Erdoğan, Mazlum Doğan, Mahsun Korkmaz gibi PKK önderlerinin isimlerini sayarak, bilinçli bir karalama kampanyası yürüttü.

Başta BDP'li milletvekilleri olmak üzere Kürt halkının bu tür açıklamalara gösterdiği tepkiler üzerine kısmen geri adım atsalar da, "iç hesaplaşma" savını alttan alta işlemeyi sürdürdüler.

Soruyu, "bu cinayetten kimin çıkarı olur" şeklinde sorarak, katillere ulaşmaya çalışanlar ise, ağırlıklı olarak "İran-Suriye" istihbarat birimlerini işaret etti. Bunlara Rus gizli servislerini ekleyenler oldu. Kimisi İsrail'i, kimisi ABD'yi cinayetin faileri olarak gösterdi. Farklı uluslararası güçleri göstermekle birlikte, Fransa'nın da bu cinayete ortak olduğu, en hafifinden görmezden geldiği konusunda bir hemfikirlik oluştu. Çünkü cinayetin işlendiği "Kürt Enformasyon Bürosu" Paris'in en işlek caddelerinden birinde bulunuyordu ve Fransız polisi bu mekanı sürekli izliyordu.

Kürt hareketi de Fransa ve Türkiye üzerinde durdu. Her iki devletin yetkililerine çağrıda bulunarak cinayeti aydınlatmalarını, aksi halde onların üzerine kalacağını söylediler. KCK Yürütme Konseyi Başkanlığı, katliamın ardından yaptığı açıklamada, "bu katliam, uluslararası arka planı da olan Türk Gladyosu'nun işi" dedi. AKP yetkililerinin ve burjuva basının "iç hesaplaşma" söylemlerine tepki gösterdi ve bunu "hedef şaşırtmak" olarak nitelendirdi.

Sonuçta, birbirine zıt birçok görüş ortaya atıldı ve cinayetin birçok faili olabileceği söylendi. Ancak bu çok farklı kesimlerden farklı adresler gösterilse de, **bunun İmralı'da başlayan süreci sabote etmek için yapıldığı noktasında hemen herkes birleşti.** Ve katillerin amacına ulaşmaması için, sürecin devam etmesi gerektiğinde hemfikir olundu.

"İmralı süreci" bölgesel gelişmelerin bir sonucu

Kuşkusuz cinayetlerin zamanlaması önemliydi. Emperyalist kapışmanın

Paris cinayeti ve "İmralı süreci"

Paris'teki üç devrimci kadını, şu ya da bu emperyalistin maşası öldürmüş olabilir. Ama tüm emperyalistler ve işbirlikçileri, onların düşmanıdır, katilidir. Çünkü onlar, devrimci olan, ilerici olan, insanlığa hizmet eden her şeye düşmandırlar. Paris'teki cinayeti içlerinden birinin işlemiş olması, diğerleri akla maz. Dün olduğu gibi yarın, onlardan biri de, benzer cinayetler işleyecektir. Dolayısıyla kurşunlar, özgür ve eşit bir Kürdistan ve dünya özlemine sıkılmıştır.

önemli zanlısı olarak Ömer Güney adında bir kişi tutuklandı. Ömer Güney, büyük ihtimalle Hrant Dink cinayetindeki Ogün Samast gibi, harcanmak üzere hazırlanmış bir kuklaydı. Bütün mesele o kuklanın iplerinin kimin elinde olduğunu tespit etmekte ki, işler o noktada karışıyor ve özellikle karanlıkta bırakılıyordu.

Paris cinayetinde de aynı sonuçlarla karşılaşmanın tek yolu, bu cinayetlerin aydınlanması için yükselcek olan kitlese mücadeledir. Kürt halkı başta olmak üzere tüm ilerici, devrimci güçler, cenazelere büyük bir katılım gösterdiler. Katillerin bulunması için Avrupa'da gösteriler yapıldı, halen bu yönde gösteriler sürüyor.

Ne var ki, sözde "barış süreci"ni bozmama adına, oluşan büyük tepki yatıştırılmaya çalışılıyor. Egemenlerin "yeni bir Habur olmasın" baskısı ile, Kürt halkının sevincini olduğu gibi, öfkesini ve kinini bastırması isteniyor. Yüzbinlerin katıldığı cenaze töreninde konuşanlar, hesap sormaktan değil, barıştan söz ediyor. Öyle ki, Ahmet Türk'ün Kandil'in bombalanmasından söz etmesi dahi, Başbakan'ı

Bütün bu basınç ile Kürt halkı, bir kez daha suskun bir bekleyiş içine sokuldu. Fakat bu, öncekilere göre daha ihtiyatlı bir beklentidir. Beklentilerinin karşılanmadığı durumda ortaya çıkacak öfke seli, öncekileri de aşacak, hem devleti, hem de reformist barikatları yıkıp geçecektir.

Paris cinayetine farklı yaklaşımlar

Paris'te katledilenlerden Sakine Cansız, PKK'nin halen hayatta olan sınırlı sayıdaki kurucularından biriydi. Yıllarca hapis hanelerde yatmış ve **dik duruşuyla başta Kürt kadınları olmak üzere halkın büyük sevgi ve saygısını kazanmıştı.** Böyle bir kişinin katledilmesinin yaratacağı etki hesap edilerek, Sakine Cansız hedef seçildi. Keza Fidan Doğan da, Avrupa'daki faaliyetin yürütücülerinden ve çok sevilen bir kişiydi. Dolayısıyla yöneticiler hedefe çakılarak bu cinayetler işlendi.

Bunların kadın olması ve Avrupa'nın göbeğinde, göz önündeki bir mekanda katledilmelerinin yaratacağı büyük infial, bilinerek yapıldı.

merkezi durumundaki Ortadoğu'da Kürt sorunu kilit bir özellik kazanmıştı ve her emperyalist güç, onu kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak istiyordu. Zaten AKP hükümetinin başlattığı "İmralı süreci" de bu gelişmelerle doğrudan bağlantılıydı.

ABD, AKP eliyle bu konuda yol almak istiyordu. **Asıl amaç, PKK'yi bir biçimde tasfiye etmektir.** AKP yetkilileri bunu açık açık söylüyorlardı da. Başbakan Erdoğan ısrarla "Kürt sorunu yoktur, Kürt vatandaşlarımızın sorunu vardır" diyor ve "terörle mücadele"nin devam edeceğini yineliyordu. Hatta "ya silahlarını teslim edip giderler, ya da bulundukları yerlerde imha edilirler" türünden tehditler savuruyordu. "Kürt açılımı"nın mimarı olarak gösterilen Beşir Atalay da, Kürtleri "entegre" etmekten söz ediyor, amacın PKK'yi silahsızlandırmak olduğunu belirtiyordu.

"İmralı süreci" adını verdikleri bu süreç, asıl olarak dış faktörlerin zorlamasıyla başlatılmıştı. Ortadoğu'da ABD'nin Türkiye'ye önemli bir rol biçerek oluşturduğu "Sünni blok" ile, arkasında Rusya ve Çin'in olduğu İran eksenli "Şii blok"un çatışmasında geline noktanın bir sonucuydu. ABD, uzun bir süredir Ortadoğu'da İran'ı "baş düşman" ilan etmiş ve onu çevreleme stratejisi izlemişti. Irak işgalinden sonra Suriye'yi de Libya gibi içten ve dıştan müdahalelerle düşürerek, İran'ı yalnızlaştırmayı hedefledi. Ne var ki, Irak'ta Şii Maliki Hükümeti, Kürt Federe Bölgesi'ndeki gelişmelerden duyduğu rahatsızlık ile de giderek İran'a yaklaşıyordu. Suriye'deki Baas rejimi de sanıldığından daha dirençli çıktı, içten-dıştan her tür müdahaleye karşı bugüne dek ayakta kalmayı

başardı. Bu arada Suriye'nin kuzeyinde yaşayan Kürtler, (Batı Kürdistan) özerklik ilan etti. Irak'taki Federe Kürt Bölgesi, Irak Merkezi Hükümetiyle sıcak savaşın eşiğine geldi. Türkiye, Barzani'nin başında bulunduğu Kürt Bölgesi ile ilişkilerini arttırdı, bu bölgede çıkan petrolün başka ülkelere doğrudan ihraç edilmesine köprü oldu. Diğer yandan Suriye'deki Kürtlerin üzerine saldırıları yoğunlaştırdı. Irak sınırını Barzani eliyle kapattırarak, zor durumda bıraktı. Bütün bu baskılar, Suriye Kürtleri içinde etkin olan PYD'yi güçsüzleştirmek ve bir bütün olarak Kürtleri, Esad rejimine karşı savaştırmak içindi.

Öcalan ile yapılan görüşmelerde, PYD bu noktadan sıkıştırılıyordu. Yaklaşık bir buçuk yıllık bir aradan sonra kardeşi ile görüştürülen Öcalan, kardeşi aracılığıyla PYD'ye şu mesajı iletti: "Söyleyin onlara, Esad'ı desteklemekten vazgeçip Suriyeli muhaliflerle hareket etsinler. Hatta buna karşı çıkan Kürtleri gerekirse elimine etsinler. Araplarla yakınlaşınsınlar." (aktaran Eyüp Can, Radikal, 15.1.2013)

ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarları, Türkiye'nin

bölgede "Kürtlerin hamisi" rolünü üstlenmesini gerektiriyor. Ancak Türkiye'nin bugüne dek Kürt sorununda izlediği politika bunu imkansız kılıyor. ABD, Öcalan'ı Türk devletine teslim ettiği halde, PKK'yi tasfiye etmeyi başaramadılar. Bu doğrultuda atılan adımlar, hep kesintiye uğradı, sonuç alınmadı.

Öte yandan Ortadoğu'da değişen dengeler, PKK'yi de etkiliyor ve politikalarında de

ğişiklikler gündeme geliyordu. Örneğin Irak işgali döneminde ABD ile işbirliğini savunan, "demokratik sömürgecilik" diyerek onu kutsayan Osman Öcalan ve ekibi, PKK içinde ağırlığını kaybetti ve ardından bir kopuş yaşandı. Bu durum, PKK'de ABD'ye güveni sarstı ve mesafeli yaklaşıma yol açtı. Suriye'deki son gelişmeler de PKK içinde ABD karşıtlığını güçlendirdi. Aynı dönemde İran, PJAK'la ateşkes sürecini başlattı. Hatta İran'ın PKK liderlerinden Murat Karayılan'ı bir süre tutsak edip, belli sözler aldıktan sonra serbest bıraktığı söylendi.

Kısacası bölgedeki tüm güçler Kürtler ve PKK üzerinde etkin olma savaşı verdiler, veriyorlar. Böyle bir ortamda ABD ve AKP açısından en akıllısı, ellerinde tutsak olan Öcalan üzerinden PKK'yi etkisiz hale getirmektir. Öyle de yaptılar. "İmralı süreci" dedikleri dönemi böyle başlattılar.

Bütün emperyalistler ve işbirlikçiler, katildir

Şimdi deniyor ki, "Paris cinayeti, 'İmralı süreci'ni baltalamak için yapıldı". Bu süreci ABD, AKP eliyle başlattıysa, neden onu baltalayacak bir girişimde bulunsun? Bunu ABD karşıtlarının yapması daha mantıklı değil mi? Dolayısıyla gözleri, İran'a, Suriye'ye, Rusya'ya çeviriyorlar.

Elbette bu devletlerin yapma olasılığı vardır. Bütün emperyalistler PKK'yi kendi amaçları doğrultusunda kullanmak için, cinayet dahil her tür yöntemi devreye sokarlar. Buna ABD dahildir. Cinayetlerin "İmralı süreci"ni baltalamak için yapıldığından hareketle, sürecin mimarlarından ABD ve Türkiye'yi, işin içinden sıyırmak, doğru bir yaklaşım olamaz.

En başta masaya daha güçlü bir şekilde oturmak için bile, PKK'ye darbe vurmak, liderlerine gözdağı vermek isterler. Zaten "İmralı süreci" için AKP'nin yürüttüğü propaganda, PKK'nin askeri olarak yenildiği ve liderlerinin tutuklanmama karşılığında silahları bırakmaya hazır olduğu şeklinde değil midir? Böylece şoven kesimlerin tepkileri yumuşatılmakta, sürecin önündeki engeller temizlenmektedir.

Diğer yandan Başbakan Erdoğan, Öcalan'la görüşmelerden sonra bile, "terörle mücadele"nin sürecini söylemiş ve Kandil yeniden bombalanmaya başlamıştı. Türkiye, yıllardan beri PKK liderlerine suikast yapmak için ekipler hazırlamış, planlar yapmıştı. Ellerinden gelse tüm PKK kadrolarını imha etmek isterler. Bugün "İmralı süreci"ni başlatmaları da, "ez ve çöz" politikasının başarısız olmasındandır. Yoksa, ezerek çözme arzusundan vazgeçtiklerinden değil! Ve

Türk-Amerikan Özel Kuvvetleri'nin ortak tatbikatı

ABD'nin Ankara Büyükelçisi Ricciardone, Ekim ayında "Usame Bin Ladin operasyonunda uygulanan taktikleri Türkiye'ye önerdik" demişti. Sonradan açığa çıktı ki, bu açıklamadan önce, Türk ve Amerikan özel kuvvetleri birlikte tatbikat yaparak, Bin Ladin tarzı "sofiktike operasyonlar" üzerine çalışma yapmışlar. Hürriyet gazetesinin 22 Aralık 2012 tarihli "özel haber"inde, tatbikatın, ABD'nin Kolorado kentinde 10-28 Eylül'de gerçekleştiği ve 15 Türk komandosunun böyle operasyonlar yapmak üzere yetiştirildiği bildiriliyor.

Tatbikatın yapıldığı Fort Carson Üssü'nün sorumlularından Yarbay Osterholzer'in verdiği bilgiye göre, 15 kişilik "seçkin Türk birliği"nin Amerikan Kara Kuvvetleri'nin üst düzey eğitilmiş Yeşil Bereliler'ile buluşup, üç hafta boyunca eğitildikleri ortaya çıktı. Eğitimin, ortak operasyonları uyum içinde yapabilme yeteneği kazandırma amaçlı gerçekleştirildiği de anlaşıldı. Teknik uyumluluk dışında iletişim ve kişisel ilişki üzerine durdukları, o yüzden "birlikte vakit geçirmeye" özel olarak önem verdikleri, "yemek yemek, bira içmek, alışveriş merkezlerini dolaşmak, sosyal aktivite-lerde bulunmak" gibi biçimlerle bu ilişkiyi geliştirdikleri anlatılıyor.

Yarbay Osterholzer, sözkonusu tatbikatın iki tarafın özel kuvvetleri arasında ortak çalışmalar için bir başlangıç, "emekleme safhası" olduğunu söyledikten sonra, "gittikçe daha sofistike operasyonların ele alınacağını" da bildirdi. Sonraki çalışmanın ne zaman, nerede olacağına dair soruları ise "gizlilik nedeniyle" açıklayamayacağını söyledi. Bin Ladin operasyonu ile kurulan paralellik üzerine de "Elbette ileride o da olabilir, ancak ileride ne tür operasyonlar deneyeceğimiz bilgisini sizinle konuşamam" dedi. Ayrıca "Türk askerlerinin motivasyonu son derece yüksekti. Bizim için de tatmin edici bir sonuç oldu" diye ekledi. (Hürriyet, 22.12.12)

sözde “barış süreci”nde de bu yöntemleri kullanmaya devam edeceklerdir. Dolayısıyla AKP’nin böyle bir süreci başlatmış olması, Türkiye’yi bu cinayetleri işlemekten otomatikman aklamaz.

“Derin devlet” denilerek, AKP dışında kesimlerin cinayeti işleme ihtimali üzerinde durulması, AKP’ye sunulan en büyük destektir. Bugün başta MİT ve Ordu olmak üzere AKP, devletin en önemli kurumlarında üstünlüğü ele geçirmiş durumdadır. Elbette bu kurumlarda AKP karşıtları halen mevcuttur, güç kaybetmiş olsalar da bu tür cinayetleri işleyebilirler. Bilindiği gibi Türkiye, 80’li yıllarda Çatlı, Ağca, Kırıcı gibi faşist tetikçileri, ASALA militanlarını öldürmek üzere Avrupa’ya salmıştı ve bunlar birçok cinayet işlediler. Bu yönüyle Türkiye sabıkalıdır, sicili hayli kabarıktır. Ancak içinde bulunan konjonktürde devlet desteğiyle bu tür cinayetlerin işlenmesi, AKP’den bağımsız olamaz.

Paris’te katil zanlısı olarak tutuklanan Ömer Güney’in, son bir yıl içinde Türkiye’ye 6 kez geldiği, son olarak Aralık ayında Türkiye’de olduğu, Ankara’da bir otelde kaldığı, bazı kişilerle görüştüğü vb. daha ilk anda ortaya çıkan bu olgular, Türkiye’nin cinayette parmağı olduğunu göstermektedir. Sözde MİT araştırmaktadır. Daha önceki cinayetlerde olduğu gibi üstünü örtmek için uğraşacakları kesindir. Çünkü tetiği kimin çektiği değil, arkasında kimlerin bulunduğu önemlidir ve her zamanda muğlak bırakılan, gösterilmeyen yer burası olur.

Hatırlanacaktır, ABD’nin Ankara Büyükelçisi Ricciardone, Ekim ayında yaptığı bir açıklamada, “*Usame Bin Ladin operasyonunda uygulanan taktikleri Türkiye’ye önerdik*” demişti. Erdoğan da, Bin Ladin’in bir evde kaldığını, PKK liderlerinin ise dağda olduğunu söyleyerek farklı koşullar olduğunu belirtip, ABD’nin bu önerisini reddettiklerini bildirmişti. Oysa hiç de öyle olmadığı anlaşıldı. Büyükelçi’nin bu açıklamasından bir ay kadar önce, Türk ve Amerikan özel kuvvetleri, Bin Ladin tarzı “sofiktike operasyonlar” üzerine birlikte tatbikat yapmışlar. Tatbikat, ABD’nin Kolorado kentinde 10-28 Eylül’de gerçekleşmiş ve 15 Türk komandosu böyle operasyon yapmak üzere eğitilmiş.

Cinayetin tetikçisi olarak yakalanan kişinin Türkiye ile ilişkileri varsa, arkasında ABD’nin olması en güçlü ihtimaldir. Hele ki cinayetin işlendiği tarihten üç-dört ay önce birlikte tatbikat yaptıkları göz önüne alınırsa, bu ihtimal daha da kuvvetlenir. Türk egemenlerinin, Sri Lanka’da “Tamil Kaplanları” katledilirken de ağızlarının suyu akmış ve Sri Lanka tarzı bir “çözüm”ü ne kadar arzuladıklarını ortaya koymuşlardı. Benzer şekilde Bin Ladin öldürüldükten sonra da PKK liderlerinin bu şekilde katledilmesi üzerine çok durulmuştu. Buna uygun olarak da Türk kontrgerillasının ABD ile birlikte tatbikatlar yaparak eğitildikleri, sonradan açığa çıktı.

Bütün bunlar alt alta geldiğinde, Paris’teki cinayetin ABD-Türkiye ortaklığı içinde işlenmiş olabileceği ihtimalinin hiç de yabana atılmayacağı, hatta güçlü bir olasılık olduğu görülür.

* * *

Paris cinayeti, bir kez daha gösterdi ki, emperyalistler ve işbirlikçileri, kendi çıkarları için, katliam, cinayet, işkence vb. her tür insanlık dışı yöntemi devreye sokarlar. Paris’teki üç devrimci kadını, şu ya da bu emperyalistin maşası öldürmüş olabilir. Ama tüm emperyalistler ve işbirlikçileri, onların düşmanıdır, katilidir. Çünkü onlar, devrimci olan, ilerici olan, insanlığa hizmet eden her şeye düşmandırlar. Paris’teki cinayeti içlerinden birinin işlemiş olması, diğerleri aklamaz. Dün olduğu gibi yarın, onlardan biri de, benzer cinayetler işleyecektir. Dolayısıyla kurşunlar, özgür ve eşit bir Kürdistan ve dünya özlemine sıkılmıştır.

Kürt halkı, bu uğurda en yiğit evlatlarını kaybetti. Sürüldü, aşağılandı, katledildi. Nice bedeller ödedi. Daha da ödeyeceğinden başka... Tek tek katillerin peşine düşerek, bunların intikamını alabilmek mümkün değil. Kuşkusuz katiller bulunmalı ve cezasını çekmeli. Fakat asıl büyük düşman emperyalistler ve işbirlikçileridir. Bunu unutmadan, asıl okları oraya yöneltmek gerekir.

“Ölümler güç ve bilgilerini beraberinde götürmez, yaşayanlara ilave eder”
Kızılderili Atasözü

Dört duvar arasına hapsedilmek, komünist ve devrimciler için her zaman önlerine çıkabilecek yeni bir mücadele alanıdır. Kimisi bu alanda kötü bir sınav verir ve mücadele azminde gedikler açılır, ya da büsbütün kırılır, yıkılır gider. Kimisi de, aksine daha kararlı ve bilenmiş olarak bu alanı, karşı silaha dönüştürüp güçlenir pekişir. Sakine bu ikincisini başaranlardandı.

Onunla 1988 yılında Amasya Hapishanesinde buluşmuştuk. O bir grup yoldaşıyla Diyarbakır Hapishanesinden, biz de Adana’dan sonra sürüldüğümüz Ermenek Hapishanesinden sürgün gelmiştik. Hemen fark edilen önder özellikleriyle öne çıkıyordu Sakine. İnsanlığın acılarını dindirme, ezilen halklar için güzel bir dünya kurma inancı, her hareketine sinmişti. Faşist terörün ve silahlanmış sömürücü sınıfın zora dayalı mekanizmalarının, özgürlük isteyen bir halkın isyanını engelleyemeyeceğine, ama bu isyanın devrimci zoru kullanmadan başarı kazanamayacağına inanmış bir bilinçle yürüdüğü anlaşılıyordu. Özellikle partisinden bahsederken gözleri ışıltıyor, karşısındakine bu inancını partisinden gerçekleştireceğini duyumsatan bir güvenle konuşuyordu. Sessiz ve sakini biri sanılırdı. Ama öyle değildi. Gerektiğinde ve yerli yerinde konuşurdu. Hareketli ve canlıydı. Ataktı. Düzenli, disiplinli, çok verimli bir yaşamı vardı ve yoldaşlarını da bu yaşamın içinde eğittiğini görürdük. Sakine, milliyetçi duygulardan da arındırmıştı kendisini ve halkların duygu ve düşüncelerine karşı çok hassas davranırdı. Aramızda Kürt olmayan arkadaşlar da vardı ve onların ailelerine karşı açık görüşlerde son derece nazik ve sevecen davranırdı.

Büyük kavgalar içinde özgürleşen Sakine, hapishanelere sığmayan yüreği ve bilinciyle, aşağılanan ve horlanan, kölece boyun eğmesi istenen Kürt halkının kurtuluş mücadelesine önderlik edeceğini daha o günlerde yaşamı ile gösteriyordu. Gözükara, özgürlük tutkusuyla belli ki dağlarını özlüyordu. Parmaklarını duvarları delmek için çalıştırdığını askerler koğuşu basınca öğrendi gardiyanlar. Koğuşun duvarı oyulduğunda, kadın koğuşuyla bitişik lojmanda yaşayan hapishane müdürünün evinin merdivenine çıkılacağını fark ettiğinden beri, sabırla çalışmıştı Sakine. Direngen ve savaştı özelliği, bu özgürlük eylemini engellemek için baskına gelenlere kafa tutuşundan da belliydi.

Kürt halkının özgürlük mücadelesi Sakine’nin yaşamının tamamıdır. Onun özlemlerinde ne düzen içi bir yaşam, ne de kendini tümüyle bir erkeğe adayan sıradan bir kadın yaşamı vardır. Ölümünün üzerinden AKP Hükümeti bizzat başbakanın ağzından onu bir hainle birlikte anarak bu gerçeği ters-yüz etmek için çok uğraştı. Oysa Mehmet Şener’in hain olduğu açığa çıktığında Sakine, bu alçaklığa asla prim vermemiş elinin tersiyle itmişti. Onun için mücadelenin çıkarları her şeyin üzerindeydi ve kalbi sadece Kürt halkının özgürlüğü için titrerdi. Dolayısıyla Sakine gibi insanların pürüzsüz yaşam, demagogileri hemen açığa çıkaracak kadar güçlüdür ve öyle de olmuştur.

Sakine Cansız, inançları uğruna yaşamını ortaya koyan cesur yürekli bir kadın komutandı. Davası için yaşadı. Onun inançlarına kurşun sıkamayanlar, bedenini aldılar aramızdan. Ama ölenlerimiz, Kızılderili atasözünde ifade edildiği gibi, “güç ve bilgilerini beraberinde götürmezler, yaşayanlara ilave ederler”... Kürt halkı artık Sakine’nin güç ve bilgisini aldığına göre, mücadelesi daha da güçlenerek büyüyecektir. Mücadele tarihinin hep gösterdiği gibi, ölenlerimiz bayrağı arkada kalanlara devrederler. Kavga bayrağı hep yukarda dalgalanacak, hiç yere düşmeyecek... Kürt halkının tüm acıları gibi yürek yakan Sakine’nin ölümü, özgürlük alevine dönüşecek. Kürt kadının, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin simgesi olan adı hep yaşayacak...

YAŞASIN ULUSAL VE SOSYAL KURTULUŞ MÜCADELESİ!

Nevin Berktaş

Kürt halkı cenazeleri bağrına gömdü

Fransa'dan görkemli uğurlama

Fransa'nın başkenti Paris'te silahlı saldırı sonucu katledilen PKK kurucularından SAKİNE CANSIZ'la birlikte FİDAN KORKMAZ ve LEYLA SÖYLEMEZ için yapılan yürüyüşe, 100 bine yakın kişi katıldı. Türkiye'den BDP Eşbaşkanları Selahattin Demirtaş, Gültan Kışanak ile Aysel Tuğluk'un da yer aldığı yürüyüşe, Avrupa'nın birçok ülkesinden Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimci, demokrat ve yurtsever, katılım gösterdi.

Görkemli bir şekilde başlayan yürüyüşte, katliamlar kınandı, suçluların bir an önce bulunması istendi. Yürüyüş boyunca "Öcalan'a Özgürlük" talebini içeren sloganın yanı sıra, "İntikam", "Şehitler Ölümsüzdür", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Katil TC Devleti" sloganları atılarak, olaya tepkiler yağdırıldı.

Coşkulu geçen yürüyüşe, yağmurlu bir hava olmasına rağmen Fransız kamuoyunun da ilgisi yüksekti. Yürüyüş, Fransa Komünist Parti binasının önünde milletvekillerinin yaptıkları konuşmalarla son bulurken, alana birçok kişi gelmeye devam ediyordu.

Cenazelerin otopsi işlemleri bittikten sonra, Türkiye'ye nakli için gerekli girişimlerin yapıldığı bildirildi. Bu süreçte düzenlenen anma ve etkinliklerin ardından, cenazeler Türkiye'ye gönderildi.

Fransa'dan PDD okurları

Kendi topraklarında, yüzbinlerin omuzunda...

Cenazeler, AKP'nin "yeni bir Habur olmasın" basıncı altında kaldırıldı. Kitlesele ama "barışçıl" bir şekilde gerçekleşti. Bugüne kadar Kürt bölgelerinde yapılan cenaze törenlerinin çoğu ya polis saldırısına uğramış ve çatışma çıkmış ya da korsan gösteriler şeklinde olmuştu. Fakat bu kez polis ortada görünmemeye dikkat etti,

BDP'liler "barışçıl" geçmesi için uğraştı. Öyle ki, bayrak, flama, pankart vb. taşınmadı, önceden yapılan duyurular gereği, beyaz tül-bent ve atkı giyildi.

Katliamın ardından özellikle Paris'te yüzbinlerce Kürt, devrimci ve ilerici, katliamın aydınlatılmasını istedi. Avrupa'nın birçok ülkesinden gelenler, öfkeli sloganlarla cenazelere sahip çıktılar. Paris'te 16 Ocak'ta düzenlenen törene milletvekillerinin de bulunduğu siyasetçiler de katıldılar. PKK bayraklarına sarılan cenazeler, Türkiye'ye uğurlandı.

Türkiye'de ise 17 Ocak'ta İstanbul Yeşilköy havaalanına indirilen cenazeleri karşılamak için binlerce kişi toplandı. Dış hatlar terminali önünde toplanan kitle, sloganlarla katliamı protesto ettiler. Cenazelerin gelmesinin ardından, BDP milletvekili Sabahat Tuncel ve Sakine Cansız'ın babası İsmail Cansız konuşma yaptı. Cenazelerin Diyarbakır'a emanet edileceği belirtildi. İsmail Cansız, "Ben görüyorum ki Sakine ölmemiş, çünkü sizler varsınız" dedi. Buradaki karşılamaya aralarında PDD'nin de bulunduğu devrimci ve ilerici kurumlar da katıldılar.

Diyarbakır'daki cenaze töreni ise, 17 Ocak'ta Batıkent Meydanı'nda yapıldı. Diyarbakır'a yüzbinlerce insan akarken, gitmek isteyen birçok kişi de otobüslerde ve uçaklarda yer bulamadılar. Günler öncesinden cenaze hazırlıklarına başlayan Diyarbakırlılar, havaalanından cenazeleri alarak hastaneye götürdüler. Hastane önünde sabaha kadar nöbet tutuldu. Sabah, cenazeler hastaneden alınarak Batıkent Meydanı'na getirildi. PKK bayraklarına sarılan cenazeleri sloganlarla sahiplenilen kitleye hitaben Ahmet Türk, Selahattin Demirtaş, Aysel Tuğluk konuşmalar yaptılar. Konuşmalarda "cenazelerin barışa hizmet etmesi" vurgusu öne çıkarıldı.

Törenin ardından Sakine Cansız'ın cenazesi Dersim'e, Leyla Söylemez'in Mersin'e ve Fadime Doğan'ın Maraş'a gönderildi. Buradaki törenler de kitlesele bir şekilde yapıldı.

Kürt halkı kendi evlatlarını ve şehitlerini sahiplendi, hesabın sorulacağını haykırdı.

Gözaltılar eylemlerle protesto edildi

18 Ocak'ta İstanbul, İzmir, Ankara başta olmak üzere 7 ilde Çağdaş Hukukçular Derneği, Halkın Hukuk Bürosu, İdil Kültür Merkezi, Yürüyüş dergisi, Gençlik Federasyonu sabaha karşı polisler tarafından basıldı.

Kurumlara gece 4.00'te gelen polis, ağır iş makineleriyle camları ve duvarları kırarak girdi. Baskınlarda, aralarında ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı, İstanbul ÇHD Başkanı Taylan Tanay, Grup Yorum üyeleri, Yürüyüş dergisi çalışanları, TAYAD ve Halk Cephesi üyelerinin de bulunduğu 97 kişi gözaltına alındı. Baskınlar sırasında kurumlardaki bilgisayarlara, kitaplara, dergilere, dava dosyalarına el konulurken, gözaltına alınanlar yerlerde sürüklendiler.

Burjuva basında baskınlara gerekçe olarak avukatların savundukları ve katıldıkları işçi eylemleri, "Suriye adına ajanlık" vb. gösterildi. Ancak gözaltına alınanlara, basında çıkan iddiaların hiçbirinin sorulmaması, baskınların tamamen düzmece olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. Burjuva basına haberler servis edilirken, gözaltındakilere ve onları savunacak avukatlara "gizlilik" engeli çıkartıldı, dosyalara bakılmasına izin verilmedi. Savcılık ve mahkeme sorgulamalarının ardından 55 kişi tutuklandı.

Gözaltıların olduğu günden itibaren ise kurumlar eylemlerle tepkilerini sokaklara taşıdı ve devletin baskınlarını boşa düşürecek bir sahiplenme örneği gösterdi. Gözaltı süresi boyunca Halk Cephesi ve ÇHD üyesi avukatlar İstanbul Emniyet Müdürlüğü önünde basın açıklaması ve oturma eylemleri gerçekleştirdi. Çağlayan Adliyesi önünde ise ÇHD'li avukatlar başta olmak üzere, Halk Cephesi, TAYAD, Gençlik Federasyonu, İdil Kültür Merkezi çalışanları oturma eylemi yaptı. Eylemlere aralarında PDD'nin de bulunduğu devrimci kurumlar ve milletvekilleri destek verdiler.

ÇHD, DİSK, KESK, TTB, TMMOB'un 22 Ocak'taki eylemine 3 bini aşkın kişi katıldı. ÇHD önünden başlayan eyleme sendikaların yanı sıra aralarında PDD'nin de bulunduğu devrimci kurumlar da destek verdi. Eylemde ÇHD imzalı "1974'ten beri susmadık susmayacağız" pankartı açıldı.

ÇHD 24 Ocak'ta Çağlayan adliyesi önünde yaptığı basın açıklamasından sonra avukatların serbest bırakılmasını istedi ve tutuklamalara itiraz dilekçelerini savcılığa verdi. Aynı gün Levent'teki İspanya konsolosluğu önünde birbasın açıklaması gerçekleştirilerek "Tehlike altındaki avukatlar günü" dolayısıyla İspanya'da da BASK davasına bakan avukatların uğradıkları baskıları protesto ettiler. Halk Cephesi ise aynı gün 12.30'da AKP İlçe binası önünde basın açıklaması yaparak tutuklamaları protesto etti.

26 Ocak'ta Çağdaş Gazeteciler Derneği, Mecidiyeköy'deki Yürüyüş dergisi bürosu önünde basın açıklaması yaparak baskınları protesto etti ve tutuklu gazetecilerin serbest bırakılmasını istedi.

İdil Kültür Merkezi'nde Grup Yorum ve kurum çalışanları basın açıklaması yaparak baskınları protesto etti ve polisin yıkıp döktüğü kurumu basına gösterdi.

Baskınlar İstanbul'da Gazi Mahallesi, Okmeydanı, Nurtepe, İkitelli, Sarıgazi, Gülsuyu semtlerinde de protesto edildi. Gazi Mahallesi'ndeki eyleme Proleter Devrimci Duruş ve Partizan da destek verdi. Ayrıca İzmir, Eskişehir, Adana, Ankara, Mersin, Antalya, Çanakkale, Samsun ÇHD üyeleri de baskınları yaptıkları açıklamalarla protesto ettiler.

ABD Büyükelçiliği'ne bomba

Dergimiz yayına hazırlandığı sırada, Ankara'da bulunan ABD Büyükelçiliği'ne canlı bombalı bir eylem gerçekleştirildiği haberi geldi. Eylem, büyükelçiliğin giriş kapısının iç tarafında, "ABD topraklarında" yapılmıştı. Eylemi gerçekleştiren Ecevit Şanlı şehit düşerken, elçiliğin güvenlik görevlisi de öldü. Ecevit Şanlı'nın 2000'de cezaevlerinde başlayan Ölüm Orucu eylemine katıldığı ve tahliye edildiği haberi basında yer aldı.

Eylemi DHKP-C üstlendi. Yapılan açıklamada, "Bu eylem, Amerikan kalelerinin hiçbir yerde güvende olmadığını gösterdi" denildi.

ÇHD'li avukatlar tutuklandı ADLİYE'DE 24 SAAT

21 Ocak 2013'te 9 Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) üyesi avukat, toplamda 55 kişi tutuklandı. Avukatların gözaltına alınma kararlarından tutuklanma kararına kadar geçen tüm süreçler, bize faşizmin gerçek yüzünü bir kez daha gösterdi. Devletin, kendi imzaladığı kural-lara bile uymaması, her aşamada emir komuta zinciriyle hareket ederek, polisleri-hakim ve sav-cıları kukla gibi, hukuk kurallarına ihtiyaç duyma-dan yönetmeleri kendini gösterdi.

Avukatların ifadesinin kollukta alınamaması-na rağmen, günlerce gözaltında tutulmaları bile, herkese bir gözdağı verme amacını taşıyordu. Hali hazırda her gününü mahkemede, karakolda, cezaevinde, bürosunda geçiren avukatlarla ilgili, zaten dosyayı hazırlamasına rağmen gözaltına alıp günlerce bekletmesi, açık bir işkenceydi. Devlet de çok iyi biliyor, gözaltında yaşanan işkence sebebiyle kimsenin mücadeleyi bırakmayacağını; ama dışarıda olan yüzlerce avukata, ortaya çıkardığı resmi gösteriyor. "Avukat da olsan, ben sana istedi-ğimi yaparım" diyor keyfi bir şekilde.

Hazır avukatları karakolunda tutuyorken, dos-yayla ilgisi olmamasına rağmen kan ve tükürük örneklerini de alıyor, teknoloji geliştikçe kendi arşı-vini de büyütüyor devlet hukuksuzca... Avukatlara ve diğer gözaltında olanlara, açlık grevinde olma-larına rağmen su ve şeker vermiyor, hatta tuvaletten su içmelerini engellemek için tuvalete de götürmü-yorlar uzun süre. İşkence herkesin gözünün önün-de yapılıyor, "devletin temeli" hatırlatılıyor herkese. Onlara su ve şeker vermek isteyen avukatlar hak-kında tutanak tutuyorlar, bugüne kadar bu uygula-ma olmamasına rağmen, savunmaya gelen avukat-lara da gözdağı veriyorlar, yetmiyor tehdit ediyor-lar...

ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı utandırır-

yor devleti; yurtdışında olmasına rağmen "gelece-ğim" diyor. Avukatları, Çağlayan Adliyesi'nde bekle-yen onlarca kişi çoğalıp yüzlerceyi buluyor gün için-de. İlk doktor kontrolünde görüyoruz, savcılığa çıka-rılmaları saatleri buluyor. Savcılığın olduğu koridor-da önümüze barikat kuruluyor; bekleyiş gittikçe ger-ginleştiriyor bizleri. Çevik Kuvvet'in barikatın arka-sına geçmesiyle daha da gerginleşiyoruz.

Grup Yorum sanatçıların da aralarında bulun-duğu aşağıdaki nezarethanelerde işkencenin devam ettiğini, ters kelepçeli halde tutuldukları ve durumun kötüleştiğini öğrenince, polisle bağışma-lar başlıyor. Çevik Kuvvet kocaman tüplerle biber gazlarını koyuyor yanına. Polis, barikatın önündeki avukatlara saldırıyor, adliyenin 7. katında avukatlar-dan yararlananlar oluyor. Onlarca avukata adliyenin orta yerinde saldıran polis, karakolunda ters kelep-çeli insanlarımıza neler yapmaz diyoruz... Sloganlarımız yankılanıyor adliye koridorlarında, polisi geriletıyoruz ve koridordan atıyoruz. Aşağıya destek için avukatlar gönderiliyor. Faşizmi her saat tekrar görüyoruz karşımızda; çevik kuvvet barikatıy-la, jopuyla, savcılıyla...

Savcılık aşaması başlıyor, herkes ifadelere

katılmak için ismini yazdırma çabasında. Listelerde her kişi için üç avukat yazılabiliyor, ama yazılmak isteyenler liste yapanların başında ve herkes istekli destek olmaya. Dayanışma uykusuzluğumuza ve yorgunluğumuza en iyi ilaç... Merak ediyoruz, gizli-lik kararı konmasına, hiçbirimizin dosyaları görme-mesine rağmen, İstanbul Emniyeti'nin yaptığı bilgi notunda söylediklerinden neler var diye... Daha gözaltında olmalarına rağmen, Emniyet, kendi yet-kisini aşarak basına bilgi vermiş, "kozmik bilgi"ler-den, "ajan"lardan vs söz etmiş ve "suçlu" olduklarını halka açıklamıştı. Emniyetin bu tavrı açık açık hal-kın kafasını bulandırmaya, yaptığı hukuksuzlukları ve terörü haklı çıkarmaya yönelikti. Emniyet-medya elele, soruşturmayla ilgili elinden geleni yapıp yargı-lamayı ve infazı kendisi gerçekleştiriyor; savcı ve mahkemelere iş bırakmıyordu.

Devleti oluşturan temel organlardan kolluk gücü ve yargı birlikte çok uyumlu çalışıyorlar, kolluk gücü bütün dosyayı kendisi isteğine göre yönetiyordu. Girdiğimiz ifadelerde, emniyetin açıkladığı hiçbir şeye rastlamadık. Dahası, savcının elinde olan dos-yada sorulacak soruları dahi emniyet hazırlamıştı. Emniyetin kendine böyle görevler biçmesi, bir kom-plonun nasıl kurulduğunun ve faşizmin hukuk tanı-mazlığının en iyi göstergelerinden biridir. Soruşturma dosyasında, "örgüt üyeliği", yalnızca gizli tanık ifadelerine, legal yapılan basın açıklama-sı ve eylem fotoğraflarına, telefon konuşmalarına dayanıyordu.

Faşizm, legal alan bırakmak istemiyor, varolan her demokratik hakkı kendi istediği gibi eğip bükü-yor, insanların basın açıklamasına katılmalarını "üye"liğin kanıtı olarak kendi savcı ve hakimlerine kabullendiriyor. Legal alanda yapılan Anayasa ve diğer kanunlarda tanınan haklar yok sayılıyor, kendi hukuk kurallarına bile sadık kalmayıp "bana karşı olursan..." tehdidini savuruyor.

AKP, "demokratikleşme" adı altında, faşizm uyguluyor. Kuralları da kendi faşizmine göre yıllar geçtikçe düzenlemeye devam ediyor. İş Kanunu ve Toplu İş Sözleşmeleri, Ceza Kanunu ve PVSK 'da çok kap-samlı değişiklikler yaparak top-lumsal muhalefeti her alandan

"Tehlikedeki avukatlar günü"nde ÇHD eylemi

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi, son gün-lerde avukatlara yönelik olan baskılar ve tutuklamalara karşı, 24 Ocak'ta "Tehlikedeki Avukatlar Günü" dolayısıyla önce Çağlayan Adliyesi'nde sonrasında Levent'teki İspanya Konsolosluğu önünde basın açıklaması yaptı. Eylemde tutuklamaların son bulması ve tutuklanan avukat-ların serbest bırakılması gerektiği ifade edildi.

24 Ocak, İspanya'da 1977 yılında katledilen dört sendi-ka avukatı anısına, 3 yıl önce "Tehlikedeki Avukatlar Günü" ilan edildi. 24 Ocak "Tehlikedeki Avukatlar Günü" bu yıl İspanya'da ETA militanlarını savunan ve bu sebeple terör örgütüne üye olmaktan tutuklanan avukatlara ithaf edilmişti. 18 Ocak'ta ÇHD üyesi ve yöneticisi 9 avukatın tutuklanması üzerine, İspanya'nın yanında Türkiye'de "teh-likedeki" avukatlara da atfedildi. Pek çok ülkede Türkiye ve İspanya Konsoloslukları önünde eylemler yapıldı.

Türkiye'de, Çağlayan Adliyesi önünde "Devrimci Avukatlar Onurumuzdur" yazan bir döviz taşıyan avukatlar bir açıklama yaptılar. Açıklamayı okuyan Gülvin Aydın, "Avukatlara uygulanan baskı ve terör aracılığı ile savun-

dukları kesimlerin sesleri kısılmak istenmiş, savunma hak-ları gasp edilmiştir. Ancak bütün bu tablo bu coğrafyada devrimci avukatlık pratiğinin sürekliliğini engelleyememiş, aksine, devirmeyen bu darbelerin her biri, bu pratiğin taşı-yıcılarını güçlendirmiştir" dedi.

Açıklamanın ardından Levent'teki İspanya Konsolosluğu önüne geçil-di. Burada da yapılan açık-lamada, İspanya'da Bask avukatlarının mesleki görevlerini serbestçe icra etmelerinin sağlanması için 8 maddelik talepler dile getirildi ve gözaltına alı-nan/tutuklanan tüm avukat-ların serbest bırakılması ve maruz kaldıkları insan hak-ları ihlallerinin ortadan kal-dırılması istendi.

silme, yok etmeye çalışıyor. 2000'lerin en büyük özelliği, basın açıklamalarına katılmanın, legal eylemliliklerin, mahkemelerde illegal örgüt üyeliğine delil olarak geçmesidir.

George Dimitrov, 'Faşizme Karşı Birleşik Cephe' isimli kitabında, "legal alanda varolabilmek imkansızlaştığında, artık demokratik mücadele verecek alan kalmadığında, Parti de tamamen illegal mücadeleye başlamaya başladı" diyordu. Bugün Türkiye'de de legal alan bırakmamak için ellerinden geleni yaparlarken, aynı zamanda da "demokratik açılım", "ileri demokrasi" sözleriyle kendi propagandasını yapıyor hükümet. Burjuvazi her şeyi yozlaştırmaya, içini boşaltmaya ve anlam kargaşası yaratmaya çalışıyor. Bunu 8 Mart'ın geldiği noktadan, 1 Mayıs'a yapılmaya çalışıldan rahatlıkla anlayabiliriz. Sürekli ideolojik saldırı halinde, kavramların anlamlarını bulandırıyor. "Açılım" adı altında yapmaya çalıştığı tafsiyeler gün yüzüne çıktıkça da, yeni taktiklerle tekrar saldırıyor. Dehak'ların olduğu her yerde, özgürlük ateşini yakacak yüreklerin olduğunu unutuyor...

Güneşimizi gölgeledikçe,
güneşe

ÇHD'ye yapılan operasyonla gözaltına alınan avukatlar arasında bulunan ve sonrasında serbest bırakılan Avukat Gülvin Aydın ile gözaltı sürecini ve ÇHD'yi konuştuk.

PDD: Av. Taylan Tanay mahkemede "Bizler Halit Çelenk'lerin İbrahim Açıkan'ların bizlere miras bıraktığı devrimci avukatlık geleneğini devraldık, o yolda ilerliyoruz" demişti. ÇHD'nin tarihinden bahseder misiniz?

Av. Gülvin AYDIN: ÇHD'nin kuruluş tarihi 12 mart sonrası 1974 yılı, ama ondan önce de devrimci avukatların bir araya gelip kurdukları bir dernek var. Bu dernek 12 mart vesilesiyle dağılıyor. Avukatlar tekrar ÇHD'yi kuruyorlar. Bu avukatlar o zaman da toplumsal muhalefetin avukatlığını yapmış insanlar. Deniz Gezmiş'lerin Mahir Çayan'ların avukatları kurmuşlar bu derneği. 12 Eylül'de bir kesintiye uğramış ama bu günlere kadar gelmiş ve 1991 yılında tekrar faaliyete geçmiş ve o gün bu gündür mücadelesine devam ediyor.

Siz de 18 Ocak'ta gözaltına alınan avukatlardanınız , o süreci anlatır mısınız, neler yaşadınız?

O gün hukuksuz bir şekilde gözaltına alındık. Avukatların evinin, bürosunun aranması sadece suçüstü durumu varsa yapılır, ama bizim evlerimiz, derneğimiz arandı. İşkencelere

olan özlemin daha da artacağını, bir gidip bin geldiğimizi bilmiyor... Onlar legal alanlarda verilen demokratik mücadelelere "yasa dışı" dediklerinde, meşruluk zemininin belirleyicisinin BİZ olduğunu unutuyorlar, zulmün olduğu her yerde zulme karşı direnmenin meşru olduğunu unutuyorlar...

Tutuklanan avukatlarında şahsında, bütün savunma hakkına saldırıyorlar. Gözdağı veriyorlar, bıçağın kemiğe dayandığı yerde grev yapacak olan işçilere; gözdağı veriyorlar emperyalist savaşa karşı çıkanlara; gözdağı veriyorlar her gün yaşadığımız içimizi burkan sorunlara karşı birleşip örgütlenmimize...

Savcılar, ezberletilen görevlerini yapıyorlar; sonucu önceden belirlemiş olan dosyalarla ilgili sorular soruyorlar... Bir tiyatronun içerisindeyiz, koskocaman bir oyuncu kadrosu var karşımızda... Hukukun "H"si ilgilendirmiyor onları. Tek bildikleri biat etmek; biat etmek için sabahlara kadar ifadelere devam etmeleri işten bile değil. Onlar da çok iyi biliyorlar, avukatların susma hakkını kullanmış olmasının suç olmadığını ve hiçbir örgüt üyeliğini kanıtlamaya yetmediğini; biliyorlar legal eylem

fotoğraflarıyla bir insanı "üye" ilan edemeyeceklerini. Tam da bu yüzden, emniyetin halkın kafasını karıştırmak için, dosyada hiç olmayan şeylerden bahsetmesi boşuna değildi. Bizler de biliyoruz, ne zaman dosyalarda bir "gizlilik" kararı olsa, aslında o dosyadan bir şey çıkmayacağını; ne zaman bir "gizli tanık" görsek, o gizli tanığın bize karşı silah olarak kullanılacağını ve suyu bulandırmak için varedildiğini...

Tutuklama kararıyla mahkemeye sevkler başlıyor, Grup Yorum üyeleri ve iki avukat serbest bırakılıyor. Tekrar sloganlarımız 7. katta yankılanıyor. Basın açıklaması için toplu olarak merdivenlerden sloganlarla 10 kat aşağı iniyoruz. "Baskılar bizi yıldıramaz", "Devrimci avukatlar onurumuzdur",

"Muhalefetin sesi olmaya devam ediyoruz"

maruz kaldık. Bugüne kadar her zaman işkencenin yapıldığını söyledik, dikkate alınmadı, ama biz avukatlara yapıldığı zaman bu birazcık gündeme geldi. Biz hep söylüyorduk; su, şeker vermiyorlar, ters kelepçe uyguluyorlar, yani gerçekten işkence var. Bu açıdan avukatların gözaltına alınmasının olumlu bir yanı budur, bazı şeyleri biraz daha teşhir etti.

Gözaltında nasıl uygulamalarla karşılaştınız?

Orada bizden zorla parmak izi alınması, zorla tükürük örneği alınması gibi uygulamalarla karşılaştık. Yapılan bu uygulamaların soruşturmayla hiçbir ilgisi de yok zaten. Yasaya baktığında, her zaman başvurabileceği birşey de değil bu. Bu uygulamayı birincisi delil toplamak için yaparsın, ikincisi eğer kişinin kimliğini tespit edemiyorsan bu yollara başvurabilirsin. Bizim kimliğimiz ortada zaten. Hergün mahkemelere gidip geliyoruz. İkincisi bizim suçlandığımız suçla, tükürük örneği almanın ne ilgisi var. Nasıl bir delil elde etmeyi planlıyorlar. Bunların hiçbir açıklaması, gerekçesi yok. Dolayısıyla yasadışı bir yöntemle alınmış birşeydir. Bir çeşit fişlemedir bunun adı. Toplumdaki herkesin kaydını tutacaklar. Kişinin DNA'sını almaktır, hem de zorla. Benim bileğimi çok bükmüşlerdi mesela, bunu almak isterlerken. Yüzümüzü, çenemizi çok sıktılar, tükürük örneği almak için. Gözaltından çıktuktan bir iki gün sonra farkettim boynumun ağrıdığını.

Mahkeme pazar günüydü ve avukatları savunmaya gelen avukatlara da saldırı oldu. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Evet. Ben o olayı göremedim ama, mahkemede 7. kata çevik kuvvet polisi yığılmışlar ve avukatları 7. kata almamak için böyle bir tavır almışlar galiba. Ama avukat arkadaşların kararlı duruşu sayesinde avukatlar girebildiler içeri.

Avukatlar mahkemeye alınmıyor...

Evet, uzun zamandır böyle şeyler oluyor. Bizi devre dışı bırakmaya çalışıyorlar. Bilhassa siyasi davalarda çıkıyor bu durum karşımıza. Susturma şeklinde, konuşturamama şeklinde, savunma yaptırmama şeklinde avukatları saf dışı bırakma gibi bir eğilim var.

Tutuklamalardan sonra neler yaşadınız?

Tutuklamalardan sonra birçok açıklama yapıldı. Başbakanın birçok suçlaması vardı, en son ona yazılı bir cevap verildi. Basında da aleyhimize çokça haber çıktı, bütün bunlara cevap verildi, suç duyurusunda bulunuldu. Bunlarla ilgili tazminat davaları açacağız. İşte 13 çelik kapı vs. gerçeklerle bağdaşmayan birçok yalan haber. Böyle şeylerle yıpratılmaya çalışıldık biz ve derneğimiz, ama bunlar bizleri yıldıramaz. Biz ÇHD olarak muhalefetin sesi olmaya devam ediyoruz.

Bu olaydan sonra birçok kesimden destekler geldi. Birçok avukat arkadaşımız derneğimize üye olmak istediklerini belirttiler. Biz kaldığımız yerden devam ediyoruz. ÇHD daha güçlü ve daha büyümüş olarak yolunda ilerliyor.

“ÇHD susmadı, susmayacak” sloganlarıyla, bizlerden başka kimselerin olmadığı Çağlayan Adliyesi yankılanıyor. Ortada buluşuyor kapıdan topluca dışarı çıkıyoruz. Açıklamadan sonra, serbest bırakılan Yorum üyeleri türkü söylüyorlar, hep birlikte halaylar çekiyoruz. Soğuğa, yorgunluğa ve öfkemize rağmen mahkemelere güç oluyor halaylarımız. Tutuklanma istemiyle sevk edilenlerin son kararı mahkemede olunca, yeni listeler yapılıyor. Her avukatı savunmak için on avukat mahkeme aşamasına girebilecek, anlaşılıyor. Tekrar bir curcuna, herkes ismini yazdırmak için can atıyor.

Mahkemelerde, hakimler yüzümüze bakmıyorlar pek. Yeni yargı paketiyle isimleri “özgürlükler hakimi” olan hakimleri görünce, insanın TMK 10. M için neden “özgürlükler hakimi” denildiğini düşünesi geliyor. Limon dediğimizde nasıl “ekşi” deme ihtiyacı hissetmiyorsak, özgürlükler hakimi denilmesi de kelimeyi açıklamaya değil, değiştirmeye, algımızı bulandırmaya yönelik oluyor. Kanunlarda “özgürlüğümüzün teminatı” olarak geçen hakim ve savcıların bu işten hiç sorumlu olmadıklarını biliyoruz, devlet de bildiğinden ismini değiştirme gereğinde bulunuyor.

Mahkemelerde siyasi savunmalar yapılıyor, gizlenen bir şey yok, çünkü her soru zaten yasalara uygun kullanılan hakkın neden kullanıldığı ve yasal derneklerin neden üyesi olunduğuna ilişkin. Böyle böyle sabah oluyor, 24 saat sürüyor hepsi, sabah bekliyoruz mahkemenin vereceği kararı. Her hukuksuzluğa rağmen, içimizdeki iyi niyetle, serbest bırakılan arkadaşlarımıza yenilerinin ekleneceğini düşünüyoruz. Artık öğlen, mahkeme kararını açıklamak için salona girmeyi beklerken, tekrar Çevik Kuvvet’i karşımıza sıralıyorlar. Verilen karar sonrası ne yapacağımızı kestiremiyorlar, sürekli bizleri de baskı altına almak istiyorlar. On meslektaşımızdan dokuzu tutuklanıyor, mahkeme

salonunda sloganlar atsak da içimiz burkuluyor, böylesine kötü hazırlanan içi boş ve kurmaca olduğu aşikar olan dosyalardan tutuklama kararı çıkması, bizim için zulümdür. Karşımızda canlandırılan tiyatronun tamamen siyasi olması, durumu açıklayan öznedir. Gerçekten bir hukuk devleti ve hukuk kuralları olsaydı, böylesi dosyaların değil tutukluluk, savcılık aşamasında reddedilmesi gerekirdi.

Devlet; emniyetiyle, medyasıyla, savcısıyla, mahkemesiyle topyekun saldırıyor. Bilmeliyiz ki, devletin organlarını yöneten burjuvazinin çok temel istekleri var; bizim karşı çıktığımız istekleri...

Suriye üzerindeki baskılar artarken ve savaş çılgınlıkları aylardır kulağımızda yankılanırken yapılan operasyon hem savunma hakkının bundan sonra tamamen hiçe sayılacağına, hukuk kurallarının hiçe sayılacağına ve aynı zamanda savaş karşıtı hareketin bastırılmaya çalışıldığının kanıtıdır.

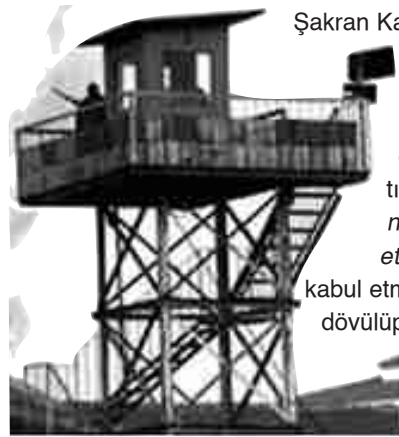
Devlet, savaşa adım adım yaklaşırken, kendi sınırlarında savaşa karşı çıkanları zaptetmek için elinden geleni yapacağını, önce avukatları susturmaya çalışarak herkese ilan etmiştir. Ama karşısına çıkan tabloyu görmezden gelemmez; çünkü 300 avukat, Çağlayan Adliyesi’ne gelerek bu mücadeleye sahip çıktı. Türkiye’nin birçok yerinde baskılara karşı basın açıklamaları yapıldı.

Baskılar her zaman var oldu, faşizmin en temel yüzü bastırmaktan geçiyor: buna şaşırmamakla birlikte, faşizme karşı savaşmanın önemi gün geçtikçe daha fazla kitlelere nüfuz ediyor. Savaşı destekleyen ve çanak yalayıcılarına karşı milyonlar karşılarında saflaştıkça korkuyorlar.

Korkuları yenilmelerine engel olmaya-
cak. Hiçbir şey, biz BİTTİ diyene kadar bitmeyecek!

PDD okuru bir avukat

ŞAKRAN HAPİSHANESİ’NDE AÇLIK GREVİ

Şakran Kadın Hapishanesi’nde kalan kadın tutsaklar, devletin yıldırma politikalarına ve işkencelerine karşı 8 Ocak’tan itibaren 7 günlük açlık grevine başladılar. Tutsaklar yaptıkları açıklamada, “insanlık onurunu zedeleyen çıplak arama devam etmektedir” diyerek, bu uygulamayı kabul etmeyenlerin, gardiyanlar tarafından dövülüp hakarete maruz kaldıklarını, suç duyurusunda bulunanların hücre cezası aldıklarını bildirdiler.

Aylık rutin aramaların talanvari yapıldığını söyleyen kadın tutsaklar, “en temel ihtiyaçlarımız ‘yasaklı’ denilerek verilmemekte, verilenlere ise aramalarda el konulmakta” dediler ve sorunlarını şöyle sıraladılar: Hasta tutsakların hastaneye sevki yapılmıyor, yapılanlar da iki-üç ay sonra götürülüyor, hastanede tuvalette dahi kelepçeleri çıkarılmıyor. Sohbet hakkı ve ortak alanlara çıkma hakkı verilmiyor, savcılık ve bakanlığa yazılan dilekçeler keyfi bir şekilde gönderilmiyor. Yeni tutuklananlara “siyasi koşuşı gitmeyen, bağımsız kalın” dayatması yapılıyor. Tutsaklar, “bizler onuru için tek direniş aracı olan bedenlerimizi feda eden bir geleneğin mirasçılarıyız” dediler. Bu uygulamaları kabul etmeyeceklerini yineleyerek, Adalet Bakanı Sadullah Ergin’in Şakran’a yaptığı ziyarette hiçbir siyasi tutsakla görüşmediğini ve yaşananları kamuoyundan saklamaya çalışıldığını belirttiler. Ayrıca adli tutuklulardan bazıları da açlık grevine başladıklarını duyurdular.

Diğer taraftan, Muğla Hapishanesi’nde Erhan Kaya isimli tutuklu hastaneye gitme talebi reddedilince 10 Ocak’ta kendini yaktı. Yapılan tüm müdahalelere rağmen Erhan Kaya 19 Ocak’ta öldü. PKK’li tutsakların açlık grevinin sona ermesinin ardından, hapishanelerde tutsaklar üzerindeki baskı ve şiddet daha da arttı. Birçok hapishanede disiplin cezaları verilerek görüş ve mektuplar engelleniyor, hatta tahliyeler bile durduruluyor. Hasta tutsaklar ölümüne terk edilmiş durumda. Zindanlarda ölenlerin sayısı her geçen gün artıyor. Şakran’da olduğu gibi insanlık dışı uygulamalara, tutsakların tepkisi de sürüyor. Açlık grevi de dahil olmak üzere çeşitli biçimlerle direniyorlar. AKP hükümeti ise, sözde “yargı paketleri” ile hapishanelerin durumunu iyileştirdiğini iddia ediyor. Kadın cinayetlerinden içeride bulunan katilleri, hırsızları, canileri salıverirken, siyasi tutsakların sayısı hızla artıyor.

Hrant Dink katledilişinin 6. yılında İstanbul, Ankara, İzmir, Malatya, Diyarbakır, Eskişehir, Adana’da anıldı.

Hrant Dink, 19 Ocak 2007’de, Osmanbey’deki Agos gazetesinin önünde, Ogün Samast tarafından öldürülmüştü. Dönemin İstanbul Valisi Muammer Güler’den, Trabzon Emniyet Müdürlüğü’ne kadar çok geniş bir alanda, bu cinayetin devlet tarafından hazırlandığının kanıtları duruyordu. Mahkemeler göstermelik yürütüldü, katiller duruşmalar boyunca tehditlerini sürdürdüler, cinayetin en önemli unsurlarından olan MİT’çi Ertan Tuncer tahliye edildi. Sadece Ogün Samast ve Yasin Hayal’e verilen cezalarla, saldırının arkasında “örgüt” olmadığı konusunda tam bir pervasızlıkla devlet aklandı. Ve devlet, katilleri korumakla yetinmemiş, birçoğunu ödüllendirmişti. Muammer Güler’in İçişleri Bakanı, dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah’in ise Vali olması bu ödüllerden bazılarıydı.

Hrant Dink’in ölümünün arkasından, devrimci-demokratlardan burjuva liberalere kadar çok geniş bir kesim cenazeye sahip çıkmış, 300 bin kişinin katılımıyla görkemli bir gösteri düzenlenmişti. Sonrasında kitlenin sahiplenışı, anmalara kararlı ve kitlesel biçimde katılımı sürdü. Ancak anmanın örgütlenmesi, “Hrant’ın arkadaşları” simgesini kullanan liberal aydınlar kaldı. Bu durum, anma eyleminin militan ruhunu zedeleyici, öfkeyi törpüleyici ve devletten çözüm bekleyici bir

Hrant Dink anıldı

tablo oluşmasına neden oluyor.

Bu yıl anma için Cevahir önünde toplanan kitle kortej oluşturarak Agos gazetesi önüne yürüdü. Yürüyüşe Proleter Devrimci Duruş’un da aralarında bulunduğu birçok kurum katıldı. Yağmura ve soğuk havaya rağmen anmaya katılanlar Agos önüne geldiler. Agos gazetesinin önünde bir süre sloganlarla bekleyen kitle, Hrant’ın öldürüldüğü saat olan 15.05’de saygı duruşu yaptı. Saygı duruşu sırasında Hrant’ın kendi sesinden konuşması dinletildi. “Hrant’ın arkadaşları” adına yapılan basın açıklamasında ise dava sürecine değinilerek, devletin sorumlulukları-

nı üzerinden attığını ve asıl katillerin yargılanmadığı belirtildi. Bu yılki anmaya Noam Chomsky de katıldı. Rakel Dink ise Hrant’a yazmış olduğu mektubunu okudu.

Anmanın bitmesinin ardından kitlenin bir kısmı Taksim yönüne bir kısmı da Mecidiyeköy yönüne doğru yürüdü. Taksim’e yürüyen kitleye polis gaz bombalarıyla saldırdı. Kitle ise gaz bombasına taşlarla karşılık verdi.

Akşam 19.00’da ise İstiklal Caddesi’nde toplanan beş bini aşkın kişi Galatasaray’a kadar yürüdü. Devrimci, ilerici kurumların ve Nor Zartonk’un örgütlediği yürüyüş beş bini aşkın kişi katıldı.

Hrant Dink’in mezarı başında da 20 Ocak’ta anma yapıldı.

Emekçiye tuzak, patronlara rant alanı BİREYSEL EMEKLİLİK SİGORTASI

2013 Ocak ayının ilk günlerinde basın karşısına geçen Ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı Ali Babacan, Bireysel Emeklilik Sigortası'nda (BES) yeni döneme geçtiklerini belirtti. Sağına, soluna patronları ve bürokratları alan Babacan, BES'te yaptıkları yeni düzenlemeye övgüler dizerek, herkesi BES'e katılmaya çağırdı. BES'e katılımı çoğaltmak için, yüzde 25 devlet katkısı yapacaklarını söyledi.

Yeni düzenlemede basında, her ne kadar devletin yüzde 25 katkısı öne çıkarılsa da, başka yenilikler de söz konusu. Düzenlemeye göre, çalışan-çalışmayan 18 yaşını doldurmuş herkes sisteme girebilecek. Devlet yıllık sınırı 3 bin TL olmak üzere, her ay yüzde 25 destek sunacak. Sistemde 3 yıldan az kalanlar, devlet desteği alamayacak. 3-6 yıl arasında kalanlar ise, devlet desteğinin yüzde 15'ini alabilecek; 6-10 yıl arasında kalanlar, devlet desteğinin yüzde 35'ini alabilecekler. Ayrılanlar, kendi anaparasını nemasıyla kesintisiz alabilecekler. İşverenler çalışanın maaşının yüzde 15'ini BES'e yatırırsa, vergi matrahından düşebilecek. Yeni düzenlemenin herkesin yararına olacağını belirten Babacan, düzenlemeyle tasarrufu artırmayı hedeflediklerini söylemeyi de ihmal etmedi.

Çalışan çalışmayan herkesin sisteme girebileceği, yüzde 25 devlet desteği vb. gibi övgülerle bahsettikleri ve herkesin yararına olduğu söyledikleri BES, gerçekten herkesin yararına mı? Yüzde 25 devlet desteği nereden çıkıyor? Kimin cebine gidiyor? Çalışanın maaşının yüzde 15'ini BES'e yatıran patronlara vergi indirimi getiren düzenleme nasıl herkesin yararına olacak?

Yeni düzenleme kimin için

Her ne kadar sisteme katılım için kampanya yürütülüyor, teşvik ediliyor, "herkesin yararına" deniyorsa da, öyle olmadığı çok açık. Düzenleme esasen sermayedarların pazar payını büyütüyor, şirketlerin vergi yükünü azaltıyor. İşçi emekçilerin kuşa dönmüş sosyal haklarına bir darbe daha vuruyor.

Çalışanların maaşının yüzde 15'ini BES'e yatıran patronlara vergi indirimi kıyağı bile, tek başına her sektör patronlarına ne kadar büyük bir avantaj sağladığını gösteriyor. Patronlar böylece vergi indiriminden faydalanacaklar. Gözünü para hırsı bürümüş patronlar, BES düzenlemesinin verdiği avantajla çalıştırdıkları işçilere "yüzde 15 BES'e para yatırıyorum" diyerek maaşlarında indirim başta olmak üzere, birçok sosyal haktan kesinti yapacak-

BES'le yapılmak istenen bir yandan patronlara para kazandırmak iken, diğer yandan da işçi ve emekçileri örgütsüzleştirmek, bireysel çözümlere yönlendirmektir. Özel sigorta şirketi sahibi tekeller, buradalarda biriken parayı sermayeye çevirecek; bütün patronlar BES karşılığında vergi indirimi kazanacak; işçileri örgütlenmeden uzak tutmak için BES'i bir rüşvet unsuru olarak kullanacaklardır. İşçiler ise, sosyal güvenlik ve emeklilik koşullarını düzeltmek için mücadele etmek yerine, bireysel olarak "geleceğini kurtarmaya" teşvik edilmektedir.

lar. Hatta "sendikaya üye olmazsanız size BES hesabı açarım" sözü bile, işçilerin örgütsüzleştirilmesinde en önemli silah olarak kullanılacaktır.

Keza çokça öne çıkardıkları yüzde 25 devlet desteği de hazineden karşılanacaktır. **Hazine işçi emekçilerden toplanan vergilerden, maaşlardan yapılan kesintilerden oluştuğuna göre, işçi ve emekçilerden toplanan bu paralar, sigorta şirketlerine verilecek.** Giden yine işçi-emekçinin parası olacak. İşçinin emekçinin cebinden çıkan para, patronlara teşvik olarak sunulacak.

Fonda biriken parayı, sigorta şirketleri istediği gibi kullanacak, karlarına kar katacaklardır. Öyle ya Babacan'ın "hedefimiz tasarruf büyütme" sözü boşuna değil! Patronlar için tasarruf birikecek!

Dahası fon, **fonlar işçi ve emekçilere kurulmuş tuzaklardır, soygun araçlarıdır.** Daha önce yine işçi-emekçilerden yapılan kesintilerle oluşturulan Konut Edindirme Fonu (KEY) Tasarruf Mevduat Fonu (TFM) gibi fonların akıbeti ortada. Fonlarda biriken paranın neredeyse hepsi gaspedildi. Keza yürürlükteki İşsizlik Sigortası Fonu'ndan, işsizler çok kısmi bir biçimde yararlanırken, defalarca kez GAP gibi çeşitli projelere sunuldu, defalarca kez burjuvaziye teşvik adı altında peşkeş çekildi.

BES'in işlevi de aynı olacaktır. **BES, sigorta şirketlerine pazar alanı, patronlara vergi indirimi kıyağı düzenlemesidir.** Sosyal güvenliğe vurulmuş bir darbedir aynı zamanda.

Palazlanan sigorta sektörü

Finans sektörünün bir parçası olan sigortacılık, her yıl katlanarak büyüyor. Hemen hemen her ban-

kanın sigorta şirketleri bulunmakta. Elbette ki, Türkiye'deki bankacılık, emperyalist tekellerle işbirliği içerisinde sanayi sermayesiyle içiçe geçmiş durumda. Hayatın her alanına dal budak yayılan sigorta şirketleri AKP hükümeti döneminde daha bir palazlandılar. Öyle ki, burjuvazinin istekleri doğrultusunda deprem sigortası, yangın sigortası, genel sağlık sigortası vb. gibi bir çok alanda zorunlu sigorta yasal düzenlemeleri yapıldı. Yapılan bu

düzenlemelerle sigorta sektörü Türkiye'de son yılların büyüyen gözde sektörü oldu. Tıpkı inşaat sektörü gibi, sağlık ve eğitim gibi... Kapitalizmin doğası gereği sermaye, azami kar neredeyse oraya akıyor.

Hazine müsteşarlığı raporlarına göre, Türkiye'deki finans sektörünün varlık toplamı 2011 yılı sonunda 1.5 trilyon liraya yükselirken, bireysel emeklilik ve sigortacılık sektörünün varlığı 42.5 milyar liraya ulaştı. Yabancı şirketlerin ödenmiş sermayedeki payı yüzde 67'ye, prim üretimindeki payı yüzde 56'ya çıktı. Türkiye Sigorta, Reasurans ve Emeklilik Şirketler Birliği'nin Ağustos 2011 tarihli verilerine göre, Türkiye'de faaliyet yürüten sigorta şirketlerinin 44'ü yabancı sermaye ortaklı. Birliğe üye 63'ü sigorta, 2'si reasurans olmak üzere 65 şirket bulunmakta. Hali hazırda 5 şirket aktif olarak yani sigorta ve reasurans sözleşmesi yapmakta, toplam 59 sigorta ve 1 reasurans şirketi faaliyette bulunmaktadır. 59 sigorta şirketinden 53'ü özel, 6'sı kamu şirketi. Şirketlerin 7'si hayat, 16'sı hayat/emeklilik, 36'sı hayat-dışı şirketlerdir. 44'ü Türkiye kurulu yabancı sermayeli ortaklı şirketler. Bu da **Türkiye finans sektörünün emperyalist tekeller tarafından kontrol edildiğini göstermektedir.**

Emeklilik Gözetim Merkezi'nin (EGM) Eylül ayı verilerine göre, 2012 yılı üçüncü çeyreğinde BES'e 378 bin 333 yeni insan katılarak, sistemde toplam katılımcı sayısı 2 milyon 971 bin kişi oldu. Toplam fon büyüklüğü, önceki yılın aynı dönemine göre yüzde 31.94 oranında artarak 18 milyar 508 milyon TL'ye yükseldi. Üçüncü üç aylık dönemde 203 kişi sistemden emekli olurken, toplam emekli olan kişi sayısı ise, 5 bin 58 olarak görüldü.

Örgütsüzleştirme ve sosyal haklara saldırı

İşçi ve emekçilerin büyük mücadeleler sonucu kazandığı sosyal haklar büyük oranda gaspedildi, örgütlülüğü dağıtıldı. AKP hükümeti döneminde saldırı furyası daha da arttı ve halen devam ediyor. Yapılan yasal düzenlemelerle, çalışma koşulları patronların lehine alabildiğine esnetildi, esnek çalışma biçimleri oldukça yaygınlaştırıldı.

Güvencesiz, kuralı, kayıtdışı çalıştırma, kural haline getirildi. Çalışma koşulları bu denli esnetilince, sosyal haklar bir bir gaspedildi, örgütsüzleştirme dayatıldı. Kıdem biriktirme ve emeklilik neredeyse imkansız hale getirildi, SSK'dan emeklilik sistemi de kaldırılmaya çalışılıyor.

BES'le yapılmak istenen bir yandan patronlara para kazandırmak iken, diğer yandan da işçi ve emekçileri örgütsüzleştirmek, bireysel sigorta sisteme yönlendirmektir. Herhangi bir fabrikada veya işletmede çalışan biri, sigortalı olmak için bile kavgasını vermek zorunda. Bu da beraber çalıştığı arkadaşlarla birlikte hareket etmeyi, örgütlenmeyi gerektirir. Yine sendikalı olmak, sendikalarda örgütlenmek için, çalıştığı fabrika ve işletmede sigortalı gözükmek şarttır. Ama BES sisteminde bunların hiçbirine gerek yok. Hiçbir şeyin mücadelesini vermiyorsun, başkalarıyla birlikte hareket etmen gerekmiyor. Dolayısıyla örgütlenmeye, sendikaya gerek kalmıyor!

Zaten patronlar, geçmişten bu güne, özellikle daha köklü fabrikalardaki beyaz yakalıları arasında, "sendika yerine BES" rüşvetini kullanmaktadır. Beyaz yakalıları sendikadan uzaklaştırdıklarında, sendikaların büyük çoğunluğu üye kaybı, dolayısıyla yetki sorunu yaşamaktadır. Artık bu yöntem çok daha sistemli olarak uygulanabilmektedir. Bu da örgütlülüğe vurulmuş önemli bir darbedir.

Burjuvazi ve liberal ideologlarının çokça üzerinde durdukları, "bireysellik"tir amaçlanan. Bakmayın siz düzenlemede, deprem sigortası, sağlık sigortası gibi bir zorunluluk olmadığına. Evet bir zorunluluk dayatılmıyor. Fakat **sosyal hakların kuşa çevrildiği, emeklilik sisteminin neredeyse imkansızlaştığı bir ortamda, BES güvenli bir adres olarak gösteriliyor.** Nasıl ki, SSK ve diğer kamu hastaneleri bilinçli bir şekilde bakımsızlığa, kötü hizmete itilerek, insanlar daha iyi sağlık hizmeti almak için özel hastanelere mecburiyetten gidiyorlarsa, daha "güvenli" daha rahat bir emekli yaşam için BES'e katılabilirler.

Bir kamu hizmeti olan sağlık, ücretsiz olması gerekirken, paralı hale getirildiği gibi, genel sağlık sigortası olma, GSS'ye katkı verme zorunluluğu da getirildi. Keza deprem, yağmur, sel diyerek, felaket tellallığı yaparak, deprem sigortası zorunluluğu getirdikleri gibi, "rantsal dönüşüm projesi"ne de zemin hazırladıkları gibi, BES'e zemin hazırlıyorlar. Bir de buna "çalışanların maaşlarının yüzde 15'ini BES'e yatırıma vergi indirimi olacak" fırsatını patronlara sunmasını da eklemek gerekli.

Sigorta çalışanları sigortasız

Eylül 2012 tarihi itibarıyla sektörde kayıtlı çalışan sayısı 24 bin 810 kişi gözükmektedir. Kayıtlı 24 bin 810 kişiden 3 bin 686'sı 4-6 kişi çalıştıran şirketlerde istihdam edilirken, bir 151'i ise 20-29 kişinin çalıştığı şirketlerde istihdam edilmekte.

1.5 trilyon varlığı olan finans sektöründe kayıtlı gözüken çalışan sayısı gerçeği yansıtmıyor. Oysa bu sektörde başta üniversite öğrencileri olmak üzere ev kadınları, öğretmenler, iş bulma umudunu

yitirmiş işsizler, okulunu bitirmiş üniversiteler vb. vb. onbinlerce kişi gece gündüz çalışmakta. Belki de kayıtlı çalışan kadar, kayıtdışı çalışan da var.

DİSK'e bağlı Bank-Sen Genel Başkanı Önder Atay, sektörde çalışanların yüzde 70'inin 30 ve daha altı işçi çalıştıran işletmelerde çalıştığını belirttikten sonra, son çıkan iş yasasına göre yüzde 70'inin iş güvencesi olmadığını vurguluyor. 20 yıldır sigorta sektöründe çalıştığını belirten Şennur Şentürk, "bu pazarı güvencesiz çalıştırarak büyütüyorlar" diyor. Sektörde çalışma koşullarını şöyle anlatıyor:

"Sigortayı genellikle ailenizden ya da çevrenizden birine satarak başlıyorsunuz. Sonra anne, baba, aile, çevre denilip gidiliyor. Bu yüzden gece de iştesiniz, gündüz de. Hayat, sağlık ve yangın sigortalarında primin yüzde 30'unu acenta alır, yüzde 5'ini ise çalışan. 24 saat çalışırsınız, ayda 20 sigorta yaparsanız, ancak asgari ücret alırsınız, ama sigortanız hiç olmaz. Orada gözükmüyorsunuz ki, varlığınız yok. Diyelim ki siz pazarlama yaparken, hava çok soğuk. Hasta oldunuz, doktora gidemiyorsunuz; çünkü sağlık hizmeti yok. Yol paranızı siz karşılıyorsunuz. Talep edebilecek hiç

bir şey yok, çünkü tek başınasınız. Çok kötü bir histir, sigorta yok, yemek yok, talep etmek çok zor."

Bu sözler, sektörde çalışma koşullarının ne kadar kötü olduğunu başka hiçbir şeye gerek kalmayacak kadar ortaya koyuyor. Ayrıca sektörde çalışabilmek için TOBB'dan sertifika almanız gerekiyor. TOBB'un da ayrı bir soygun yaptığını belirten Şentürk, "kişi başı 200 lira bir para topluyor. İnsanlar bunu her iki yılda bir yenilemek zorunda. Çünkü çalışma sertifikası almak zorunlu."

* * *

Sigorta yapanların sigortası yok! Herhangi bir sosyal haktan yoksun, kayıtdışı güvencesiz çalışma hayatı!

Şirketler güvencesiz çalıştırma üzerine büyüyor, vampirleşiyor. BES'te yapılan düzenleme, sosyal güvenliği, sosyal hakları güçlendiren değil, patronların azami karını artıran düzenlemedir. Sosyal güvence, ancak kapitalist düzeni ve onun devletini yıkıp, özel mülkiyetin olmadığı sosyalist toplumda olur. Bu durumda, kapitalist sisteme karşı mücadeleyi yükseltip, devrim ve sosyalizm uğruna kavgayı büyütme dışında bir seçenek yok!

Türk-Metal Sendikası'nın "ilk"i(!)

Türk-Metal Sendikası, TİS taslağına işçiler için Bireysel Emeklilik Sigortası (BES) hesabı açılması talebini koyduklarını belirtti. İlk kez kendilerinin böyle bir şey yaptığını söyleyen Türk-Metal Sendikası Başkanı Pevrul Kavlak, "bunun bir ilk olduğunu" vurguladı.

Türk-Metal Sendikası'nın tarihinde işçilerin yararına bir tane "ilk" bulamazsınız. Fakat aynı Türk-Metal'in tarihinde sınıfa ihanette, işçileri satmada "ilk"leri o kadar çoktur ki, saymakla bitmez. Onların "işçilerin yararına" söylemi, kandırmacadan başka bir şey değildir.

Türk-Metal her ne kadar bir işçi sendikası olarak gözükiyorsa da, devlet tarafından kurulmuş, önü açılmış bir mafya-çete örgütlenmesidir. Tarihi, işçileri satış ve ihanetle doludur. TİS taslağına "işçiler için BES hesabı açılın" talebi koyduklarını belirtip övündüğü günlerde, yani 2013'ün ilk günlerinde, TOFAŞ fabrikasında işten atılan bin işçiyi sahip-

lenmemiştir. Metal patronlarına hizmette kusursuz davranan Türk-Metal, esnek çalışma biçimlerinin fabrikalarda uygulanmasına bizzat önayak olmuştur. Her dönem TİS'lerde patronların çıkarını gözetmiş, işçileri bayram arifelerinde satmıştır.

Şimdi de, işçiler için BES'te hesap açılmasını istemeleri, BES'te yapılan yeni düzenlemedeki, "çalışanlarının maaşlarının yüzde 15'ini BES'e yatıran, vergi matrahından düşülecek" maddesi içindir. Yani metal patronlarını vergi vermekten kurtarmaktır. Patronların daha fazla kar elde etmesini sağlamaktır.

Bir de akla "Türk-Metal sigorta şirketi açtı"yı getiriyor. Bu hiç de yabana atılacak bir düşünce değildir. Türk-Metal'den beklenir. Hatırlanacağı gibi daha 4-5 ay öncesi Türk-Metal, MESS (Metal Eşya Sanayicileri Sendikası) ile ortaklık halinde, iki Mesleki Eğitim Şirketi kurmuş, faaliyete geçirmişlerdi. Şirketlerden biri, Meslek Eğitim Merkezi Tic. AŞ (MEMAŞ) işçilere ve beyaz yakalıları mesleki eğitim verecek. Diğer ise Mesleki Yeterlilik Sınav ve Belgelendirme Merkezi AŞ (SİBEM), Türk-metal üyeleri başta olmak üzere metal ve otomotiv işkolunda çalışanları, Mesleki Yeterlilik Kurumu onaylı sertifikalarla belgelendirmek için sınavlar düzenleyecek. Ve bunların hepsi ücrete tabi. Çalışan işçi sertifika almak için para ödemek zorunda. Sınav başvuru ücreti 500 TL'den başlıyor. İşçiler fabrikalarda sömürüldükleri yetmezmiş gibi, bir de üyesi oldukları sendika ve patron ortaklığıyla mesleki eğitim sömürüsü yaşayacaklar. Türk-Metal yöneticileri, "mesleki eğitim ve sertifika zorunlu" diyorlar. Ve ardından ekliyorlar: "Başka yerde eğitim alacaklarına, sendikadan eğitim alsınlar"(!) Bir de böyle söyleyerek, yaptıkları sömürüye, işbirlikçiliğine kılıf uyduruyorlar!

Türk-Metal Sendikası üyelerinin, biran önce bu mafya-çete-patron örgütlenmesinden kurtulmaları gerekir. İşbirlikçi hain sendikacıları, sendikalardan kovmak için, kendi gücüne güvenmeli, mücadeleyi yükseltmelidirler.

Zonguldak ve Gaziantep'te işçiler katledildi

7 Ocak'ta Zonguldak'taki TTK Kömür İşletmesi'nde meydana gelen patlamada 10 madenci katledildi. Yapılan incelemeler sonucunda, madende gerekli önlemlerin alınmadığı ortaya çıktı; gaz birikmesine ve sondaj çalışması yapılmamasına rağmen, işçilerin madene gönderildiği anlaşıldı.

Taşeron çalıştırılan madende, 1992'nin 4 Mart'ında da 263 madenci grizu patlaması sonucu katledilmişti. 2010 ve 2011 yılında Sayıştay müfettişlerince yapılan incelemelerde birçok eksikliğin bulunduğu belirtilmiş, ölümlerin olmaması tesadüf olarak açıklanmıştı. Taşeron olarak madeni işleten Star A.Ş'nin ise, asıl alanının inşaat olduğu açıklandı.

Maden Mühendisleri Odası da yaptığı açıklamada aynı eksikliklere değindi. Ayrıca madende işçilerin sigortasız ve sendikası, düşük ücretlerle çalıştırıldıkları belirtildi.

Katliamın ardından işçiler ve emekçiler protesto eylemleri yaptılar. 14 Ocak'ta Zonguldak'a giden DİSK, KESK, TTB ve TMMOB üyeleri, madenci anıtı önünde toplandılar. İşgüvenliğinin ve güvencesinin sağlanmasını isteyerek, taşeron sistemin kaldırılmasını istediler.

Kozlu'nun acısı dinmemişken, 29 Ocak'ta da Çanakkale'deki kurşun madeninde meydana gelen patlamada 1 işçi öldü, iki işçi de yaralandı. İzmir'de ise bir işçi, inşaat halindeki apartmanda asansör

yapmaya çalışırken düştü ve öldü. 30 Ocak'ta, Gaziantep'te Galvaniz fabrikasında kazan dairesinde meydana gelen patlamada 8 işçi katledildi, 20'den fazla işçi yaralandı. Bu fabrikada Suriyeli göçmenlerin de çalıştırıldığı ortaya çıktı. Ve yine birçok "ihmal"ın olduğu söylendi. Bizzat Bakan Fatma Şahin'in açıklamalarına göre, fabrika son bir yıl içinde büyümüş ve 2011'de iki kez işgüvenliğindeki eksikliklerden uyarı almıştı. Buna rağmen faaliyetlerini sürdüren fabrika, Suriyeli göçmenleri de ucuz işgücü olarak kullanarak karını büyüttü.

Patlamalar, Davutpaşa'nın yıldönümlerine denk geldi. Hatırlanacaktır, beş yıl önce 31 Ocak'ta Davutpaşa'da meydana gelen patlamada 21 kişi ölmüştü. Bunca zaman geçmiş olmasına rağmen, mahkeme sürecinde herhangi bir ilerleme sağlanamadı. Tıpkı diğer işçi cinayetlerinde olduğu gibi... Devlet sorumluluğu, en fazla birkaç mühendis ya da işçinin üzerine atarak geçiştirmeye çalışıyor.

Taşeron sisteminin her alanda pervasızca uygulandığı ve ölümlere rağmen hiçbir önlemin alınmadığı ortadayken, yapılan açıklamaların da inandırıcılığı kalmadı. Dev Maden-Sen'in Ocak ayını kapsayan raporunda, 16 işçinin öldüğü 99 işçinin de yaralandığı belirtildi. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın verilerine göre 2001-2011 arasında 12 bin 418 işçi "iş kazası" adı altında katledildi. Resmi olmayan veriler düşünüldüğünde ise bu sayının çok yukarılarda olduğu ortaya çıkıyor.

Onlar "güzel öldü" denilenlerdi, "kader"lerinden kaçamayanlardı. Bazen üçüncü sayfa gazete haberlerinde hüznü bir resim, bazen tele-vizyon ekranlarında sevgilerinin, eşlerinin, çocuklarının arkalarından gözyaşı döktükleriydi. Öledikleri zaman haber olmayanlardı onlar. Ölerlerken, sadece istatistikleri şişiren birer rakamdan ibaret görülenlerdi, ya da adeta film

İstanbul İş Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin verdiği rakamlara göre, 2012 yılında en az 867 işçi, iş cinayetlerinde hayatlarını kaybettiler. Bunların yaklaşık yarısı 15-17 yaşlarındaki çocuk işçiler.

2000 yılından 2012'ye kadar toplam can kaybı 12 bin 686. Yani ortalama yılda 1000'den fazla işçi, bu iş cinayetlerinde hayatını kaybediyor.

Bunların yüzde 30'u inşaat sektöründen. İkinci sırada yüzde 10 ile madencilik yer alıyor, yüzde 8 ile de su-elektrik-gaz işlerine bakanlar bulunuyor.

senaryosu yazılır gibi hayatları anlatılanlardı. Bazen birer birer, bazen onar onar, bazen yüzer yüzer ocaklarda, fabrikalarda, inşaatlarda "yok olanlardı"! Onların kemikleri üzerinde gökdelenler, residanslar yükseldi, lüks arabaların tekerleri döndü, sobaların ateşi tuttu. Zonguldak'ta madenci, Antep'de galvanizci, Levent'teki gökdelende inşaat işçisiydi.

Ve onlar bir kez daha öldüler. Üstelik, 1992'de 263 maden işçisine mezar olan TTK kömür işletmelerinde, Zonguldak'ta. Şimdi ölenler, belki de o zamanlar büyük madenci yürüyüşüne katılıp da "yeter artık" diyenlerdi. Birbirlerinden farkları yoktu ölümlerken, ama yaşarlarken çok farkları vardı. Öncekiler kadroluydu, şimdiki taşeron.

7 Ocak'ta öldüler bu kez. 8 tanesi çıkmadı madenden. Babasını bekleyen çocuk "ölmediğini" görünce tebessüm edebildi ancak. Diğerlerinin çocukları o kadar şanslı değildi. Her madenci katliamından sonra gelenek haline gelen devlet nutukları tekrarlandı. "Taşeron sistem gözden geçirilecek" dediler, ama ardından madende ölen ve çalışan diğer işçilerin evlerine haciz memurlarını gönderdiler.

Bir de diğer yüzü vardı onların. Örgütlenen, barikatlar aşan, çatışan ve hakkını arayan... Emekçi kardeşlerinin dilinde şiirleşen, türküşen ve bugünlere, yarınlara yürüyenler... Duvarlarda sloganlaşanlar, kömür karası gözleriyle gülenler, nasırlı elleriyle selam gönderenler...

Onlar üreten ellerini bizimle birleştirip gökyüzündeki parlak yıldızları yeryüzüne indirenlerdi. Onlar yepyeni bir dünyanın, eşit, özgür ve adil bir yarının rüyasını gerçeğe çevirecek proletaryanın birer parçalarıydı.

Yeni yılın ilk günlerinde 8 madencinin daha katledildiği, her yıl bu katliamların onlarcasının yaşandığı, sömürünün ve hak gasplarının had safhada olduğu Zonguldak'ta 20 yıl aranın ardından büyük bir miting yapıldı. Büyük madenci yürüyüşünün de yıldönümü olan günlere denk gelen mitinge katılım oldukça yüksekti. Maden işçilerinin yanı sıra Türk-İş, DİSK, KESK, TMMOB üyesi işçi ve emekçiler, milletvekilleri, parti ve kitle örgütü temsilcileri katıldılar.

İstasyon Caddesi'nde toplanarak kortejler oluşturan işçiler, Madenciler Anıtı'na yürüdü. Konfederasyon temsilcileri birer konuşma yaptı. Genel Maden-İş Genel Başkanı Eyüp Alabaş yaptığı konuşmada, yaşanan işçi katliamlarını kronolojik olarak sıraladı. "Taşeron sistem ölüm demektir" dedi. İşçilerin ve emekçilerin taleplerinin görmezden gelindiğine dikkat çeken Alabaş, "Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" diyerek saldırılara karşı direneceklerini belirtti.

Mitinge 20 bini aşkın kişi katılım gösterdi.

Şişecam direnişi bitti

Topkapı'da bulunan Şişecam fabrikasının 31 Aralık'ta kapatılmasıyla birlikte, direnişe geçen Şişecam işçileri, 13 günün ardından direnişlerini bitirdiler. Fabrikanın Eskişehir'e taşınması kararının alınmasından sonra, Topkapı'daki işçilerin götürülmeyeceği açıklanmıştı, bunun üzerine işçiler de fabrikayı işgal etmişlerdi. Direniş, sendikanın Şişecam patronlarıyla anlaşması sonucu 10 Ocak'ta sona erdi.

Kristal-İş sendikası ile Şişecam yönetimi arasında yapılan görüşmeler sonucunda, işçilerin diğer Şişecam fabrikalarına gönderilmesi kararı alındı. Direniş bitirildikten sonra, işçiler kura çekilerek fabrikalara bölündü. Eskişehir'e ağırlıklı olarak sözleşmeli işçiler gönderildiler. Sözleşmeli işçiler kadroya geçecek ve ücretleri asgari ücretin biraz üzerinde olacak. Diğer fabrikalara giden işçiler de gittikleri fabrikanın ortalama ücretiyle çalışmaya başlayacaklar. Bu durumda 12-13 lira olan saat ücretleri, 8-9 liraya düşecek. Ve 15 Şubat'a kadar işbaşı yapacaklar.

Aslında patronun amacı, işçilerin tümünü işten çıkarmak ve yeni işyerinde asgari ücretle yeni taşeron işçiler almaktır. İşçiler yaptıkları eylemlerle, patrona geri adım attırmayı başardılar. Çalışma ve yaşam haklarını savundular. Ancak tüm taleplerini gerçekleştiremediler. İşçilerin direnişinin ve desteğin büyüyeceğinden korkan sendika ve patronlar, işçilerin işten atılmadığı, ancak hak kaybına uğradıkları bir "ara çözüm" bularak direnişi bitirdiler. Böylece işçilerin en önemli talebi karşılanmış, ancak gelecek kaygısı bitmemiş oldu.

İşçiler bu duruma tepki göstermelerine rağmen, sendikayı aşabilecek bir pratik sergileyememenin çaresizliğini yaşadılar. Çalışma ortalaması 18-20 yıl arası olan işçiler, sosyal ve ekonomik olarak birçok değişiklik karşılı karşıya kalacaklar. Yıllardır yaşadıkları yerden koparıldılar. Ayrıca "acaba gideceğimiz fabrikalar ne zaman kapanacak" tedirginliğini yaşamaya devam edecekler.

Şişecam işçileri, gerek önceki tarihsel direnişlerinden, gerekse bugünkü direnişten çok şey öğrenmiş durumda. Gittikleri fabrikalarda bu bilinçle hareket edeceklerdir. Bu durum, tarihinden koparılmaya çalışılan genç işçiler açısından da yararlı olacaktır. Yoksa bir işçinin dediği gibi, "kurayla çıkacak kaderi beklemekle" karşı karşıya kalınır.

Sağlık işçilerine Ankara'da polis saldırısı

Sendikal örgütlenme hakkını tamamen ortadan kaldırmayı hedefleyen yasaya karşı işçilerin ve emekçilerin eylemleri devam ediyor. On bin taşeron sağlık işçisinin üye olduğu Dev Sağlık-İş'in bu hakkı da yasayla gasp edildi. Sağlık işçileri, 23 Ocak'ta Ankara'da Meclis önünde basın açıklaması yaptılar. Açıklamaya milletvekillerinin yanı sıra, sendika ve meslek odaları yöneticileri, ilerici ve devrimci kurumlar da destek verdi.

Ardından Çalışma Bakanlığı önüne giden işçiler, çadır kurdular. Çadıra saldıran polis, aralarında Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu'nun da bulunduğu 27 işçiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar, akşam saatlerinde serbest bırakılırken, İstanbul, Ankara ve Adana'da protesto eylemleri gerçekleştirildi. İstanbul'da Taksim İlyardım Hastanesi çatısına çıkan işçiler, "10 bin taşeron işçisinin sendika hakkı gaspedilemez! Taşeronan teslim olmayacağız" pankartı açtılar. İşçiler eylemi üç saat boyunca sürdürdüler.

Koşuyolu'nda direniş kazandı

17 Ocak'ta Koşuyolu Hastanesi'nde direnen Ziya İncedere'ye destek için meşaleli yürüyüş düzenlendi. Dev Sağlık-İş tarafından örgütlenen eyleme sendikalar, devrimci kurumlar da destek verdiler. Metro istasyonundan sloganlarla direniş çadırı önüne kadar yüründü. "Direnişimizin 108. Gününde emeğimize, ekmeğimize, hastanemize sahip çıkıyoruz, direniyoruz" yazılı pakartın arkasında başhekimlik önünde işyeri baş temsilcisi açıklama yaptı.

Ziya İncedere'nin işten atılmasının ardından sigorta hakkı da gasp edildi. Şeker hastası olan eşi sigorta bittiği için tedavi olamadığından direniş çadırında fenalaştı ve hastaneye kaldırıldı. Bunun üzerine Ziya İncedere oğluyla birlikte Koşuyolu Hastanesi'nin çatısına çıktı. "İşimizi geri istiyoruz" pankartını açan İncedere ve oğlunun bu eyleminin ardından, hastane yönetimi sendika temsilciyle görüşerek işe geri alacaklarını bildirdi. Bir direniş daha başarıyla sonuçlandı.

Yurtiçi Kargo'da sendikal örgütlenme

Dağınık ve parçalı yapısıyla örgütlenmenin en zor olduğu sektörlerden biri olan kargo sektöründe, Nakliyat-İş örgütlenmeye çalışıyor.

1990'lı yıllarda büyük direnişlerin yaşandığı sektörde, Nakliyat-İş'e üye olan 60 işçi Konya, Ankara ve İstanbul'da işten atıldılar. Yurtiçi Kargo'da örgütlenme çalışması yürüten işçiler, iş daralması gerekçe gösterilerek işten atıldılar, fakat şube camlarında yeni eleman ilanları eksik olmuyor.

2 Ocak'ta Konya'da işten atılan 20 işçi, işe sendikalı olarak geri dönene kadar direnişe başladılar. 24 Ocak'ta ise Ankara'da sendikada örgütlendikleri için işten atılan 15 işçi, Meşrutiyet Şubesi önünde direnişe başladı. Nakliyat-İş yaptığı açıklamada, Konya'da kargo işçilerinin tamamına yakını örgütlediklerini ve sendikal yetki başvurusunda bulunduklarını belirtti.

Çalışma süresinin 14-16 saati bulunduğu, ağır ve sağlıksız koşulların hüküm sürdüğü, işçilerin dinlenme hakkının dahi yok sayıldığı, düşük ücretlerle çalışmanın dayatıldığı bir sektör olan kargoda, ilerleyen günlerde hareketlenmenin artacağını, yeni direnişlerin başlayacağını bugünden söylemek mümkün. Çünkü son dönemde şube müdürlerine ağır faturalar çıkararak, haciz getirmekle gündeme gelen Yurtiçi Kargo, tıpkı '90'lı yıllardaki gibi işten atma saldırısını devreye soktu. Mağdur müdürlerle birlikte, işçilere de saldırılarını yoğunlaştıran patronlara karşı örgütlenme faaliyetlerine hız verildi. Mağdur müdürler Yurtiçi Kargo Genel Müdürlüğü önünde ve Taksim'de Nakliyat-İş'le birlikte yürüyüşler ve basın açıklamaları yaptı. Nakliyat-İş ise aktarma merkezleri ve şubelerde bildiri ve broşür dağıtımlarıyla işçileri örgütlenmeye çağırdı.

İşten atmalara karşı Nakliyat-İş, Ankara'daki Ataç, Kızılay ve Kolej şubeleri önünde basın açıklamaları yaptı. Bu eylemlere Nakliyat-İş yöneticilerinin yanı sıra, DİSK'e bağlı sendikalar ve ilerici-devrimci kurumlar da destek verdiler. İstanbul'da ise 24 Ocak'ta Maslak'taki Yurtiçi Kargo Genel Müdürlüğü, Haramidere Aktarma Merkezi ve Kadıköy Şubesi önünde basın açıklamaları yapıldı. Açıklamalarda sendikal örgütlenme hakkını kullandıkları için işten atılan işçilerin geri alınması istenerek direnişe başlandı.

Köklerimiz toprakta TARİHTEN GELİYORUZ!

Tarih bilimi, egemen sınıflarla ezilen-sömürülen sınıfların arasında süregelen mücadelenin önemli bir parçası olmuştur. Egemenler, ya tarihi yok saymış, ya da tarihsel olayları birbirinin tekrarı, “döngüsel bir hareket” olarak açıklayıp, kitlelerin bilincini çarpıtmıştır. Elbette bunu bilinçli bir şekilde, bir amaç doğrultusunda yapmışlardır. Aksi halde tarihi nesnel olarak kavrayan, ondan ders çıkaran kitleler, varolan düzeni sorgulayacak, ona karşı mücadeleye girişeceklerdir. Bunu çok iyi bildikleri için, bellekleri silmeye, “böyle gelmiş, böyle gider” duygusunu güçlendirmeye özel bir gayret gösterirler.

Sömürülen, ezilen kesimlerin öncüleri ise, tam da bu yüzden tarihsel gerçekleri ortaya çıkarmaya ve bunu kitlelere yaymaya çalışır. Dün-bugün-yarın ilişkisini diyalektik bir tarzda ele alarak, geleceğe dair öngörülerde bulunur, hiçbir şeyin yoktan varolmadığını ve ilelebet varolmayacağını, geçmiş deneyimler ışığında bilimsel olarak ortaya koyarlar. Tarihin hep ileriye doğru aktığını ve bunu sağlayanın sınıf mücadelesi olduğunu; egemenlerin yaydığının aksine, tarihi kahramanların değil, ezilen-sömürülen kitlelerin yaptığını gözler önüne serer, kitleleri uyardırmaya, kendilerine güvenmelerini sağlama-ya çalışırlar. Dolayısıyla tarihe yaklaşım, sınıfsal-siyasal bir nitelik taşır.

Tarihi yok sayma, belleklerden silme ya da tarihsel gerçekleri çapıtma konusunda burjuvazi, kendinden önceki egemen sınıflardan çok daha bilinçli, sistemli bir faaliyet yürütmüştür, yürütmektedir. Özellikle son yıllarda bu yönde büyük bir gayret içindedir. Adeta tarihe karşı topyekun bir savaş başlatılmıştır. Öyle ki, '90'lı yılların başında “Doğu Bloku”nun yıkılmasını, “tarihin sonu” ilan etmişlerdir.

Ne demektir “tarihin sonu”? Tarihi dondurmak, geleceğe ipotek koymak mümkün müdür? Burjuvazi böyle olmasını istiyor diye, gelişim ve ilerleme durabilir mi?

Ama Fukiyama adındaki Amerikan burjuvazisinin bir ideoloğu, sosyalizmi belleklerden iz bırakmayacak şekilde yok edebilmek ve kapitalizmin ebediliğini ilan edebilmek için, iyi bir fırsat yakaladığını düşünerek, bu idealist teoriyi ortaya atabilmiştir.

Normalde “deli saçması” denilerek, gülüp geçilecek bu iddia, post-modernistlerden, yapısalcılara, kendine “solcu” diyen reformistlere kadar, geniş bir kesim tarafından benzer argümanlarla desteklenince, döneme

damgasını vurabildi. Zaten hiçbir burjuva görüş yoktur ki, yayılmasını entelektüellere, özellikle de “solcu” geçinen kesimlere borçlu olmasın.

Bu kez de öyle olmuştur. Felsefenin, ideolojinin, politikanın ve hepsini kapsamak üzere tarihin “sonu”nu ilan eden, böylece tarihsel materyalizmi çürüttüklerini sanan “anti-tarihçi blok”, Fukiyama, Brezinski gibi burjuva ideologların görüşlerinin güç kazanmasına en büyük desteği vermişlerdir.

* * *

Hiç kuşkusuz bundan bin yıllar önceki egemenler ve onların sözcüleri de, tarihi kendileriyle dondurmayı istemişler ve bunu başarabilmek için ellerindeki tüm güçleri kullanmışlardı. Onlar başarabildi mi ki, günümüzün egemenleri ve onların ideologları başarabilsin?

Hatta kapitalizmle birlikte daha da hızlanan tarihsel gelişmeler, bu tür teorilerin kullanımı sürelerini iyice kısalttı. '90'lı yılları kasıp kavuran “tarihin sonu” gibi savlar, 10 yıl içinde tuzla buz oldu. 2000'li yıllarla birlikte yeniden hortlayan kriz ve savaş olgusu, kapitalizmin sorgulanmasını ve Marks'ın kapitalizm çözümlemelerinin doğruluğunu yeniden gündeme taşıdı.

Sonuç olarak, önümüzdeki bin yılları kap-sayacağını iddia eden teorilerin ömrü, 10 yıl içinde çöktü! Fakat burjuvazinin tarihe dönük çarpıtmaları bitmedi, bitmeyecek de...

2000'li yıllarda kriz ve savaş, her ne kadar birçok kamuflayı yırtıp attıysa da, burjuvazinin ideologları boş durmuyor. Bilimi, felsefeyi, sanatı, her şeyi egemenlerin çıkarları doğrultusunda kullanarak, gerici-idealist fikirleri, kitlelerin bilincine zerketmeye devam ediyorlar.

11 Eylül saldırısının ardından, savaş politikasını en açık haliyle ortaya koyan ABD'de, başta Hollywood olmak üzere tüm ideolojik sektörler, bu amaç için kolları sıvadılar. “300

Spartalı”dan, “Truva”ya kadar tarihi filmleri arka arkaya çekerek, sözde “medeniyet”in sembolü Batı'nın, “barbar” Doğu'ya karşı savaşlarını ve buralarda elde ettikleri zaferleri parlatıp sundular. Böylece Afganistan ve Irak işgallerine dinsel-ideolojik bir zemin oluşturmaya, kitleleri buna inandırmaya çalıştılar.

Emperyalist burjuvazi, attığı her adıma kitle desteği yaratabilmek için, onları manip-letmenin yollarını da arıyor. Bir ideolojik-mistik kılıf, haklılık gerekçesi yaratıyor. Bunu başarabilmek için de mutlaka tarihe el uzatıyor. Tarihsel gerçekleri yok sayıyor ve tarihi kendisiyle başlatıp kendisiyle bitirerek, resmi tarihini yazıyor.

* * *

Benzer yöntemleri işbirlikçi burjuvazi de uyguluyor. Öncekiler bir yana, AKP'nin son 10 yıllık hükümet dönemi, aynı zamanda

***Su ve ateş çağındaydı soluğumuz
En umutsuz gece yarılarında
En ıssız yollarda bırakıldık hep
Yıkılmadık!***

***Günün bir yanında avuçlarken güneşi
Bir yüzünde yeniden düştük toprağa
Korkmadık!***

***Yüreğimizle parçaladık en sert kayaları
Filizlenip uzandık dostluğun gökyüzüne
En bereketli yağmurları
Hep kendi soluğumuzla yarattık!***

* * *

***Yaşamı bilinçten emziriyoruz artık
Umudu sevinçten süziyoruz
Yolu yok başka yaşamının
Her sabah geçmişin yüreğine
Filizlenen bir gelecek çiziyoruz.***

Adnan Yücel

kitlelere sunulmaktadır.

Hiçbir dönemde olmadığı kadar, sanatın hemen tüm dallarında tarihsel figürler, özellikle de Osmanlı dönemi öne çıkmış durumdadır. Ve hiçbir dönemde olmadığı kadar, bu yönde teşvikler yapılmakta, baskı oluşturulmaktadır. Öyle ki, bizzat Başbakan, “*biz ecdadımızı farklı biliriz*” diyerek dizilere ayar vermekte, heykelden karikatüre sanatın her alanına bu yönde müdahalelerde bulunmaktadırlar.

Dünyada ve ülkemizde ileriye doğru aşılmış olan pekçok şey, bugün yeniden hortlatılmakta, toplumsal ve tarihsel bilinç tirpanlanarak, yeniden şekillendirilmektedir. Bu salvodan, devrimci hareket de payına düşeni almıştır.

AKP Hükümeti'nin sözde darbecileri ve kontrgerillayı yargıladığı davalar, devrimciler saldırının ve kitlelerin bilincini çarpıtma-

nın araçları yapılmış durumdadır. Örneğin Ergenekon davalarında, Gazi olayları, '77 1 Mayıs'ı gibi kontrgerillanın yaptığı kesin olan provokasyonlar, devrimcilerin iç çatışması veya provokasyonu şeklinde lanse edilmektedir. Keza 12 Eylül yargılanması adı altında, 12 Eylül'e dair devrimcilerin büyük bedeller ödeyerek ortaya koyduğu gerçekler, tersyüz edilmekte; onun Amerikancı niteliğinden, sivil faşistlerle olan ilişkisine kadar en temel özellikleri, gözlerden silinmekte, hatta tam aksi iddialarla aklanmaya çalışılmaktadır.

Bütün bunlar boş yere yapılmıyor. En temel doğ-

ular, keskin gerçekler, bilimsel olgular, durup dururken alt-üst edilmiyor. Amaç; toplumların tarihsel bilinci yok etmek, yerine egemenlerin tarihini ve onların tarihsel bakişını şırınga edebilmektir. Ki, yine onların çıkarları, azami karları için ölesiye çalışılsın ve onların çıkarları için canlarını, kanlarını versinler diye...

* * *

Burjuvazinin tarihe bu kadar saldırdığı, tarihsel kazanımları silmeye bu kadar gayret ettiği bir dönemde, komünist ve devrimcilerin her zamankinden daha fazla tarihlerine, gelenek ve değerlerine sahip çıkmaları ve kitleleri tarihsel bilinçle donatmaları gerekmez mi?

Ne yazık ki, tarihe saldırı sadece burjuvaziyle, onların sözcüleriyle sınırlı değil. Liberal ve reformistler bir yana, devrimci saflara kadar, bunun yansımalarını görmek mümkün. “*Geçmişle avunuluyor*”, “*şehit edebiyatı yapılıyor*” gibi argümanlarla, tarihe dair yapılan her tür vurgu, yadırganıyor. Burjuvazi, ne kadar kendi tarihini öne çıkarıyor ve kendi tarih anlayışına uygun eserleri teşvik ediyorsa; bu kesimler, o kadar kendi tarihlerinden kaçıyorlar, ya da onu bir biçimde karalama kampanyası yürütüyorlar. Burjuvazinin işçi ve emekçilerin, komünist ve devrimcilerin tarihlerini unutturmaya, çarpıtmaya çalıştığı günümüzde, ya susarak, ya da aynı koroya katılarak, “sol”dan en büyük desteği sunuyorlar.

Peki neden böyle bir duruma düğüldü? Tarihten, tarihsel bilinçten neden bu kadar uzaklaşıldı? Tarih, neden hedef tahtasına çakıldı?

Deneyimler göstermiştir ki, toplumların durgunluk içinde olduğu, sömürülen-ezilen kesimlerin mücadelesinin gerilediği dönemlerde, tarihe karşı tutucu, nihilist eğilimler gelişiyor. '90'lı yılların başında sosyalist olarak bilinen revizyonist kampın çöküşü, bu yönden bir milattır. Bu yıllardan itibaren

sadece burjuvazi değil, burjuva ideolojisine çok hızlı biçimde kayan küçük-burjuva liberal kesimlerde de “anti-tarih”çilik gelişmiş, geçmişin aşılmış teorileri yeniden piyasaya sürülmüştür. Tarih, bilim olarak reddedilmiş, toplumsal olayları, tarihsel sürecin doğal ve zorunlu gelişimi olarak değil, rastlantısal ve döngüsel bir hareket olarak ele alan savlar, yeniden baştaacı edilmiştir.

Tersten, devrim dönemleri ise, tarihsel bilincin geliştiği ve yerli yerine oturtulduğu dönemlerdir. Fransız ve Ekim devrimleri, bunun en çarpıcı örneğidir. Her ikisinde de tarih yapıcısı ve yaratıcısı olarak insanlığın dönüştürücü gücü, somut bir biçimde ortadadır. Tarihsel düşüncenin en büyük teorik-felsefi atımları, bu dönemlerde yaşanır. Aynı zamanda tutucu, kaderci, gerçeklikten kopmuş tarih anlayışlarına en ağır darbeler, bu dönemlerde indirilir. Hatta bu kez, iradeye sınırsız bir rol tanıyan volantarist, anarşist görüşlere rağbet artar.

Sonuçta diyebiliriz ki, tarihe en büyük katkıların yapıldığı, idealist görüşlere en ağır darbelerin vurulduğu dönemler, böylesi ekonomik-siyasi-sosyal-toplumsal alt-üst oluşların yaşandığı devrimsel dönemlerdir. Tarihsel materyalizmin bizzat yaşam tarafından doğrulandığı bu kesitlerde, bunun manevi gücüyle manyetik alanı da genişlemektedir, burjuva tarihçiliğine karşı büyük bir üstünlük kurulmaktadır.

* * *

Yenilgi dönemleri, her tür burjuva görüşün yayılmasına uygun zemin yarattığı için, tarih bilincinin de en fazla çarpıtıldığı dönemler olmuştur. Sıkça tasfiyeciliğin “bir yenilgi hastalığı” olduğunu söyleriz. Tasfiyeciliğin devrim saflarında da tarihin reddine, nihilizme yol açması, işte bu nesnel zeminle bağlantılıdır. Çünkü tasfiyecilik, Lenin'in belirttiği gibi, “*oportünizmin yenilgi dönemlerindeki hali*”dir. Bu dönemlerde burjuva ideolojisinin işçi sınıfının saflarına taşınması, “ideolojik döneklik” olarak karşımıza çıkar.

Tasfiyeciliğe karşı verdiğimiz mücade- nin, aynı zamanda tarihimizin reddine, çarpıtılmasına karşı bir mücadele olması, bundan dolayıdır. Ve tasfiyecilerin, tarihsel bilinçten kopuşlarının onları savurduğu nokta, bugün geldikleri yer, ancak bu şekilde anlaşılabilir.

Buradan çıkarılması gereken temel sonuç; yenilgi dönemlerinde devrimci ve komünistlerin, tarihe ve tarihsel bilince çok

daha fazla önem vermeleri, üzerinde titremeleri ve kitlelere bunları taşımalarıdır. Bu, başta tasfiyecilik olmak üzere burjuva ideolojisine karşı, devrim cephesinden verilecek mücadelenin en önemli parçasıdır.

Onun içindir ki, başından beri, tarihimizi yok saymaya, onu unutturmaya, çarpıtmaya kalkan tasfiyeci anlayışla kıran kırana bir mücadeleye girdik. *“Tarihimiz, güç ve onur kaynağımızdır”* dedik. *“Ayaklarımızı bu topraklara basmalı, gözümüzü ufka dikmeliyiz”* dedik. Geleneklerimize, yarattığımız değerlere sahip çıktık. Ona yeni halkalar ekleyerek yaşatma iradesini gösterdik.

Bu, sadece bir vefa, bir tarihsel devamlılık çabası değildi. Hiç kuşkusuz bu yönleriyle de çok değerlidir. Fakat yukarıda anlattığımız genel çerçeve içerisinde ele alındığında, bunun ideolojik bir duruş olduğu görülür. Yenilgi dönemlerinde gemi aza alan burjuva ideolojisine ve onun yenilgi dönemlerindeki tezahürüne karşı oluşturulan bir kalkan, aynı zamanda karşı saldırı aracıdır. Başta devrimci kadrolar olmak üzere işçi ve emekçilerde yaratılmaya çalışılan bellek kaybına, tarihsizleştirmeye, köksüzleştirmeye karşı bir dirençtir. Her tür savrulmayı önlemek için geliştirilen bir panzehirdir. Bu yönleriyle oldukça anlamlıdır, yaşamsal önemdedir.

İhtilalci komünist hareketin doğuşunun yıl dönümüne denk gelen bu günlerde, tarihe, tarih bilincine daha fazla vurgu yapmamız gerektiği açıktır. Böyle özel anlarda, geçmiş ve gelecek, dün-bugün-yarın ilişkisi, daha somut biçimde gözler önüne serilir ve elle tutulur bir hal alır çünkü.

“Geçmişi olmayanın, geleceği de olmaz!” Tarihsel materyalizm bize, her şeyin tarihsel bir devamlılık içinde, nicel birikimlerin nitel sıçramasıyla oluşup geliştiğini gösterir. Bugün, dünün yarınıdır. Bugünümüzü, geçmişimize, geçmişten bu yana biriktirdiklerimize, deneyimlediklerimize borçluyuz. Yarınımızı da bugünden atacağımız adımlar üzerine kuracağız.

Binlerce yıllık insanlık tarihinden, iki yüzyılı aşkın proletaryanın mücadelesinden, yüzelli yıllık Marksizm-Leninizmin biliminden süzülerek geliyoruz... Spartaküs'ten Lyon'a, Paris Komünü'nden Ekim devrimine, yenilgi ve zaferleri kuşanarak geliyoruz... Pir Sultan'dan Şeyh Bedrettin'e, Mustafa Suphi'den Ethem Nejat'a, Denizler'den, Mahirlere, Kaypakaya'lara, bu toprakların değerlerine sahip çıkarak, onlardan öğrenerek geliyoruz...

Yüzlerce ayırık otu içinde bir tutam kır çiçeği olarak, geleceğe umut taşıyanız... 12 Eylül karanlığını yaran, sokakları, evleri “granitten bir kale” yapan, zindanlarda ışık olup saçan, ölüm oruçlarında bayraklaşanlar... İşkencehanelerde direniş destanları yazan, mahkemelerde egemenleri yargılayan, mücadelenin her cephesinde “kutup yıldızı” olarak parlayan ve yol göstereniz...

Komünarca silkinip, işgallerden, direnişlere büyüyeniz... Fabrika, fabrika grevle-

rin, sokak, sokak çarpışmaların militanlarıyız. Ölmesin diye çocuklar, bombanın üzerine atlayan Yunus'uz! Yoldaşlarına siper olan Eralp'iz, Nilgün'üz! Faşizmin ininde, suratlarına tekme olup çarpan Remzi'yiz! Yoldaşcan'ın “hücum” komutuna uyarak, son mermisine dek çatışan Metin'in, Şaban'ız! *“Bizsiz olmaz bu işler”* diyerek Gazi'den Ümraniye'ye kavganın ortasına koşan Zeynep'iz, Hakan'ız! Fatih'in kızıl bandını şerefle taşıyan, *“Biz kazanacağız”* şiarını kitlelere mal eden, ölüm orucu şehitleri ve gazileri yiz!

Tasfiyeciliğe karşı ML örgütün, teslimiyete karşı direnişin temsilcileri yiz. 12 Eylül tasfiyeciliğine olduğu gibi, kendi tasfiyecilerimize de bayrak açan, karanlığı yararak ilerleyen ihtilalci komünistleriz... Ateşi ve ihaneti gören, ama hiç tereddüt etmeden motorları maviliklere süren bolşevikleriz... Örgütçü ve militan kimliğimizi yeniden kuşanarak, yine çelikten, yine bolşevik müfrezeyi yaratanız... Şehitlerimizin, geleneğimizin izinden giden, ona yeni halkalar ekleyeniz... Savaşa ve faşizme karşı, kavgaya bayrağını yükseltip, Nato'dan IMF'ye emperyalist kurumlara ülkemizi dar eden, barikatların başında, sokak savaşlarında, en önde dövüşen, en son çekileniz... 1 Mayıs'da alanları zapteden, orak-çekiçli kızıl bayrağı, usta ve önderlerimizi gururla göndere çeken, meydanlara dikeniz...

İşçi direnişlerinde, çatışmalarda, grevlerde büyüyen “yeni çağın çocukları” yız biz. Onlara öğreten, onlardan öğreneniz... Niceliğe değil, niteliğe önem veren, saflarımızı sağlam karakterlerle donatan, yılların deneyimi ve birikimini, gençliğin dinamizmi ile birleştireniz...

Bizler Osman'ın Fatih'in öğrencileri yiz. Stalin Mehmet'in Sezai'nin her tür statükoya, donmuş olana vuran güçlü sesi, geleceğin temsilcisi yiz...

Böyle köklü bir tarihi, ne faşizmin saldırıları, ne oportünizmin çamurları, ne de tasfiyeciliğin inkarı yıkabilir, yıkabilir... Varlığımız bunun kanıtıdır.

“Köklerimiz toprakta, tarihten geliyoruz!” Stalin'in Yunan mitolojisinden verdiği örnekte olduğu gibi, bizim yenilmezliğimizin sırrı, ayaklarımızın toprağa basmasıdır. Bu toprak, tarihimizdir, şehitlerimizdir, halkımızdır, proletaryadır. Kimsenin gücü, bizi onlardan koparmaya yetmedi, yetemez.

İşte tarih, işte biz!

'79'da temelleri sağlam atılan ve hep bu ML zeminde kalanlar, yavaş ama emin adımlarla geleceğe doğru yürüyorlar... Zorlukları aşarak, inançlarını pekiştirerek... Düşmana korku, dostlara güven vererek... Ama daha katedilecek çok yol, aşılabacak çok engel olduğunu bilerek...

Karanlıkları yara yara, yürüyorlar aydınlıklara... Tarihe, şehitlerine, işçi ve emekçilere duydukları büyük sorumlulukla... Bugüne dek, onlara verdikleri sözleri hep tutmuş olmanın gururuyla...

Yürüyorlar sitemsiz, başı dik ve enginleri fethetme ruhuyla...

Kızıl Hackerlar 2013'ün ilk günü, YÖK Elektronik Bilgi Paylaşım Portalını hackledi. Daha önce de birçok devlet kurumunun sitesini hackleyerek devletin içinde dönen dolapları halka teşhir eden Redhack, şimdi de YÖK'ün sitesini hackleyerek, üniversitelerde alınan rüşvetlerden, bankalarla yapılan yasadışı anlaşmalara kadar birçok “gizli” belge yayınladı.

Bugüne kadar birçok skandalla gündeme gelen YÖK, bu defa da Redhack'in açığa çıkardığı belgelerle teşhir oldu. Başta İstanbul Üniversitesi olmak üzere, Hacettepe, Marmara, Gazi, Fırat, Kastamonu, Giresun, Adnan Menderes, Uludağ üniversitelerinde yapılan yolsuzluklar, Redhack'in yayınladığı belgelerde açıkça görülüyor.

Yayımlanan belgelere ilişkin olarak ne YÖK'ten ne de rektörlerden hiçbir açıklama gelmedi. Suçları öylesine belirgin ve kanıtlıydı ki, hiçbir söz bunları aklamazdı zaten. Duyulan birkaç cılız açıklamaydı. İstanbul Üniversitesi rektörü, yayımlanan belgelerin sahte olduğunu mırıldandı. Bir de YÖK, kızıl hackerler hakkında suç duyurusunda bulundu.

Redhack, daha önce, ODTÜ öğrencilerini ve öğretim görevlilerini kınayan rektörlerin hükümetle olan ilişkilerini teşhir eden bir açıklama yapmıştı. YÖK sitesinin hacklenmesini de, yine ODTÜ direnişini selamlama amacıyla gerçekleştirdiğini duyurdu.

Yayımlanan belgelerden birisi, 7 Temmuz 2012'de gerçekleştirilen KPSS sınavında, soru ve cevapların sınav öncesinde dağıtılması konusunda DİHA'nın ortaya çıkardığı skandal ile ilgiliydi. Açılan davada 337 sayfalık bir dosya ve sayısız delil olmasına rağmen savcı “görevsizlik” kararı vermişti.

Bir diğer belgede ise, İstanbul Üniversitesi ile Ziraat Bankası arasında imzalanan protokolün ardından, bankanın üniversiteye yaptığı 1 milyon 537 bin 719 liralık nakdi yardımın kayıtlara geçirilmediği ortaya çıktı. Üniversite Rektörlüğü hakkında başlatılan soruşturmanın ardından kendini savunan üniversite yönetimi, verilen paralar ile 7 adet BMW ve Volkswagen Passat marka araç aldıklarını bildirdi.

Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi Vakfı'na ait Academic Hospital ve Tıp Merkezi'nde görevlendirilen öğretim üyelerine 17 milyon 580 bin TL tutarında fazla ve yersiz ödeme yapıldığı açığa çıkarıldı.

Hakkari Üniversitesi'ne, Halk Bankası tarafından protokol ile verilen 85 bin TL'lik promosyon parasının, rektör tarafından bütçeye gelir olarak kaydedilmediği tespit edildi.

Daha bunlar gibi birçok belgeyi ele geçiren RedHack, bu belgeleri internet üzerinden kamuoyuna açıyor. Bütün bu gizli belgeler, üniversite yönetimlerinin tümünün yolsuzluk batağına battığını, üniversite gelirlerini kendi çıkarları doğrultusunda harcadıklarını gösteriyor.

Yeni YÖK Yasası, uzun tartışmaların ardından gün yüzüne çıkmaya başladı. Kuruluşundan itibaren çokça tartışılan ve son zamanlarda ortaya çıkan skandallarla ve tepkilerle yıpranan YÖK kurumunu kaldırmak yerine revize etmeyi tercih eden hükümet, “yenilenen” YÖK yasasını basına sundu. Bu yasayla YÖK’ün mantığının değişmediği bir gerçek. Bugüne kadar üniversitelerin ve öğrencilerin önünde bir duvar olan YÖK, bundan sonra daha sert bir bakirata dönüşecek, üstelik, açık bir şekilde şirket gibi çalışmaya başlayacak.

1980 Askeri faşist darbesinin ürünü olarak, üniversite gençliğini baskı altında tutmak, düşünmeyen, çevresinde olup bitenlerle ilgilenmeyen duyar-sız bir gençlik yaratmak için 6 Kasım 1982’de kurulmuştu YÖK. Kurulduğu yıldan bu yana üniversiteler giderek verimsizleşti, bilimsellikten uzaklaştı. Üniversitelerin kuruluş amacına uygun olarak bilimini, bilgisini halkın yararına kullanmak isteyen birçok öğrenci ve öğretim görevlisine soruşturmalar açıldı, okullardan uzaklaştırıldı. YÖK şimdi de, bugüne kadar işbirlikçi burjuvaziye olan hizmetlerinden dolayı, adeta ödüllendiriliyor, görevleri ve yetkileri genişletiliyor.

Yasa temelde rektörlük seçimi sorununa odaklanmış durumda. Seçimlerin kontrolünün doğrudan veya dolaylı olarak hükümet ve YÖK’e bağlı bir üniversite konseyi tarafından yürütülmesi hedefleniyor. Üniversitelere, kendi içinde gelişmişlik düzeylerine göre birkaç konsey modeli öneriliyor. Kendi gelirini kendisi oluşturan ilk 10 kadar üniversiteyi bir kategoriye koyarak, onların adeta mütevelli heyeti yöntemi ile rektör atamasını istiyor. Yeni kurulan ve sınırlı sayıda öğretim üyesine sahip üniversitelere ise, atama benzeri bir yola rektör belirliyor. Geriye kalan geniş bir üniversite grubunu da kısmi kontrol ile rektör atamasını öngörüyor. Rektör atanmaları açıkça hükümetlerin eline veriliyor.

Yasanın bu haliyle üniversiteleri özerkleştirmek bir tarafa, **öğretim üyelerinin birer memur gibi çalışacakları, performans ve rekabete sürüklenecikleri ve toplumsal çıkarlara müdahale edemeyecekleri bir ortam yaratılıyor.** YÖK yasa taslağının 66. maddesinde “*kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşlarının yönetim ve denetim organlarında görev üstlenen öğretim üyeleri, kurumlarından aylıksız izinli sayılırlar*” şeklinde bir ifadeyle, öğretim üyelerinin sendikalaşması ya da herhangi bir meslek örgütünde faaliyet yürütmelerinin önü de kesilmiş oluyor.

Şu anda ülkemizde iki farklı üniversite modeli var, bunlar da Devlet Üniversiteleri ve Vakıf Üniversiteleri. Yeni yasa taslağıyla birlikte bunlara Özel Üniversiteler ve Yabancı Üniversiteler ekleniyor. Bu da bir yanıla paralı eğitimin daha da sistemli hale gelmesi demek. Diğer yandan, **yabancı ülkelerin kendi kuralları-yasaları doğrultusunda eğitim verecekleri, Türkiye’deki genel eğitim kurallarına uymak yükümlülüğünün olma-**

ÜNİVERSİTELERE “ÖZERKLEŞTİRME” DEĞİL “ÖZELLEŞTİRME”

yacağı yeni bir dönemin başlaması anlamına geliyor. Bu konuda ilk adımın İran tarafından atılması da son derece çarpıcı. İranlı bir üniversite, Van’da kendi “şubesi-ni” açmaya hazırlanıyor. Gerekli düzenlemeler yapılmış, son yasa ile birlikte açılmak üzere hazır bekliyor.

Paralı eğitim ise, uzunca bir zamandır aşama aşama uygulamaya sokulmakta. **Zengin çocukları yeterli puan almasalar bile vakıf üniversitelerinde rahatlıkla okurken, yoksul öğrenciler, aşama aşama üniversite eğitiminden uzaklaştırılmaktalar.** Kapitalizmin işçi ve emekçileri daha fazla sömürme işleminin önemli bir ayağıdır öğretim giderleri. Diğer yandan paralı eğitimin yapıldığı hiçbir ülke ve üniversitede aslında başarı da sağlanmamıştır, sağlanamaz da.

Üniversite yönetimi patronlara

Belirlenen şartları taşıyan üniversitelere, üniversite konseyi(mütevelli heyeti) geliyor. Konseyin oluşması için, en az 10 yıldan beri faaliyette olması; son 5 yıl içinde yükseköğretim kurumunun bütçesinin, Kurul tarafından belirlenen miktarının kendi öz gelirlerinden elde edilmesi; öğretim elemanlarının son 3 yıllık akademik faaliyet puan ortalamasının, 10 yıldır faaliyetini sürdüren devlet üniversitelerinin öğretim elemanlarının ortalamasından fazla olması; öğretim elemanlarının en az üçte ikisinin katıldığı bir oylamada, katılanların salt çoğunluğunun oyu ile kabul edilmesi; ya da oylama olmaksızın Yükseköğretim Kurulu tarafından doğrudan Bakanlar Kuruluna teklif edilmesi gibi şartlar bulunmaktadır.

Buradan da anlaşılacağı gibi tartışılan, YÖK’ün zihniyeti değil; YÖK kurumunun nasıl yönetileceği, yani üniversitelerin kimler tarafından idare edileceğidir.

Yasa “*Üniversite Konseyi, mevcut öneride, 11 kişiden oluşur. 5 üye üniversitenin her biri farklı fakülte-lerden ve bölüm başkanı ve üstü herhangi bir idari görevi olmayan kendi öğretim üyeleri arasından; 2 üye Bakanlar Kurulu tarafından; 2 üye Yükseköğretim Kurulu tarafından (ilgili üniversitenin profesörleri) ara-*

sından seçilir. Bu 9 üyenin seçeceği 1 üye ilgili üniversitenin mezunları arasından; 1 üye üniversitenin bulunduğu ilde en çok vergi verenler arasından ve/veya üniversiteye en çok bağışta bulunanlar arasından seçilir” deniyor.

Daha önce de çok konuşuldu, en çok vergi ödeyen kişinin nasıl kazandığı sorusu, hep sorulacak da. Böylece üniversiteler burjuvaziye doğrudan bağlanacak. Ayrıca **Bakanlar Kurulu aracılığıyla**

hükümetlerin üniversite yönetimlerine karışması, yasal hale getirilecek.

Yeni yasada YÖK’ün ismi Türk Yükseköğretim Kurumu TYÖK oluyor ve TYÖK, üniversite konseyi üzerinde denetleyici bir rol üstleniyor. “*Üniversite Konseyi, rektör ve dekanları seçer ve atar; üniversite stratejik planını ve performans programını onaylar; üniversite yatırım programını karara bağlar; üniversite adına kamulaştırmaya, gayrimenkul satın alınmasına ve üniversitenin mülkiyetindeki gayrimenkuller üzerinde üçüncü kişiler lehine aynı hak tesisine karar verir; öğrenci kontenjanlarını ve öğrenim ücretlerini Yükseköğretim Kurulu tarafından belirlenen usul ve esaslar çerçevesinde belirler; sözleşmeli öğretim elemanlarına ve idari personele yapılacak ücret ve diğer ödemeleri belirler; senatonun ve üniversite yönetim kurulunun bazı kararlarını onaylar*” deniyor. Üniversite Konseylerinin önemli görevlerinden biri de “*öğrenci kontenjanlarını ve öğrenim ücretlerini*” belirlemesi. Böylece **Konseyler büyük yetkilerle donatılmış, öğrencilerden “harç” adı altında alınan paralar ücretlendirilmiş oluyor.**

Sonuçta yapılan değişiklikler, üniversitelerin bir özgürlük alanı, bilim ve felsefe üreten yerler olması için değil; şirketlerin istekleri ve ihtiyaçları doğrultusunda yönetileceği, işçi ve emekçi çocuklarına kapıların daha fazla kapanacağı bir sistem yaratmak içindir. “*Maddi üretim araçları kimin elindeyse, manevi üretim araçları da onun elindedir*” der Marks. Kapitalist devlet varolduğu, iktidar burjuvazinin elinde bulunduğu sürece, bilim alanları, üniversiteler, hukuk kurumları, kültürel alanlar, yani toplamda tüm ideolojik üretim alanları burjuvazinin elinde olacak, burjuvazinin çıkarları doğrultusunda hareket edecektir.

Ne zaman işçiler, emekçiler, gençler, devrim ve sosyalizm perspektifi ile mücadeleyi yükseltirler, ancak o zaman eğitim, sağlık, ulaşım gibi temel ihtiyaçlarda bazı düzeltmeler olabilir. Ve ancak işçi-emekçi iktidarında, üniversiteler, halk için çalışan, toplumsal bilimin ve bilginin üretildiği, toplumsal muhalefetin örgütlendiği alanlar olurlar.

Mali'de emperyalist müdahale

2013 yılının ilk günleri, Fransa'nın Mali'ye askeri müdahalesi ile başladı. Mart 2012'de, Mali'de gerçekleşen askeri darbe ile başlayan süreç, Fransız saldırısı ile başka bir aşamaya girdi. Ülkenin kuzeyinde bulunan radikal islamcı örgütlerle başlayan savaş, Cezayir'e de sıçradı. Bu arada, başta İngiltere olmak üzere birçok emperyalist ülke ve kurum, Fransa'ya destek verdi. Mali halkı ise, bir taraftan islamcı örgütlerin şeriat kanunlarının, bir taraftan emperyalistler ve işbirlikçilerinin saldırıları altında, yaşam savaşı veriyorlar.

İşgale giden süreç

22 Mart 2012'de, ordu içinden bir grup, askeri darbe gerçekleştirdi ve ülkenin yönetimini ele geçirdi. Darbenin nedeni, "Devlet Başkanı Amadou Toumani Toure'nin, ülkenin kuzeyinde güçlenmekte olan radikal islamcı harekete karşı başarısız olması" şeklinde açıklandı. Ancak darbe, radikal islamcıların gerilemesine değil, hakimiyet alanlarını daha da güçlendirmesine neden oldu.

Ülkenin kuzeyinde üç ana islamcı grup bulunuyor. Üçü de El Kaide'nin kolları olarak tanımlanıyor: isimleri, AQİM (İslami Mağrip'teki El Kaide), Ensar el-Din ve Mujao. Bu örgütler, 2009 yılından itibaren bölgede güç kazanmaya başladılar, Libya işgalinin arkasından ise, Batı Afrika'da etkilerini yaygınlaştırdılar. Mali ve Nijer, en güçlü oldukları ve odaklandıkları ülkeler oldu. Senegal, Burkina Faso ve Fildişi Sahilleri'nde de giderek güçlenmekte.

1994'ten bu yana, Mali'nin kuzeyinde Timbuktu bölgesinde bağımsızlık mücadelesi vermekte olan Tuareg halkı, bu islamcı örgütlerin, özellikle de Ensar el-Din'in yardımıyla, geçtiğimiz yıl bağımsızlığını ilan etti. Gao'yu başkent olarak seçmişlerdi. Sufi İslam'ın Afrika'daki merkezi olarak kabul edilen, tarihi ve islami önemi büyük bir kent olan Timbuktu ise, yeni "bağımsız" bölgenin önemli merkezlerindendi. Şeriat yasalarının uygulandığı, halk üzerindeki islamcı baskının arttığı bir süreç başladı. Bu arada Tuaregler hızla inisiyatifini kaybettiler; **El Kaideci örgütler hakimiyetlerini kurdular ve ülkenin güney kentlerine doğru savaşı sürdürdüler.**

Darbeci hükümet, radikal islamcılarla başedebilecek durumda değildi. El Kaideciler, artık başkent Bamako kapılarında savaşıyorlardı. **Sömürgesi Mali'yi tümünden kaybedeceğini gören Fransa, görünürde Mali hükümetinin yardım çağrısıyla, Mali saldırısını başlattı.** Önce hava bombardımanı başladı. İslamcılar durdurmada bu yeterli gelmeyince, Ocak ayı ortasında kara harekatiyle birlikte işgal başladı. İki hafta süren çarpışmaların

ardından, Fransa ve Mali orduları önce Gao, sonra da Timbuktu kentlerini işgal ettiler. İslamcılar ise, fazla direniş göstermeden geri çekildiler.

İşgal sırasında Fransa, Afrika'daki sömürgelerini de harekete geçirdi. Batı Afrika Birliği ülkeleri de, Fransa'nın komutasında savaşmak üzere Mali'ye asker gönderdiler. Nijer, Togo, Fransa'nın askeri üslerinin bulunduğu Çad, işgale destek için en fazla asker gönderen ülkeler oldu. Senegal ve Burkina Faso, asker gönderme sözü verdi. Emperyalist ülkelerden İngiltere, Mali'de Fransa ile birlikte üs kurmayı önerdi. Almanya istihbarat desteği sağladı. ABD ise, uzaktan destek açıklamasıyla yetindi. İşgalin başarıya ulaşmasının ardından, Fransa, Etiyopya'nın başkenti Adis Ababa'da bir konferans düzenledi. Konferansa katılan ABD, Japonya, AB ve Afrika Birliği üyesi ülkeler, mali yardımda bulunma sözü verdiler.

Savaş, sömürü için

Mali, Batı Afrika'da, stratejik geçiş ve ticaret yolları üzerinde bulunan bir ülke. Nüfusu 12 milyon civarında ve halkın büyük bir çoğunluğu yoksulluk içinde yaşıyor. Dünyada bebek ölümlerinin en yüksek olduğu yer Mali. Kadın başına doğurganlık oranı 7,4 çocuk. Nüfusun yüzde 48'i, 15 yaşından daha genç. Ülke nüfusunun yüzde 90'ı güneyde yaşıyor; zaten kuzeydeki toprakların büyük bölümü Sahra Çölü'nün bir parçasını oluşturuyor.

Mali, tarihsel kökleri güçlü olan bir ülke. Binlerce yıllık tarihi birikime sahip. Bu sürenin önemli bir bölümünü, denize kıyısı olan çok zengin bir imparatorluk olarak geçirmiş. **Kapitalizmin olduğu kadar uluslaşma sürecinin de çok geç ve sancılı yaşanması, Mali halkının hala aşiretler ve göçebe halklar olarak yaşamını sürdürmesine neden olmuş.** 1880'lerde ise Fransa tarafından sömürgeleştirilmiş. Eylül 1960'da bağımsızlığını kazanıncaya kadar Fransız sömürgesi olmuş. Zaten resmi dili de halen Fransızca.

1960'da Mali Cumhuriyeti kurulduğunda, hükümet "Batı'dan kopmaksızın sosyalizm"i seçeceklerini duyuruyor. 1967'de ülkenin yönetimi "Devrimi Savunma Ulusal Konseyi"ne devrediliyor. II. Emperyalist savaş sonrasında bağımsızlığını kazanan pekçok sömürge ülke gibi, Mali'de de sosyalizme sempati, o yıllarda son derece güçlü. Ancak uzun yıllar sömürge kalması, kapitalizmin sınırlı gelişimi, halkın yapısının parçalı ve aşiretlere dayalı olması, nesnel olarak da buna uygun koşullar oluşturmuyor. 1968'de gerçekleştirilen askeri darbe, ülkenin "sosyalizm" söylemlerinden uzaklaşmasına ve Fransız hegemonyasının güçlenmesine

neden oluyor.

Kuzeyde yaşayan ve geçtiğimiz yıl bağımsızlığını ilan eden **Tuaregler, ülkedeki en eski halklardan biri. 1990'dan beri bağımsızlık talebiyle mücadele ediyorlar. 1994'te iç savaş başlattılar.** Bir yıl önce ise bağımsızlıklarını ilan ettiler. Tuaregler bu süreçte, El Kaide'ye bağlı radikal islamcı Ensar el-Din grubuyla ittifak yaptı. Ancak kendi bölgelerinde denetimi ele aldıktan sonra, Haziran ayından itibaren, Ensar el-Din milisleri bu sefer Tuareglere karşı üstünlüğü ve yönetimi ele geçirdiler. Tuareglerin bağımsızlık ilanı, kuzeydeki kendi yaşam alanlarıyla sınırlıydı. El Kaideciler ise, ülkenin tamamını ele geçirmek için harekete geçince, Fransız işgali başlamış oldu.

Mali, oldukça yoksul bir Batı Afrika ülkesi olmasına rağmen, çok zengin yeraltı kaynaklarına sahip. **En önemli madenleri altın ve uranyum.** Mali Maden, Enerji ve Su Bakanlığı'nın raporlarına göre, Afrika'nın üçüncü büyük altın üreticisi. Ülkedeki 7 altın madeninde, yıllardır önemli düzeylerde üretim yapılıyor. Üstelik henüz keşfedilmemiş altın yatakları olduğu düşünülüyor. Ülkede henüz üretim aşamasına geçmemiş, ama tespit edilmiş uranyum kaynakları da son derece önemli. Ülkede 5 bin ton civarında uranyum potansiyeli olduğu tahmin ediliyor. Nükleer silahların temel hammaddesi olan uranyum, bütün emperyalistlerin hedefinde.

Mali'de altın ve uranyum dışında, elmas, boksit, manganez, demir cevheri, bakır, mermer, lityum gibi madenler açısından zengin kaynakların olduğu biliniyor. Dahası, 1970'lerden bu yana yapılan çalışmalarda ülkede önemli petrol yatakları olduğu farkedilmiş durumda. Bu nedenle Mali, petrol üretimi konusunda gelişecek ülkelere biri olarak görülüyor.

En önemlisi ise, **Sahraaltı Afrika ülkelerinin petrol, gaz ve yeraltı zenginliklerini emperyalist ülkelere ulaştıran stratejik güzergah, Mali'den geçiyor.** Bütün bu özellikleri, Mali'yi emperyalistlerin pazar kavgasının önemli ve vazgeçilmez bir unsuru haline getiriyor.

Sırada ne var?

Bu sorunun cevabını iki yönlü olarak ele almak gerekir. **Birincisi, El Kaideciler, Mali'deki emperyalist işgalin ardından geri çekildiler ama yenilmediler.** Geniş Afrika çöllerinin coğrafi, ekonomik ve sosyal avantajlarını kullanarak eylemlerini-örgütlenmelerini sürdürecekler. **İkincisi ise, Fransa,**

Mali'nin arkasından bölge genelinde hegemonyasını kurmak ve çevre ülkelerdeki hegemonyasını pekiştirmek hedefiyle hareket edecek.

Timbuktu'nun Fransızlar tarafından işgal edilmesinin ardından, Tuaregler, Ensar el-Din savaşçıların kenti terkettiğini ve çöle çekildiğini açıkladılar. Fransa, islamcı militanların tümünü yakalayacağını söylüyor; ancak, hem halkın arasına karışmış olanları ayırması çok güç, hem de çöllere çekilmiş olan savaşçıları bulmak mümkün değil.

Çöl bölgesi, yerleşim alanlarının son derece seyrek olduğu, bölgedeki devletlerin ise tam kontrol kurmasının mümkün olmadığı alanlar. **Zaten denetlemenin çok güç olduğu bu alanlar, Libya savaşı ile birlikte bölge genelinde hakim olan kargaşa ortamında, radikal islamcı savaşçılardan silah kaçakçılarına, insan tacirlerinden uyuşturucu baronlarına, emperyalistlerin gizli servis ajanlarına kadar her türden "yasadışı" kesimin tam bir pervasızlık ve serbestlikle cirit attığı bir alana dönüşmüş durumda.** Ülkelerin sınırları son derece önemsizleşiyor, tüm bu yasadışı güçler, ülkeler arasında sorunsuz ve sınırsız hareket edebiliyorlar.

2001'de Afganistan işgali başladığında, işgal ordusu çok rahat ilerlemiş ve hemen "zafer"ini ilan etmişti. Bu dönemde Taliban güçleri başta Pakistan olmak üzere, çevre ülkelere ya da Afganistan'ın dağlık bölgelerine çekilmişlerdi. Sonrasında, çekildikleri ülkeleri de bir örgütlenme odağına çevirdiler ve Afganistan'daki savaşı büyüttüler. Bugün Afganistan "ABD'nin bataklığı" olarak tanımlanıyor.

Benzer durum, Batı Afrika için de geçerli. Mali'den çıkan El Kaideciler, dünyanın en seyrek yerleşim bölgelerinden biri olan Moritanya'ya; AQİM'in ve Tuareglerin 2008 yılından beri savaştığı ve ülkenin geniş bir bölümünün hükümet kontrolünde olmadığı Nijer'e; birbiriyle savaşan aşiretlerin iyice zayıf düşürdüğü ve islamcı militanlar için hareket serbestisinin genişlediği Libya'ya; ordu ile islamcılar arasında '90'lı yıllarda yaşanan iç savaşlardan bu yana zayıf düşmüş olan Cezayir'e çekilebilirler. Ve bu ülkelerin topraklarını, geniş çöl alanlarını kendi lojistik üslerine çevirebilir, Mali ile savaşı daha güçlü verebilirler. Ya da Fransa'nın geri çekilmesini bekleyebilirler. Tam bu ne nedenle, Fransa eski başbakanı Villepin, "*Mali, Fransa'nın Irak'ı olacak; en kısa sürede buradan çıkmalıyız*" diye açıklama yaptı.

Zaten ilk yankı Cezayir'den geldi bile. Cezayir hükümeti, Mali işgaline

destek olmayacağını, asker göndermeyeceğini açıklamıştı. Ancak arkasından, Fransız uçaklarına hava sahasını açtı. İşgal başladığında ise, radikal islamcı örgütler savaşı Cezayir'e kaydardılar. AQİM örgütünden ayrılan ve Cezayirli Muhtar bin Muhtar tarafından yönetilen "Kanla İmza Atanlar Tugayı" Cezayir'de bir eylem gerçekleştirdi. İngiliz BP ve Norveçli Statoil şirketlerine ait bir doğalgaz tesisini işgal etti ve aralarında ABD'li, Fransız ve İngilizlerin bulunduğu 41 yabancı ve çok sayıda Cezayirli çalışanı rehin aldı. Bu eyleme karşı Cezayir ordusu tarafından gerçekleştirilen saldırı ise, gerçek bir fiyasko oldu. Söylemde, tesisteki rehinelere dönük bir "kurtarma" operasyonu yapılmıştı, ancak, içlerinde 35 rehinenin de bulunduğu onlarca insan, bu operasyon sırasında öldürüldü.

Tabi burada, Batı Afrika'daki El Kaidecilerin arkasında hangi emperyalist güçlerin olduğu sorusu öne çıkıyor. **Fransız parlamentosundaki "komünist" senatörler, Mali'deki savaşçıları Katar'ın desteklediğini öne sürüyorlar.** Katar'ın arkasında ise doğal olarak ABD duruyor. **Afganistan'da El Kaide ile savaşan ABD'nin, Libya'da ve Suriye'de El Kaide'nin desteğini aldığı, savaşta onları öne sürerek başarı kazandığı zaten biliniyor.** Mali işgaline doğrudan değil, dolaylı destek açıklamış olması da bu kanıyı güçlendiriyor. Keza, Afrika'nın bu en stratejik noktalarından birinde Fransa ile güç yarışına girmiş olması da şaşırtıcı olmaz. Diğer taraftan, **"Amerika'nın Sesi" muhabiri, Nijer'deki El Kaidecilerin İran'dan satın alınmış silahları kullandığını, Mali'dekilerin de bu silahları kullandığı konusunda güçlü tahminler bulunduğunu söylüyor.**

Bunların hangisinin doğru olduğunu bugün için bilmiyoruz. Kesin olarak bildiğimiz ise, emperyalistlerin pazar alanlarını ele geçirme mücadelesinde, kendi çıkarlarını gerçekleştirebilecek her türden ittifaka girişebildikleridir. Tarih bunun sayısız örneğiyle doludur.

Hedefteki ülkeler

Washington Post gazetesinde yayınlanan bir araştırmada, çoğunluğu Pan-sahel diye nitelenen Batı ve Kuzey Afrika'daki 30 ülkenin, ayrıca Asya'daki birçok ülkenin, bu

yıl içinde bir darbe ile karşılaşması ihtimalinin çok yüksek olduğu söyleniyor. Bu ülkelerin en başında, Müslüman-Hristiyan çatışmasının kolayca örgütlenebileceği Nijerya, Çad, Sudan ve Moritanya geliyor. Yanısıra, Yemen, Liberya, Afganistan, Bangladeş, Kamboçya, Senegal, Doğu Timor gibi birçok ülkenin, bir yıl içinde askeri ya da siyasi bir darbe yaşayacağı düşünülüyor.

Batılı emperyalistler, bu ülkelerin radikal islamcı ya da terör örgütleri tarafından yıpratıldığını, hükümetlerin zayıfladığını ve dünyada "teröre karşı ortak mücadele" kapsamın-

da müdahale edilmesi gereken ülkeler olduğunu söylüyorlar. Ancak elbette asıl neden bu değil.

Bu ülkelerin önemli bir kısmı, Çin'e bağımlı ülkeler. Sudan, Yemen, Nijerya, ABD ile ilişkilerini keserek Çin ile doğrudan ilişki kuruyor, ekonomik anlaşmalar imzalıyor, ABD'nin her türden siyasi-ekonomik saldırısına karşı Çin'in desteğini alıyorlar. Diğerleri ise, benzer biçimde ABD'nin kontrol etmekte zorlandığı, hegemonyasını tam olarak kuramadığı ülkeler. Oysa herbirinin ya stratejik bir önemi, ya da son derece değerli yeraltı zenginlikleri söz konusu. Tam da bu nedenle, pazar kavgalarında belirleyici bir rol oynuyorlar. Bu ülkelerin çoğunun aşiret-kabile tarzı yaşamları, halkın kendi içindeki çelişki ve bölünmüşlükleri, emperyalistler tarafından kullanılmaya açık olmalarını ve iç savaşları beraberinde getiriyor.

* * *

Lenin, "kapitalizmde bozulan dengenin, geçici olarak yeniden kurulması için, sanayide krizden, politikada savaştan başka araç yoktur" der. (Eserler, Cilt. 5, sf. 150) Kapitalizmin dengesi bozulmuş durumda. Dünya pazarlarının hegemonyası artık ABD'den Çin'e doğru geçiyor, dengeler her geçen gün Çin'in lehine değişiyor. Ve sanayide kriz ile politikada savaş birarada şiddetlenerek yaşanıyor.

Dünyada 2008 yılından itibaren, kapitalist sistemin gördüğü en şiddetli ekonomik kriz yaşanıyor. Çeşitli önlemlerle bu krizin etkisi hafifletilmiş olsa bile, ikinci dalganın çok daha şiddetli olacağını artık burjuva ekonomistler bile itiraf ediyorlar.

Fransa bu durumdan en çok etkilenen ülkelerden birisi. Öyle ki, Fransa Çalışma Bakanı Michel Sapin, "*Fransa'nın batmış bir ülke*" olduğunu itiraf etti. Gelen tepkiler üzerine sözlerini geri almış olması bir şeyi değiştirmiyor. Fransa'nın ekonomik göstergeleri bunu doğruluyor. Ve Fransa, son iki-üç yıldır, ABD'nin tetikçisi misyonunu üstlenerek, savaş sonrasında en büyük rantı kapabilmek için savaşlara en önde girmeye çalışıyor. Libya ve Suriye'de öne atılması, Mali'de kendi sömürge savaşını vermesi, bunun ürünüdür.

Türkiye'nin Suriye savaşında bu kadar istekli olması, ABD'nin dünya genelinde bir savaş çıkırtkanlığı yürütmesi, yine bu değişen dengelerin sonucudur. Ve Lenin'in öngörüsü, her geçen gün somut olarak doğrulanmaktadır.

Çin ile yeni ilişki arayışları

Kılıçdaroğlu'nun Çin ziyareti

CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, 12-18 Ocak tarihleri arasında, Çin'e bir ziyaret gerçekleştirdi. Bir hafta süren ziyarette, Kılıçdaroğlu'nun yanında 100 kişilik bir işadamları heyeti de bulunuyordu. Ziyaret ÇKP'nin çağrısıyla gerçekleşmişti ve yıllar önce bürokrat olarak Çin'e gitmiş olan Kılıçdaroğlu, bu defa siyasetçi olarak Çin topraklarına ayak basıyordu.

Ziyaretin amacı, Kılıçdaroğlu'nun sözleriyle "ÇKP ile CHP arasında yakın ve sıcak bir ilişki kurmak" olarak açıklandı. Ancak bunun ötesinde, beraberindeki işadamları heyeti ile, ekonomik anlaşmalar bağlamak gibi somut bir hedefi de bulunuyordu.

Ziyaret sırasında Kılıçdaroğlu, ÇKP Merkez Komitesi yetkilileriyle görüştü; Çin Ulusal Halk Meclisi'ni ziyaret etti; ÇKP'nin ilk ulusal kongresinin yapıldığı ve müze haline dönüştürülen binayı gezdi; Huawei Telefon Şirketi'nde, şirketin Türkiye ve dünyadaki işleyişi hakkında bilgi aldı; Çin Ticari Uçak Şirketi'nin uçak üretimi yaptığı fabrikada, uçak üretimini inceledi; Çin Uzay Teknikleri Araştırma Akademisi'nde uydu üretim birimini gezdi. Siyasi görüşmelerini Pekin'de gerçekleştirip, ekonominin merkezi Şanghay'ı da gördükten sonra, son gün, Çin ile Türkiye arasında her zaman sorun olmuş olan Sincan'a da gitti.

Ziyaretin amacı

Kılıçdaroğlu'nun bu ziyareti, her ne kadar Çin Seddi'nde çekilmiş turistik fotoğraflarla ve bavulların ağırlığı yüzünden yakıt sorunu taşıyan uçak gibi magazin haberleri ile basında yer almış olsa da, aslında iki tarafın yönelimi açısından son derece büyük bir önem taşıyor.

Aslında bu ziyaret, bir yıl önce Şubat 2012'de Çin Başkan Yardımcısı (bugün artık başkan) Şi Cinping'in Türkiye'ye gerçekleştirdiği ziyaretin iadesi konumunda. Bir yıl önce Çin'den 100 kişilik işadamları heyeti Türkiye'ye gelmişti, bugün Türkiye'den bir heyet Çin'e gidiyor.

Herşey bir yana, **CHP'nin ilk defa işadamları heyetini de yanına alarak bir geziye çıkmış olması, başlıbaşına bir önem arz ediyor.** Bu gezi sırasında, uzay, uçak, tekekomünikasyon gibi sektörlerin üretim alanları gezildi ve çeşitli ekonomik anlaşmalar imzalandı. Dönüşte Kılıçdaroğlu, amaçlarının Çin'in Türkiye'deki yatırımlarını artırmak için büyük çaba harcadıklarını söyledi. Çin'in Türkiye'de kuracağı fabrikaların, komşu ülkelere de girmesini sağlamak için köprü olmaya çalışacaklarını anlattı.

Gezinin önemli gündemlerinden biri de Suriye konusuydu. CHP, taban baskısının etkisiyle Suriye konusunda bazı önemli adımlar atmıştı. Mesela geçtiğimiz yaz aylarında, Suriyeli mültecilerin kaldığı kapların askeri eğitim için kullanıldığı haberinin kamuoyunda güçlü bir etki yaratmasında, CHP milletvekillerinin kampları ziyaret etme ısrarının payı olmuştu. Elbette ki CHP bunu kendiliğinden değil, Hatay'da Suriyeli radikal dinci çetelere

karşı yükselmekte olan kitle tepkisi üzerine gerçekleştirmişti. Ama sonuçta, **CHP ile AKP arasında savaş konusunda ortaya çıkan kısmi çelişkiler, Çin için kaçırılmayacak bir fırsat anlamına geliyordu. Çin bu çelişkileri derinleştirmek, CHP'yi yanına çekmek için, bu ziyareti önemli bir araca çevirmek istiyordu.**

Ziyaret davetinin, hükümete değil de, muhalefet partisi CHP'ye yapılmış olması da bunun göstergesi. **Çin, AKP'nin ABD ile kurduğu ilişkileri, ABD politikaları doğrultusunda Suriye ile savaşa girişmesini gözden kaçırmıyor; bu nedenle AKP ile ilişkilerini sınırlı tutuyor.** Diğer taraftan, Türkiye'deki burjuvazinin kendi iç çelişkilerinden de yararlanmak istiyor. Türkiye'de, ABD ile işbirliğini savunan ve çıkarlarını ABD'ye bağımlılıkta bulan burjuva tekeller olmakla birlikte, Çin ile ilişkileri geliştirmek isteyen hiç de küçümsenmeyecek bir kesim bulunuyor.

Türkiye'deki işbirlikçi burjuvazinin bazı kesimleri, ABD'nin güçten düşmekte olan emperyalist olduğunu görüyor ve güçlenen emperyalist Çin ile yakınlaşmaya çalışıyor. Çin adeta bir "fırsatlar ülkesi" olarak görülüyor. Bu bir yanıla Çin'in ekonomik olanaklarından yararlanmak ve krizden sınırlı etkilenen bu ülke ile kurulacak ilişkilerle kar elde etmek amacını taşıırken; diğer taraftan nükleer enerji gibi, ABD'nin Türkiye'ye sunmadığı bazı "vazgeçilmez" olanakları, Çin'den elde etmek gibi hedefleri de barındırıyor.

Yeniden ŞİÖ tartışması

Yaklaşık 8 ay kadar önce, Erdoğan ile Putin görüşmesi sırasında söylenen bir söz, bugün yeniden gündemleşmiş durumda. Erdoğan, AB'nin yerine Şanghay İşbirliği Örgütü'ne (ŞİÖ) girmeye istekli olduklarını; Türkiye'nin bu örgüte alınması durumunda AB hedefinden vazgeçeceklerini söylemişti. Sonrasında konunun üzerine gidilince, bunun bir "espri" olduğu, AB hedefinden vazgeçilmeyeceğini açıklaması ile konunun üzeri örtülmüştü. Bugün bu tartışma yeniden alevlenmiş durumda.

Aslında Erdoğan, Putin'e bu "espri"yi yaptığında Putin'in somut bir cevap vermemesi, durumu gözler önüne seriyordu. **ŞİÖ'nün iki temel taşı Rusya ve Çin, Türkiye'deki yönetime güvenmiyorlar.**

AKP'nin ABD ile bu kadar bağlayıcı bir ilişki içinde olması, özellikle de son dönemde Suriye konusunda izlediği tutum, bu ülkelerin güvensizliğini derinleştiriyor. Bu nedenle, **2000'li yılların ortalarında**

Türkiye, resmen ŞİÖ'ye başvurmuş olmasına rağmen, üye kabul edilmemişti. Rusya ve Çin merkezli askeri-ekonomik-siyasi işbirliği örgütü, İran gibi kendisine bağımlı ülkeleri üye olarak kabul ederken, aynı tarihte başvuru yapan Türkiye'yi reddetmişti. Çünkü **Rusya ve Çin, Türkiye'nin ABD'nin "Truva Atı" olarak birliğe girmek istediğinin farkındaydı.**

Diğer taraftan, Rusya ve Çin ile ilişkileri güçlendirmeye çalışan "Avrasyacılar"ın, "Ergenekon" operasyonu ile tutuklanmış olması, burjuvazi içinde Rusya ve Çin ile ilişki kurmayı savunan kesimi güçsüzleştirmişti. AKP zaten bu operasyonu, ABD karşıtlarını sindirmek ve etkisizleştirmek için gerçekleştirmiş, bu yanıla amacına da ulaşmıştı. Bu durum, iki ülkenin Türkiye'ye güvensizliklerini derinleştirdi. Erdoğan ise, gerçekten ŞİÖ'ye girmek ve Avrasyacı kampa geçmek istediği için değil, ABD ve Fetullah Cemaati ile ilişkilerinde bir pazarlık ve şantaj unsuru olarak kullanmak üzere bu sözleri sarfediyor. Yoksa gerçekte, ABD ile işbirliğinden vazgeçmesi, özellikle Suriye konusunda attığı adımlardan sonra, oldukça zordur.

Şimdi bu koşullarda, Çin'in CHP üzerinden ilişki kurmaya çalışmasında en önemli unsur, Suriye savaşının giderek yakınlaşmış olmasıdır. **Çin, Türkiye'nin Suriye politikasında zayıf da olsa bir gedik açmak için CHP'ye ihtiyaç duymaktadır.** AKP'nin savaşa girmesini geciktirecek her hamle, CHP'nin koyacağı her engel, Çin'in işine gelmektedir. En kötü koşulda, "içeriden" ve doğrudan bilgi almak için bir kanala ihtiyaç duymaktadır. Bu yanıla bu ziyaret, CHP'nin ağzına çalınmış bir parmak bal işlevi görmektedir.

CHP'nin kendisine biçilen görevi başarabileceği belirsizdir. Hatay'da ilk anda önemli bir çıkış yapmış olmakla birlikte, arkası gelmemiştir. Üstelik bu Hatay'da çok güçlü biçimde yükselen taban baskısına ve beklentilere rağmen böyledir.

Ancak Çin, bu adımla kendisine önemli bir kapı aralamaktadır. Çin ziyaretine dönük AKP'lilerin tepki dolu açıklamaları da bunun göstergesidir. Sadece Suriye savaşı değil, İran başta olmak üzere bölgeye dönük her türden ABD saldırısı karşısında, Çin kendi mevzilerini oluşturmak için hamleler yapıyor. Ekonomik gücüyle Ortadoğu'da hayli yol almış, ittifaklarını oluşturmuş durumda. Suriye konusunda en keskin çıkışlar yapan Türkiye'yi içerden frenlemek istiyor. Türkiye'nin ŞİÖ'ye girme tartışmalarının, tam da CHP Çin ziyaretinin arkasından yeniden ısıtılması, bu amacında yol aldığını gösteriyor.

Daha 13 yaşındayken 26 kişinin tecavüzüne uğrayan N.Ç.'nin davası 10 yıldır sürüyor. 2002 yılında başlayan davada, Mardin 1. Ağır Ceza Mahkemesi, 24 sanığa alt sınırdan 5 yıl ceza vermiş ve iyi hal indirimiyle 4 yıl 2 aya indirmişti. Tecavüzlere aracılık eden 2 kadına ise, 9'ar yıl hapis cezası verilmişti. Bu karar, tecavüz edilen kız çocuğunun "kendi rızası" olduğu yorumuna dayalı, TCK'nın 414. maddesinin 1. fıkrasına göre verildi. Oysa 414. maddenin 2. fıkrası, "cebir ve şiddet kullanarak" tecavüz edilmesi durumunda en az 10 yıl hapis cezası öngörüyordu.

Yargıtay, Kasım 2011'de, yerel mahkemenin kararını esastan onayladı. Teknik birtakım eksikliklerden dolayı, yeniden görülmesi için dosyayı Mardin Ağır Ceza Mahkemesi'ne geri gönderdi. Dava, 16 Ocak 2013'te yeniden görüldü. Samklara, tecavüzde N.Ç.'nin rızası olduğu gerekçesiyle alt sınırdan 7 ile 9 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi.

Erkek egemen, sömürücü devlet hukuku, 13 yaşındaki bir kızın, tecavüze "rıza" gösterdiğine hükmetmiş, bu nedenle cezaları düşük vermişti. Davanın yargıtayda onaylanması üzerine, dergimizin Aralık 2011 tarihli sayısında yayınlanan yazıyı tekrar yayınlıyor, başka söze gerek duymuyoruz!

2002 yılında tanıdık onu. Mardinliydi, 13 yaşındaydı, 26 kişinin tecavüzüne uğramıştı. Tecavüzcüler, Mardin'in adeta tablosu gibiydi. Kızıltepe Kaymakamlık Yazı İşleri Müdürü, Mardin Vakıflar Şube Müdürü, Ziraat Odası Başkanı, İlköğretim okulu müdür yardımcısı, Orman İşletme Müdürlüğü Şefi, muhtar, yüzbaşı, zabıta memuru, belediye memuru, Tedaş işçisi, üniversite öğrencisi...

Yaşadığı tecavüzler ruhunu öylesine tahrip etmişti ki, birisi onu sevmek için elini kafasına uzattığında ürküyor, geceleri sayıklıyor, kimseyle konuşmuyordu.

Yaşadığı tecavüzler vücudunu öylesine tahrip etmişti ki, oturamıyordu. 4'ten fazla

N.Ç.'nin "rıza'sı"

ameliyat olmak zorunda kalmıştı.

Ona tecavüz edenler, işlerini ve ailelerini koruyarak yaşamlarını sürdürmüşlerdi. O ise, evini, memleketini, kimliğini ve ismini değiştirmek zorunda kalmıştı. İstanbul'a geldi, geçmişe dair herşeyle ilişkisini kesti, başka bir isimle okula başladı.

Ve şimdi, 9 yıl süren yargılamanın ardından, mahkeme onun kendi "rıza"sıyla tecavüze uğradığına hükmetti, Yargıtay da bu kararı onadı. Böylece N.Ç. 9 yıl aradan sonra bir kere daha tecavüze uğramış oldu.

Devlet 13 yaşındaki bir çocuğu tecavüzcülerin eline terketmişti. Ne yapacağını, kime şikayet edeceğini, bu saldırıdan nasıl kurtulacağını bilmeyen bir çocuğun, kendisine dönük böylesine vahşi bir saldırıya "rıza" gösterebileceğini kabul etmişti.

Devlet tecavüzcüyü korumuştur. Özel mülkiyetin ortaya çıktığı ve kadının erkeğin özel mülkü haline geldiği

günden bugüne; baskının ve sömürünün varolduğu günden bugüne, kadının emeği ve bedeni üzerinde her türlü hakkı iddia eden sömürücü erkek egemen sistem, bu kimliğini bir kere daha ortaya koymuştu.

N.Ç.'nin 26 erkek tarafından onlarca defa tecavüzüne verilen bu onay, erkeğin egemenliğini ve kadın bedeni üzerindeki hakimiyetini bir kere daha kutsuyordu.

Son dönemde kadına yönelik şiddetin, tecavüzlerin ve kadın cinayetlerin artmasının nedenlerinden biri budur. Yasalar, şiddet uygulayan erkekleri korumaktadır. Verilen cezaların göstermelik olması, emsal oluşturuyor ve suçu artıran-yaygınlaştıran bir etki yaratıyor.

Kararı alan Yargıtay heyetinde hiç kadın hakim olmadığı söyleniyor. Olsa ne değişir ki? Bu ülkede işçi emekçi kitlelere, ezilen Kürt halkına dönük en vahşi saldırılar, yine bir kadının başbakan olduğu '90'lı yıllarda yaşanmadı mı? Ezen sınıfın kadınları da ezilen sınıfın kadınlarına karşı sömürücü bir kimlik taşıyor mu? "Kadın dayanışması" denilen şey, feministler tarafından devrimci-demokrat kesimlerin literatürüne sokulan, fakat gerçek yaşamda (ezen sınıfın kadınıyla ezilen sınıfın kadını sözkonusu olduğunda) karşılığı olmayan bir kavramdır.

Kadına dönük saldırıların böylesine boyutlu ve vahşi biçimlerde artması, "erkeği" hedefe çakan, "erkeğe" karşı mücadeleyi öne çıkaran yaklaşımları yaygınlaştırıyor. Oysa sorun erkek sorunu değil, sistem sorunudur. Öncelikle hedefe çakılması gereken, sistemin yasalarıdır. Yasaların değişmesi, kadına ve çocuğa yönelik şiddetin çok ağır cezalarla karşılanması önemli bir kazanım olacaktır.

Asıl hedef ise, sistemin kendisidir. Özel mülkiyetçi ve sömürücü toplum, doğası gereği erkek egemendir. Ezilen ve sömürülen erkek ile kadın, sistemin kendisine karşı omuz omuza toplumsal mücadeleyi yükselttiklerinde kendi bilinçleri de değişecektir. Toplumsal mücadele içinde yer alan kadın, şiddet karşısında çaresiz kalmayacak, toplumsal mücadele içinde yer alan erkek ise, şiddeti kadına değil, sisteme yöneltecektir.

Kadın cinayetlerinin ve kadına yönelik şiddetin son yıllarda artmasının asıl nedeni, toplumsal mücadelenin ağır bir yenilgi alması, 2000'li yıllardan bu yana bu yenilgiden çıkılamamış olmasıdır. Mücadelenin yüksek olduğu her dönem ve her kesitte, mücadeleye katılan kadın ile erkek, gerçek bir eşitliği, saygıya dayalı bir ilişkiyi yakalayabilmektedir.

Hindistan'da tecavüzlere tepki

Hindistan'da 16 Aralık günü, 23 yaşında bir üniversite öğrencisi genç kız, otobüste tecavüze uğradı. Tecavüz, erkek arkadaşının gözünün önünde, otobüsteki beş erkek yolcu ve şoför tarafından gerçekleştirildi. Arkasından, ikisi birden, demir çubuklarla dövülerek otobüsten aşağıya atıldı. Genç kız, iki hafta boyunca verdiği yaşam savaşının arkasından hayatını kaybetti.

Bu bir patlama noktasıydı. Ülkenin her tarafında kitleler sokaklara döküldü ve tecavüzcülerin bulunması, tecavüzlerin durdurulması, tecavüz karşıtı yasaların ağırlaştırılması için eylemler gerçekleştirildi. Özellikle başkent Delhi'de, günlerce süren eylemler sırasında, Hindistan'ın bağımsızlık hareketi önderi Mahatma Gandhi'nin anıtına yürüyüş gerçekleştirildi, parlamentonun ve Delhi Emniyet Müdürlüğü'nün önünde protestolar yapıldı. Bu eylemler, polis şiddetiyle karşılaştı, ancak kitleler geri adım atmadı.

Hindistan'da resmi rakamlara göre 14 saatte bir kadın tecavüze uğruyor. Kadına yönelik şiddetin en vahşisi ve pervasız ile karşı karşıya Hintli kadınlar. Ve bu durumdan, asıl olarak tecavüzcüleri koruyan yasaları, devletin

yaklaşımını, polisin umursamazlığını sorumlu tutuyorlar. Mesela 16 Aralık günü tecavüze uğrayan genç kızın arkadaşı, yaralı halde yerde yatarken, polislerin hiç ilgilenmediğini, tedavilerinin geciktiği için arkadaşının öldüğünü anlatıyor. Tecavüzden kurtulmak için trenden atlayan ve ağır yaralanan iki çocuk annesi bir kadın, kendisine bir askerin tecavüz etmeye çalıştığını söylüyor. Tecavüz karşıtı eylemlere polisin saldırması da, kolluk güçlerinin pervasızlığının en çarpıcı görüntüsü aslında.

Diğer taraftan, tecavüz edenlerin korunması da son derece önemli bir sorun. Tecavüz mahkemeleri yıllarca sürüyor, sonuçlanmadan unutulup gidiyor. 95 bin tecavüz davasının askıda bekletildiği tahmin ediliyor.

Tecavüze uğrayan veya genel olarak cinsel suçlara maruz kalanların isimlerinin gizli tutulması da Hindistan yasalarının bir parçası. Tecavüz suçundan utanması gereken kişi mağdur değil, tecavüzcüdür; ama bu yasa, adeta kadının utanması gerektiğini söylüyor. Tecavüze uğrayanlar utanarak mahkemelelere başvurmadığında, ya da gizli kapılar ardında şikayetini kanıtlamaya çalıştığında, suçluların pervasızlığı artıyor.

Hindistan'da ve tüm kapitalist ülkelerde, kadınlar pervasız bir şiddete uğruyor, tecavüz ediliyor, öldürülüyorlar. Tek çözüm, her türden baskının ve sömürünün ortadan kalkacağı bir dünya mücadelesini erkekle kadının birlikte vermesidir.

Hatay'da savaşa karşı tepki sürüyor

Türkiye'nin Suriye'ye dönük müdahalelerine karşı Hatay'da yükselen tepkiler, sonbahar aylarında yediden yetmişe herkesin katıldığı miting ve eylemlerle kendini ortaya koyunca, etekleri tutuşan Vali, Ankara'da Başbakan ile yaptığı görüşmeden sonra, her türlü basın açıklamasının yasaklandığını duyurdu. Fakat bu yasağa rağmen kitleler öfkelerini fiilen ortaya koydular. Bu öfke, devleti önemli oranda gerilettiler, şehir merkezinden Hür Suriye Ordusu'nun savaşçıları büyük oranda temizlendi. Bunların bir kısmı gözden daha uzak yerlere, sınır bölgelere çekildiler. Bir kısmı ise askeri kıyafetlerini

ve silahlarını bırakarak, sakallarını kestirerek, hatta kimi zaman aile görüntüsü vererek şehir içinde kalmaya devam ettiler.

Yükselen tepkiler, egemenlere geri adım attırsa da, Hatay'ın gündemi değişmedi. Gençlerin yoğunlukta katıldığı eylemlerle, meşru gösterilerle sokaklar egemenlere dar edildi. Ardından farklı kesimler, basın açıklamaları ile durumu teşhir etmeye devam ettiler.

Devrimcilerin cephesinde durum bu şekildeyken, düzen partileri de boş durmuyor. MHP milletvekili Adnan Şefik Çirkin, Reyhanlı'da Suriye'den kaçan askerler için bakın ne diyor: *"Üç tane Suriye askeri bir çatışma sırasında Reyhanlı'ya kaçarak sığınıyorlar. Bizim insanımız muhalif asker de olsa, Suriye askeri de olsa kucak açacak, bizim insanımız böyledir. Üstünü başını giydirip yemek yedirdikten sonra güvenlik güçlerine teslim etmek için beklerken, 18 silahlı özgür Suriye ordusu mensubu geliyorlar ve üç Suriye askerini alıp götürüyorlar. 15 Kilometre sınırı aşmış Türkiye'ye şehrin içine Reyhanlı'ya gelip Suriye askerlerini alıp götürüyor. Polis yok, asker yok devlet yok. Bu durum Reyhanlılıların gücüne gidiyor ve burada açıklayamayacağım bir şekilde o üç Suriye askeri 18 Özgür Suriye ordusu mensubu tarafından tekrar Reyhanlı'ya getiriliyor ve sığındıkları halka teslim ediliyor, yine polis asker yok. Daha sonra ise vatandaşlar tarafından Türk güvenlik güçlerine Suriyeli askerler teslim ediliyor."*

Özgür Suriye Ordusu mensuplarının Türkiye'ye Suriye içlerinden geldiğini söyleyerek, aslında bunların Türkiye'deki kamplardan geldiği gerçeğini gizlemeye çalışıyor. "Sağır sultan" bile Hatay'daki kamplardan geldiklerini biliyor bu çetelerin. Ama asıl olarak Türkiye'nin bu savaşta ne kadar büyük bir destekçi olduğunu da itiraf etmiş oluyor. Reyhanlı'da, Romanya'dan Türkiye'ye kadar çalınan bütün arabalar için bir pazarın olduğunu ve buranın müşterilerinin yine bu orduya mensup kişiler olduğunu da özellikle belirtiyor.

CHP milletvekili Refik Eryılmaz ise, Hatay İşçi Filmleri kapsamında düzenlenen panelde, katılımcıların sorularını yanıtladı. *"CHP neden Hatay'da bir miting yapmıyor"* sorusuna verdiği yanıtta, şunları söylüyor: Kılıçdaroğlu'na Hatay'daki hassas duruma rağmen miting yapılabileceğini, bir provakasyon olmadan bunu başarabileceklerini anlatmış, ancak Ankara'da birileri Hatay'ın hassas bir yer olduğunu söyleyerek bunu engellemiş! Kendisinin bölge milletvekili olarak her yerde bu sorunu insanlarla konuştuğunu ve kendisini de rahatsız eden bu durumun sonlanması için gereken ne ise yapacağını belirtti.

Eryılmaz da aslında MHP milletvekili Çirkin'den çok farklı bir yerde durmuyor. Mahalle toplantıları düzenleyerek, kitleye *"olayları abartmamak gerektiği"* yönünde telkinlerle öfkeyi yatıştırmaya çalışıyorlar. CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu, Yeşilpınar'da Belediye binasının açılış programında yer almasına rağmen son anda gelmekten vazgeçti. Bu açılış için kendisini bekleyen yaklaşık onbeş bin kişinin karşısına çıkmaktan korktu. Yeşilpınar'ın tekrar dünya kamuoyuna girmesinden çekindi. Dernek Festivalleri kapsamında yapılan panel, dünya basınında büyük yankı yaratmıştı çünkü. Eryılmaz da bu gerçeği bildiğinden, devletin baskısını *"Genel Başkanın etrafındaki bazı arkadaşlar"* olarak değiştirerek, perdelemeye çalışıyor.

Bu durum, insanların düzen partilerini daha fazla sorgulamasına neden olmaktadır. Suriye'deki savaşın kendilerine getireceği yıkımı gördükçe, devrimcileri daha çok aramaktadır. Hatay'da birleşik örgütlü tepkilerin daha sık ortaya çıkarılması ve yaygınlaştırılması, savaşı durdurmak için daha büyük önem taşımaktadır.

Hatay'dan PDD okurları

Savaşa karşı eylemler

Suriye'ye saldırı hazırlıklarının yapıldığı bir dönemde, DİSK, KESK, TTB ve TMMOB'un miting başvuruları birçok yerde yasaklandı. 20 Ocak'ta yapılması planlanan miting, Antep Valiliği tarafından Tayyip Erdoğan'ın şehirde düğün için bulunması bahane edilerek, "ileri" bir tarihe ertelendi.

Buna rağmen 20 Ocak'ta binlerce kişi, Antep'te yürüyüş yaparak, hem yasaklamayı hem de devletin Suriye'ye saldırı hazırlıklarını protesto etti. Eyleme, devrimci ve ilerici kurumlar da katıldılar.

Aynı gün İstanbul Kadıköy'de de fiilen miting yapıldı. Saat 12.00'de Et ve Balık Kurumu önünde toplanan kitle, İskele Meydanı'na yürüdü. Yürüyüşe DİSK, KESK, TTB, TMMOB'un katılımı sembolik olurken, Nato ve Füze Kalkanı Karşıtı Birlik bileşenlerinden Proleter Devrimci Duruş, Kaldıraç, Devrimci Hareket, Emek ve Özgürlük Cephesi, Emekçi Hareket Partisi'nin yanı sıra BDSP, Mücadele Birliği, Halkevleri, TKP, ÖDP, EMEP katıldı. Yürüyüş süresince emperyalizmi ve işbirlikçilerini, emperyalist savaşı kınayan sloganlar atıldı. Yapılan konuşmaların ardından eylem sloganlarla bitirildi.

Eyleme yaklaşık 2 bin kişi katıldı.

Ankara, İzmir, Bursa, Adana, Mersin, Samsun, İzmit, Diyarbakır, Malatya ve diğer merkezlerde ise basın açıklamalarıyla AKP hükümetinin savaş politikaları protesto edildi.

Güzeltepe'de Alevi evlerin işaretlenmesine karşı eylem

İstanbul Eyüp Güzeltepe Meydanı'nda eski cami yerine yapılmak istenen büyük camiye karşı, halkın mücadelesi devam ediyor. Aynı günlerde Alevi evlerinin işaretlenmesi, tepkileri daha da artırıyor. Polis ise, devrimcileri hedef göstererek gözaltına alıyor, tutukluyor, burjuva basında haberler yaptırıyor. "Aleviler arasında provokasyon yaratmak istiyorlar", "Evleri devrimciler işaretlemiş", "Evleri işaretleyenler Pirsultan üyesi" başlıkları attırıyor.

Bu kara propagandaya karşı Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Merkezi'nin çağrısıyla 29 Ocak'ta

Güzeltepe'de eylem yapıldı. Eyleme PDD, Halk Cephesi, Sosyalist Yeniden Kuruluş, TKP'nin de aralarında bulunduğu kurumlar katıldı. Nurtepe'den Güzeltepe'ye yürüyen kurumlar "Güzeltepe Maraş olmayacak", "Faşizme karşı omuz omuza", "Komploları boşa çıkaracağız", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganlarını attılar. Güzeltepe Meydanı'nda Pir Sultan Abdal

Kültür Derneği adına yapılan açıklamada; Alevilerin bu haberlerle karalanmak istendiği, devrimcilerin bu işi yapmadıkları, devletin yalanlarla bunu gizlemeye çalıştığı söylendi.

Taksim Meydanı, Cumhuriyet tarihi boyunca yönetime her gelenin kendi izini gösterme çabalarının da yeri olmuştur. Bu

güne kadar birçok değişikliğe maruz kalmış ve çok önemli anlara tanıklık etmiştir. Cumhuriyet'in kuruluşuyla birlikte İstanbul'un ilk heykellerinden birisi buraya dikiliyor. 77 Kanlı 1 Mayıs olayı sonrası ise, 1 Mayıslar, Taksim Meydanı'nın adı ile özdeşleşiyor. 1980 askeri faşist darbesinden sonra İstanbul Belediye Başkanı olan Bedrettin Dalan döneminde ünlü Tarlabası yıkımları ile karşılaşılıyor. İstanbul belediye seçimlerini Refah Partisi'nin aldığı zamanlarda, Taksim Gezi Parkı'na cami dikme tartışmaları başlıyor. Şimdi Taksim Meydanı üzerinde yeni planlar yapılıyor. Taksim meydanı için neler hedefleniyor, ne yapılmak isteniyor, bunları İstanbul Şehir Plancıları Odası İstanbul Şube Sekreteri Akif Burak ATLAR ile konuştuk.

PDD: Taksim'de ne planlanıyor, şu anda neler yapılıyor, bize biraz bundan bahseder

Taksim talanını durduralım!

misiniz?

Akif B. ATLAR: Biraz geriye gidecek olursak, Beyoğlu bölgesi kentsel sit alanı olarak 1991 yılında ilan ediliyor. Bu sit kararının ardından, Beyoğlu için üçüncü bir plan yapılmıyor. 18 yıl kadar bölge plansız kalıyor, derken 2009 yılında 1/5000 ölçekli koruma planları onaylanıyor. 2011 yılında da 1/1000 ölçekli, yani iki kademeli olarak Beyoğlu bölgesinin 33 mahalleyi kapsayan, meydan da dahil olmak üzere alanlara, koruma amaçlı planlar yapılıyor. Bu planlarda Taksim Meydanı'na ilişkin yayalaştırma vizyonu var, ancak bugünkü inşaatı öngören bir plan kararı yok. Çok değil 2011 yılından bahsediyorum. Sonra 2011 yılının Haziran ayında genel seçimlere giderken, Başbakan Erdoğan'ın seçim sürecindeki açıklamaları sırasında Taksim Meydanı'nın yayalaştırılması projesinden haberdar oluyoruz. Ve çok hızlı bir çalışma başlıyor. 2012'nin başında şubat ayında Taksim Meydanı için bir plan değişikliği onaylanıyor. Bu plan değişikliği, Taksim'deki araç yollarını dalış tünelleriyle yeraltına alan ve Taksim Gezi Parkı içindeki Topçu Kışlası'nın, yani 1940'larda yıkılmış bir binanın yeniden inşa edilmesini öneren bir plan değişikliği. Bu çokça tartışılıyor ve bizim de Şehir Plancılar Odası olarak yakından takip ettiğimiz bir süreç başlamış oluyor.

Söylendiği gibi Taksim Meydanı yayalara daha rahat bir geçiş sağlayacak mı? Durum ne olacak?

Taksim'deki trafik, dalış tünelleriyle yeraltına verilecek. Taksim'e çıkmak isteyen yayalar da önce yeraltına inip oradan asansörlerle ya da yürü-

yen merdivenlerle meydana çıkacaklar. Tünelden yayaların geçeceği yolda yaklaşık bir metre genişliğinde olacak. Oldukça dar bir alan. Trafiğin azaltılması gerekirken, dalış tünelleriyle trafik buralarda daha yoğunlaşacak ve yayalar egzoz dumanlarına maruz kalacak, rahatça yürüyemeyecekler. Yapılan açıklamalarda, yayaların daha rahat edeceği, Taksim meydanında trafiğin kalmayacağı söyleniyor, ama bunun tam tersi olacak.

Biz 70 kadar meslek odası, semt inisiyatifi, sendika, siyasi parti bir araya gelerek "Taksim Dayanışması"nı oluşturduk. Bir yıldır kamuoyunu bilgilendirmeye çalışan bir dayanışma bu. Şimdiye kadar birçok eylem yaptık, açıklamalarda bulunduk. Her cumartesi günü Taksim Gezi Parkı'nda nöbet tutuyoruz. Eylemler devam ediyor.

* * *

Burjuvazi bir yandan kendisine yeni bir rant alanı açmaya çalışırken, diğer taraftan Taksim Meydanı'nda 1 Mayıs'ların, kitle protestolarının yapılmasını engellemeye çalışıyor. Buna karşı mücadeleyi yükseltmek, Taksim'den rant elde etme çabasını durdurmak, meydanın işçi ve emekçilere, kitlelere, 1 Mayıs eylemlerine ait olduğunu tekrar göstermek gerekiyor. İnşaatın durdurulması için, devrimcilerin, sendikaların, kitle örgütlerinin, Taksim'in asıl sahibi olan 1 Mayıs bileşenlerinin güçlü ve sonuç alıcı biçimde mücadeleyi örgütlemesi ertelenemez bir zorunluluktur.

Taksim, işçi ve emekçilerindir, 77 1 Mayıs'ından bu yana 1 Mayıs alanıdır. Bu gerçeği ne toplumsal bellekten silebilirler, ne de devrimcilerin 1 Mayıs Taksim Meydanı mücadelesini bitirebilirler.

Taksim Kızıldır, Kızıl Kalacak.

TMMOB Yasası geri çekildi

Torba yasa kapsamında TMMOB'un tasfiyesini öngören yasa geri çekildi. TMMOB, torba yasa taslağının meslek odalarını ilgilendiren yasa değişikliğinin örgütlü mücadeleyi parçalamak ve kamu yararı adına denetim görevi üstlenen odaları piyasalaştırılmayı amaçladığı gerekçesiyle geri çekilmesini istiyordu. Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar, TMMOB'a bağlı meslek odalarının çalışma esaslarını değiştirmeyi öngören yasayı geri çektiklerini açıkladı.

Mimarlar Odası Başkanı Eyüp Muhçu yasanın geri çekilmesini önemsediklerini, ancak bugüne kadar meslek odalarının 34 kanun hükmünde kararname ve yasa ile kaybettikleri yetkilerini geri almak için mücadele etmeye devam edeceklerini söyledi.

Yol-İş üyeleri Ankara'daydı

Taşeron çalışmayı protesto eden Yol-İş üyesi işçiler, 28 Ocak'ta Ankara'da Karayolları Genel Müdürlüğü önünde basın açıklaması yaptı. Türkiye'nin çeşitli illerinden gelen binlerce işçi, talepleri görmezden gelinirse, eylemlerini büyüterek devam ettireceklerini açıkladılar. Hükümete ve Türk-İş yönetimine tepki gösteren işçiler, "İşçi düşmanı AKP istifa", "İşçiler burada Türk-İş nerede", "Genel Grev genel direniş", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Taşerona teslim olmayacağız" sloganlarını attılar.

İşçiler adına açıklama yapan Yol-İş Genel Başkanı Mustafa Ağar, on bini aşkın taşeron karayolu işçisinin sözleşmelerden yararlanması için 2010'da başvuru yaptıklarını, ancak bugüne kadar bu taleplerine cevap verilmediğini belirtti. Ve her yıl yüzlerce karayolu işçisinin zor şartlar altında çalışmaktan öldüğüne dikkat çekti. İşçilerin sağlıksız koşullarda çalışarak yolları yaptığını, barajları inşa ettiğini söyleyen Ağar, "buradaki sese kulak verilmediği taktirde daha güçlü bir şekilde Ankara'ya geleceğiz" dedi. Hükümetin yaptığı değişikliklerle iş yükünü artırdığını söyleyerek, işçilerin ve halkın taleplerinin dikkate alınması çağrısı yaptı.

☆ 1 Şubat 1979- Abdi İpekçi öldürüldü

Milliyet Gazetesi'nin genel yayın yönetmenliğini yaptığı sırada Mehmet Ali Ağca, Abdullah Çatlı, Oral Çelik gibi faşistler tarafından düzenlenen bir suikastle öldürüldü.

☆ 3 Şubat 1930- Vietnam Komünist Partisi kuruldu

Komintern'in, "Çin Hindi komünistlerinin en önemli ve acil görevinin, işçi sınıfının devrimci partisini, yani komünist partiyi kurmak" olduğunu vurgulayan mesajı sonrasında kurulan VKP, kısa sürede Fransız sömürgeciliğine karşı güçlü bir antiemperyalist direnişin örgütlenmesine önderlik etti. Direniş, ayaklanma ve Fransız emperyalizminin katliamlarının yaşandığı 1930'lu yıllarda VKP'nin onbinlerce üyesi tutuklandı, binlercesi katledildi.

☆ 10 Şubat 1969- 6. Filo kovuldu

İstanbul ve Ankara'da gençler Amerikan 6. Filo'sunun gelişini protesto ettiler. 50 kişi yaralandı.

☆ 11 Şubat 1925- Şeyh Said isyanı başladı

Elazığ'ın Eğil bucağı Piran köyünde başlayan ayaklanma, yaklaşık iki ay sürdü. Şeyh Said'in önderlik ettiği bu ayaklanmada, başlangıçta devlet güçlerini bölgeden çıkarmayı başarmışlardı. Drahmi, Varto ele geçirilmiş, Erzurum üzerine yürünmüştü. Devlet güçleri, ayaklanma karşısında seferberlik ilan ettiler, Takrir-i Sükun Kanunu çıkardılar. Bu kanun, Türkiye'deki sol muhalefete karşı da uygulanmıştır. Şeyh Said ve beraberindekiler, Varto yakınlarında yakalandı, Şeyh Said ve 47 isyancı, Diyarbakır'da idam edildiler. Şeyh Said isyanı, Kürt başkaldırıları içinde en önemlilerinden biridir.

☆ 13 Şubat 1967- DİSK kuruldu

İşçi sınıfının giderek yükselen militan mücadelesi sonucu, 1966-67 yıllarında Türk-İş'in Amerikan tipi sarı sendikacılık çizgisine karşı Türk-İş'ten kopan Lastik-İş, Basın-İş, Maden-İş ve Gıda-İş sendikaları biraraya gelerek DİSK'i kurdu. Sınıf mücadelesinin ön saflarında yeralan ilerici-militan işçilerin toplanmasıyla kısa sürede etkisini ve üye sayısını arttırdı. Fakat DİSK'in başına çöreklenen reformcu-revizyonist sendikacılar, sınıfın kendilerini aşan eylemlerinde engel oldular. Bunların en çarpıcı örnekleri, 15-16 Haziran ve Tarih direnişidir. Bu durum DİSK'i, 12 Eylül karşısında tam bir teslimiyete götürdü. 12 Eylül sonrası yeniden kurulan DİSK, halen sınıf sendikacılığından uzaksa da 1 Mayıs'ların Taksim'de kutlanması ve kimi işçi direnişlerinde olumlu çıkışları oldu.

☆ 16 Şubat 1969- Kanlı Pazar

ABD 6. filosunun İstanbul'a gelişini protesto eden devrimci ve yurtsever güçlere, dinci gericiler saldırdı. Polisin de aktif desteğini alan saldırı sırasında, Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan, bıçak ve şişlerle katledildiler. "Kanlı Pazar" katliamı, dinci gericiliğin, sadece emperyalizm karşıtlığının güvenilmezliğini değil, saldırgan gericinin karakterini de çarpıcı bir biçimde sergileyen bir eylem olarak siyasi tarihimize yerini aldı.

☆ 17 Şubat 1600- Giordano Bruno yakıldı

İtalya'nın Napoli şehrinde doğan Giordano Bruno, filozof, astronom, matematikçi ve yazardı. 1576 yılında 'mezhep sapkınlığı' yüzünden hakından dava açıldı. Bruno, işkencelere rağmen fikirlerinden caydırılmadı. Konuşmasını önlemek için ağzı bağlanan Bruno, Cempodi Flori meydanında diri diri yakılarak öldürüldü. O, günümüze kadar, bilim ve ilerleme adına çalışmaları nedeniyle gericiliğin saldırısına uğrayanların önemli bir simgesi oldu.

☆ 19 Şubat 1972- Ulaş Bardakçı katledildi

THKP-C'nin kuruluşunda aktif rol oynayan ve örgütün Genel Komite Üyesi Ulaş Bardakçı, İstanbul Arnavutköy'de öldürüldü. Cezaevinden firar eden THKO ve THKP-C militanları, Denizlerin idamını durdurmaya çalışırken katledildiler.

24 Şubat 1848- Komünist Manifesto

1848 yılının 24 Şubat günü Komünist Manifesto ilan edildi. "Avrupa'da bir hayalet kol geziyor, komünizm hayaleti" cümlesiyle başlayan metin, başlıca dört bölümden oluşuyordu: "Burjuvalar ve Proleterler", "Proleterler ve Komünistler", "Sosyalist ve Komünist Literatür", "Komünistlerin Çeşitli Muhalefet Partileri Karşısındaki Durumu".

Komünist Manifesto, devrimci bir durumun yaşandığı Avrupa'da, proletaryanın iktidar talebini ve iktidara gelindiğinde neler yapılacağını formüle etmiştir. Marx ve Engels tarafından kaleme alınan bildir, işçilerin siyasal mücadelesinin nedenlerinin ve hedeflerinin ilk kez bilimsel bir tarzda ortaya konduğu bir belge olma özelliğiyle, sosyalizm tarihinin en önemli metinlerinden biridir ve proletaryanın siyasi partisinin de ilk programı olma özelliği taşır.

Manifesto'nun son sözleri ise, halen işçi sınıfının bir sloganı durumundadır. "İşçilerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yoktur, ama kazanacakları koskoca bir dünya vardır. Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşiniz!"

☆ 21 Şubat 1964- Cesar Sandino'nun ölümü

Nikaragualı gerilla önderi Augusto Cesar Sandino, ulusal muhafızların komutanı Somoza'nın adamları tarafından kaçırılarak öldürüldü. 1979'da Nikaragua'da iktidarı ele geçiren devrimci "Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesi" (FSLN) adını bu önderinden almıştır. Sandino, Nikaragua'da bir halk kahramanı olarak kabul edilir.

☆ 21 Şubat 1965- Malcolm X öldürüldü

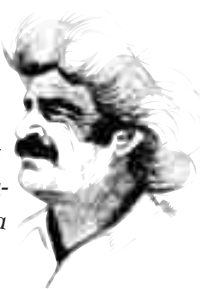
Amerikalı, ünlü siyah Müslüman lider Hacı Malik Şahbaz (Malcolm X) Harlem'de bir dans salonunda düzenlenen bir toplantı sırasında vurularak öldürüldü. Etkili konuşma yeteneğiyle büyük bir taraftar kitlesi kazanan Malcolm X, siyah milliyetçiliğini ve siyahların ırklarıyla gurur duymaları gerektiğini savunuyordu.

☆ 22 Şubat 1840- August Bebel doğdu

Bebel, Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD)'nin kurucularından ve 40 yıl boyunca en etkili önderlerinden biriydi. Engels, onu "Alman daha doğrusu Avrupa işçi sınıfının eşsiz bir timsali" olarak tanımlamıştır.

☆ 26 Şubat 1984- Şair Hasan Hüseyin öldü

Kanadık toprak olduk / çekildik bayrak olduk / döküldük yaprak olduk / geldik bugüne... / Ekmeği bol eyledik / acıyı bal eyledik / sıratı yol eyledik / geldik bugüne... / Ekilir ekin geliriz / ezilir un geliriz / bir gider bin geliriz / beni vurmak kurtuluş mu / Körolasın demiyorum / kör olma da gör beni

☆ 27 Şubat 1933- Reichstag provokasyonu

Reichstag (Alman Parlamento Binası) Naziler tarafından genel seçimlere bir hafta kala kundaklandı. Faşist Hitler hükümeti, yangının bir komünist tarafından çıkarıldığını öne sürdü ve Hollanda asıllı Marinus Van der Lubbe'yi tutukladı. Komünistlerin gazeteleri ve toplantı yerleri kapatıldı, seçime girmeleri engellendi. Bulgaristan Komünist Partisi Genel Sekreteri Dimitrov da bu provokasyonla tutuklandı ve ünlü faşizmi yargılayan savunmasını yaptı. Van der Lubbe daha sonra idam edildi.

Şubat ayında şehit düşen ihtilalci komünistler

9 Şubat 1978- Atilla Acartürk

TİKB önceli grup döneminin militanlarından Atilla Acartürk, faşistlerce Ankara'da katledildi.

17 Şubat 1996- Nurettin Demir

16 Şubat 1997'de TİKB'nin 19. kuruluş yıldönümü nedeniyle İstanbul Esenler'de yapılan korsan gösteri sonrasında faşist devlet güçleriyle yaşanan çatışmada bir apartmanın bodrum katına sığınan TİKB'li militan Nurettin Demir, burada polislerce katledildi.

22 Şubat 1980- Hacı Köse

İyi bir örgütçü ve eylem adamı HACI KÖSE

Hacı Köse, 22 Şubat 1980 tarihinde işkencede katledildi. O, ihtilalci komünist hareketin ilk kadrolarından, iyi bir örgütçü, iyi bir komutan ve siyasal olarak gelişkin bir militandı. Öldüğünde henüz 22 yaşında genç bir komünist iken, Çukurova bölgesinde yönetici kademelere gelmiş, geleceğin önderlerindendi. Hacı'nın bu özelliklerini "Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL" kitabından aktarıyoruz.

Hacı, Adana'da anti-faşist mücadelenin yüksek olduğu liselerden, Borsa Lisesi'nde okudu. Oradaki eylemlerde sivriyen, ardından liseli gençliğin doğal önderi durumuna gelen devrimcilerden biriydi. Boykotların, işgallerin başını çekerti. Sadece militanlığı ile değil, siyasal olarak gelişkinliği ile de öne çıkanlardandı. HK (Halkın Kurtuluşu) içindeki ayrılıkta "muhafelet" in içinde yer almıştı. ("Muhafelet" sonradan TİKB'yi oluşturacaktı.) O dönem Adana'nın çok büyük oranda "muhafelet" saflarında yer aldığı biliniyordu. Bunu Fatih'in Adana'da çalışmasına, çok sevilen bir önder olmasına bağlarlardı...

Hacı ve yanındaki liseliler, saflarını belirlerken neleri kıstas aldılar, bilemiyorum. Zaten Hacı'yı da lisedeyken değil, sonradan tanıyacaktım. O bizden iki-üç yaş büyüktü. Sadece isim olarak duymuşluğum vardı. Görüşmeye başladığımızda, İskenderun bölgesinde faaliyet gösteriyordu. İskenderun, Demir-Çelik fabrikası kurulduktan sonra, onbinlerce işçinin çalıştığı bir sanayi bölgesi olmuştu. Bu fabrikaya, Dörtöl, Payas gibi ilçelerden akın akın işçiler gelirdi. Sanıyorum Hacı'nın ailesi de bu ilçelerden birinde oturuyordu. Bölgenin önemi artınca, Hacı'yı orada tutmuş olmalıydılar.

Hacı ve yanındaki liseliler, saflarını belirlerken neleri kıstas aldılar, bilemiyorum. Zaten Hacı'yı da lisedeyken değil, sonradan tanıyacaktım. O bizden iki-üç yaş büyüktü. Sadece isim olarak duymuşluğum vardı. Görüşmeye başladığımızda, İskenderun bölgesinde faaliyet gösteriyordu. İskenderun, Demir-Çelik fabrikası kurulduktan sonra, onbinlerce işçinin çalıştığı bir sanayi bölgesi olmuştu. Bu fabrikaya, Dörtöl, Payas gibi ilçelerden akın akın işçiler gelirdi. Sanıyorum Hacı'nın ailesi de bu ilçelerden birinde oturuyordu. Bölgenin önemi artınca, Hacı'yı orada tutmuş olmalıydılar.

İşçiler sabahları trenle çevre il ve ilçelerden Demir-Çelik fabrikasına gelir, aynı şekilde geri dönerlerdi. Hacı'nın bu trenlerde sıkça bildiri dağıttığını, sözlü propaganda yaptığını biliyordum. İlgale bildirileri, dergileri ben götürüyordum zaten. Çoğu kez bir tren istasyonunda buluşurduk. İlgale materyalleri

koli şeklinde getirir, sonra da onun üzerine oturarak, tren gelene kadar sohbet ederdik.

Onunla bir kez konuşunca, etkilenmemek elde değildi. Hem çok canlı, içten, doğal biriydi; hem de konuşmalarıyla ufuk açan, kafalarda şimşekler çaktıran bir özelliğe sahipti. O dönemki gençler içinde, siyasal olarak en gelişkin olanımızdı diyebilirim. Bu gelişkinlik entelektüel bir bilgiçlik de değildi, öğrenci gençlikte öyleleri çok vardı. Hacı, teori ile güncel siyaseti ve pratiği o yaşta birleştirmeyi başarmış, okuduklarıyla, yaşadıklarıyla sorgulayıcı bakmayı, sonuçlar çıkarmayı öğrenmiş ender kişilerdendi. Onun bu yapısını, sorduğu sorulardan, kitaplar hakkındaki değerlendirmelerinden, sonradan daha iyi anlayacaktım.

Hacı, İskenderun ve çevresinde kısa sürede tanındı, sevildi, örgütün bölgede gelişmesinde önemli bir misyon üstlendi. O yıllarda MHP lideri Türkeş'in İskenderun'a gelme girişimi, büyük olaylara sahne olmuştu. Tüm devrimciler, İskenderun halkıyla birlikte caddelere barikatlar kurdular, polisle çatıştılar ve Türkeş'i İskenderun'a sokmadılar. Hacı, bu direnişin başını çekenlerdendi.

Direnişten sonra devlet, Hacı'yı hedefe çaktı, onu her yerde aramaya başladı. Bir yandan İskenderun'da aranır duruma düşmesi, bir yandan da Adana'daki ihtiyaçlar, örgütün onu Adana'ya çekmesinde etkili oldu.

Hacı, Adana'ya geldi ve aynı komitede çalışmaya başladık. Faaliyet alanımız Adana'nın Karşıyaka bölgesindeki semtleri, fabrikaları kapsıyordu. Bossa ve Tekel'in yaprak bölümü gibi önemli fabrikalar vardı. Hacı'yla birlikte burada çalışan işçi taraftarlarımıza gitmiştik. İşçileri iyi tanıdığını ve kısa sürede ilişki kurabildiğini gördüm. Demir-Çelik'ten tecrübeliydi, orada DSB (Devrimci Sendikal Birlik) örgütlenmesinin temellerini atmıştı. Bir de çok doğaldı, öğrenci gençlikten gelmiş olmasına rağmen işçilerden biri gibiydi; bu, onlarla kaynaşmasında büyük kolaylık sağlıyordu...

Birlikte ev aradık ve uygun bir ev bulup kaporasını verdik. Hacı, taşınmadan önce bir kez daha İskenderun'a gideceğini söyledi. Yapması gereken son işleri vardı, onları bitirdikten sonra tamamen Adana'da kalacaktı. Taşınmayı iki-üç gün geciktirecektik sadece. Şubat ayının başları olmalı, Hacı gitti ve bir daha dönmedi...

Gece bildiri dağıtırken, HK'lılar tarafından kurşunlanmışlardı. O yaralı haliyle tanıdığı bir eve girmiş ve "beni HK'lılar vurdu, yoldaşlara bin selam" notunu bırakmıştı. Evin sahipleri hastaneye yetiştirmişler, ama bu kez de etrafını polisler sarmıştı.

Hacı'nın vurulduğu haberi, onu tanıyan tüm yoldaşları derinden sarstı. Herkes, onun için ne yapabiliriz, nasıl kurtarabiliriz diye yanıp tutuşuyordu. O günlerde Yoldaşcan da Adana'daydı. Yoldaşcan komutasında bir ekip hastaneyi bastı, ancak Hacı'nın kapısında bekleyen askerlerle çatışma çıktı. Yoldaşcan doktor kıyafetiyle Hacı'nın yanına kadar girmeyi başarmıştı. Fakat Hacı'nın durumu ağırdı, o halde kaçırmak, belki yolda ölmesine neden olabiliyordu. Bunu göze almak hiç kolay değildi. Hacı da kalacak durumda olmadığını söylüyordu. Hastanede bırakıldığında, işkencelere rağmen yaşama ihtimali vardı. Onu bırakıp çatışarak çıktılar hastaneden. Aynı gün, Hacı'yı işkenceye alıp, kendisini kaçıranların kimler olduğunu söyletmeye çalışmışlar, o ise ölümüne susmuş...

Hacı'nın ölümü üzerine bölgenin ana caddesinde silahlı bir korsan gösteri örgütledik. Her tarafı Hacı ile ilgili yazılamalarla doldurduk... "Selamını aldık, bizden de sana bin selam yiğit komünist!" başlıklı bir bildiri çıkarmıştık bir de. Onu gözyaşları içinde okumuştum, çok etkileyiciydi. Hacı'nın ölümünden kısa bir süre sonra yakalanacaktım, üzerimde Hacı'nın bildirisiyle. Doğru düzgün arama yapmadan hemen falakaya yatırmışlar, o bildiri de uzun süre üzerimde kalmıştı. Sonra "kurşuna dizme" mizansenini için gözlerim bağlı bir şekilde ıssız bir yere götürdüler, sonra da "yürü, arkandan sıkacağız" diyerek, ittirdiler...

Üstümde Hacı'nın bildirisi vardı, onu ve şehit yoldaşları düşünüyordum. Onlar gibi ölecektim ben de, inandığım davaya leke sürmeden, direnerek... Üzerimde bildiri olmasına daha çok sevindim o an, hangi örgütten olduğum anlaşılabilecekti hemen. Arkamdan gelen silah sesleriyle, bitmişti bütün bu düşünceler. Ama ölmemiştik!..

Şubeye yeniden getirildiğimde tualete gidip üstümü yokladım, bildirinin olmadığını fark ettim, şubede mi düşmüştü, yoksa götürdükleri yerde mi, bilemedim. Ona dair hiçbir şey sormadılar, ya görmediler, ya da kimden-nasıl geldiğini anlamadılar.

Hacı ile şubeye, hatta ölüm anına kadar süren böyle bir serüvenim olmuştu. O, çok değerli yoldaşlarımızdan biriydi. Genç yaşta yönetici bir kadro olmuştu. Devrimciler arasında yaşanan şiddetin, böylesi kayıplara yol açması, yaşanan acıyı daha da derinleştiriyor. Böyle bir kitapta bu konuya girmek kuşkusuz son derece can sıkıcı, ama Hacı'yı anlatırken girmemek de olanaksız. Ayrıca yaşanmışlıkları yok saymak mümkün değil; konuya girmeme adına Hacı'yı anlatmamak da...

Ekim Devrimi'nin üzerinden henüz bir kaç ay geçmişti. İç karışıklıklar henüz tümüyle kontrol altına alınmamıştı. Savaşın tahribatlarıyla ülke ekonomisi felç olmuş, halk korkunç bir sefalet içindeydi. Ama Alman emperyalizminin saldırısı, ülkenin muazzam bir seferberliğe geçmesine neden oldu. Ekim Devrimi'ni yaratan proletarya, partinin çağrısıyla Kızıl Ordu alayları oluşturdu ve 23 Şubat 1918'de Alman işgalcilerini geri püskürttü. Bu tarih, Kızıl Ordu'nun doğum günü oldu.

Devrimin ilk yıllarında, bir yandan sosyalizmin inşasıyla uğraşırken, diğer yandan savaşmaya devam ediyorlardı. Üstelik sadece Alman ve Japon emperyalizminin ordularıyla değil; Kolçak, Denikin gibi karşıdevrimin uşaklarıyla da savaşıyorlardı.

Kızıl Ordu'nun maddi olarak neredeyse hiç bir şeyi yoktu. Kimi zaman düşmandan ele geçirilen üniformaları, silahları kullanıyorlardı. Ama önemli bir şeye sahiptiler: Sosyalizm inancına ve başarıya kararlılığına. Bu nedenle 1918-22 yılları Kızıl Ordu'nun en zorlu, ama kan ve ateş içinde piştiği yıllar oldu. İlk günlerin ellerinde derme çatma silahları bile olmayan proleter gönüllüleri, dünyayı dize getiren yiğit savaşçılara, komutanlara dönüştüler.

23 Şubat 1918- Kızıl Ordu'nun kuruluşu

II. Emperyalist Paylaşım Savaşında, Almanların bütün saldırılarının

başarı kazanmış olan "Beşinci Kol" faaliyeti, Sovyet topraklarında hiç bir işe yaramamıştı. Alman ordusu ilerlerken arkasında dağılmış bir cephe gerisi değil, kolektif çiftçilerin oluşturduğu gerilla birlikleri bırakıyor, bir de bu birliklerle savaşmak zorunda kalıyordu. Moskova kentinin doğal bir kale biçiminde inşa edilmiş olduğunu emperyalistler, Moskova kuşatıldığında farkettiler. Moskova kuşatması sırasında, doğrudan Stalin'in başında olduğu birlikler, şehrin sokaklarında rahatça manevra yapabiliyordu.

Savaş başladığında ilk dokuz haftada Kızıl Ordu'nun kayıpları, 7 bin 500 silah, 4 bin 500 uçak ve 5 bin tank gibi devasa boyutlardaydı. Aynı ordu, 1945 Mayıs'ında Berlin'deki kızıl bayrağı dalgalandırıyordu. 1918'de olabilecek en ağır koşullar altında korumuştur Sovyet ülkesini, 1945'te Alman faşizmini ve dünya gericiliğini dize getirmiş olarak selamlıyordu dünya halklarını. Kızıl Ordu'nun zaferi, sosyalizmin zaferiydi.

Tutsaklardan yeni yıl mesajları

Merhaba dostlar

Düşlenen yarınları bugünden varetmek için yürüyenlerin yolu uzundur, zorludur. Bir o kadar da onurludur, erdemlidir. Ortaklaşılın düşleri gerçeğe dönüştürmenin tadında, coşkusuyla, sevinciyle acısıyla, üzüntüsüyle bir yılı daha geride bıraktık. Düşleri gerçekleştirmenin mevzilinden gidilen bu yolda, yeni bir yıla sizlerle birlikte merhaba demenin kıvancını yaşıyoruz. Ve biliyoruz ki, en güzel yanlarımızla hep birlikte güzelleştireceğiz. Doğacak olan güzel günlere inancımızla ve yarınların umudu olabilmemizin coşkusuyla yeni yılınızı kutluyor, içten dileklerimizle selamlıyoruz.

Sincan 1 Nolu F Tipi Tutsak Partizanları adına
Halil Şahin

Merhaba,

Ezilen halklar ve uluslar için daha ileri ve daha güçlü bir mücadele yılı olması umuduyla yeni yılınızı kutluyor, başarılar diliyoruz. Sevgi ve saygılarımızla... Gönderdiğiniz 12 Eylül kitabını aldık. Duyarlılığınız için teşekkürler.

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi'nden
Tutsak Partizanlar

Devrimci Duruş Emekçilerine;

İnsani değerler bütününe sınıksıya tutunup doğruluğu kanıtlanmış fikirlerine, düşlerine sahip çıkmış; görüşlerinin ardında onurluca dimdik durup, mücadeleden, kavgadan, üretmekten ısrar eden insanların çoğaldığı ve başarı sağladığı bir yıl olması dileğiyle 2013 yılınızı en içten devrimci duygularımızla kutluyoruz.

Yeni yılın sizlere başarı getirmesi dileğiyle selam ve sevgilerimizi sunuyoruz. Kızıl selamlar...

Erzurum H Tipi Hapishanesi
MKP Dava Tutsakları

Merhaba,

Emperyalizm ve hakim sınıflara karşı mücadelenin keskinleştiği bir dönemden geçiyoruz. Yeni yılı kavga alanlarında savaşı büyütürken, sarsılmaz mevziler kazanacağımıza olan inançla başarılar diliyoruz.

MKP Tutsakları 2 Nolu F Tipi Kocaeli

Merhaba yürek dostlarım,

Kanlı ve entrikalarla dolu olan bir yılı daha geride bırakarak, güneşin umutla doğacağı yeni bir mücadele yılına merhaba diyoruz... Biz devrimci sosyalist tutsaklar, siz yürek dostlarımız olan Yediveren yayıncılığın ve Devrimci Duruş'un tüm emekçilerinin şahsında, dünya proletaryasının ve ezilen halklarının yeni mücadele yılını en içten devrimci duygularla kutluyoruz. Sala nü ji buyna we u karker hemü cihane u gele bindestra piroz be! (Azad) Mehmet Yamaç

H Tipi Hapishanesi D-1 Erzurum

Bu yıl da yeni bir yıla girerken, devrimci tutsakların çoğu kendi el mahsulleri kartlara yazılmış, yeni yıla dair umut ve inanç dolu mesajlarını aldık. Elimize geçenleri kısaltmak zorunda kalarak sizlerle paylaşıyoruz.

Bu kartlarda, yayınevimizin çıkardığı kitapları, dergimizi alanların teşekkürleri kadar, alamadıklarını bildirenler ve yeni isteklerde bulunanlar da oluyor. Bir kez daha belirtelim ki, tutsakların yayınevimizden çıkan kitap ve dergi istemlerini mutlaka yerine getiriyoruz. Bunların hiçbirinden herhangi bir ücret de talep etmiyoruz. Bunu, devrimci tutsakları onurumuz olarak sahiplenmenin doğal bir gereği görüyoruz. Eğer bu istekler yanıtsız kalıyorsa; ya mektuplar bize ulaşmıyordur, ya da gönderdiklerimiz verilmeyordur. Bunun tek istisnası, büromuzun yer değişikliği nedeniyle bazı mektupların geri gönderilmesi oldu. Gündem gazetesine verdiğimiz ilanlarda adres değişikliğini özellikle belirtmiştik. Tutsaklara gönderdiğimiz son sayılarımızda ve yeni yıl mesajımızda yeni adresimizi yazdık. Buna rağmen bazı mektuplar elimize ya ulaşmadı, ya da çok geç ulaştı. Artık tüm okurlarımız yeni adresimizi biliyorlar ve bu sorun aşıldı.

Diğer yandan, kitap ve dergimizi, yeni yıl mesajımızı, takvimlerimizi gönderdiğimiz halde, alıp almadıklarını dair tek bir satır yazmayan tutsaklar da bulunuyor. Bizim de tutsaklardan bunu bekleme hakkımız var.

Devrimci tutsakları bir kez daha selamlıyor, özgür yarınlarda görüşmek üzere diyoruz...

Merhabalar Devrimci

Duruş'lu düşdaşlar,

Yeni kavga yılını komünarca coşkuyla selamlayarak kutluyorum... Yeni kavga yılının hepimize esenlikle, özgürlüğün ve yeni umutların büyütüldüğü günler getirmesi temennilerimizle, çalışmalarınızda başarılar... Nice sevda güzelliğinde yeni yıllar sizlerin olsun! Komünarca selam ve sevgilerimle...

Haydar Sönmez H Tipi
Hapishanesi K-1 Erzurum

Merhaba

Emperyalist-kapitalist yağma düzeninin içine girdiği kriz bataklığında çırpınmayı sürdürdüğü; buna karşın ezilen emekçi yığınların, ilerici devrimci güçlerin tüm dünya çapında mücadele ve yeni bir yaşam çığlığını yükselttiği bir yılı geride bırakıyoruz. Yolumuz zorlu. Umudumuz diri, zihnimiz aydınlık... Bu güç ve arzuyla karşılıyoruz yeni yılı. 2013'ün umudu büyüttüğümüz, halkların özgürlük, devrim ve sosyalizm çığlığına bir halka daha eklediğimiz bir yıl olacağı inancıyla yeni yılınızı kutluyoruz

Sersala We Piroz Be
Tahir Laçın 1 Nolu F Tipi Sincan
Ankara

Sevgili Dostlar

Halkların mücadelesinin yükselişine, ezilenlerin umudunun büyümesine tanıklık etmesi dileğiyle yeni yılınızı kutluyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Murat Karayel F Tipi Cezaevi B-14 Hacılar
Kırıkkale

Merhaba Devrimci Duruş'çu arkadaşlar;

Gönderdiğiniz derginiz elime ulaştı. Yılbaşı kartınızı da aldım, sağolun... Umarım yeni yıl gönlünüze göre geçer. Gerçi yeni yılda işsizlik, zamlar ve zulüm, emekçilerin omzuna çöktü! Buna rağmen insanlığın tek umudu mücadeledir. Yeni yılın mücadele yılı olması dileğimle sizleri selamlayarak yeni yılınızı kutluyorum.

Tahir Canan M Tipi Cezaevi B-8 Bandırma-Balıkesir

Merhabalar,

Direniş, varoluşun özüdür. Bu özü toplumsal değerlerle buluşturmak bir görevdir. Bu görevin bilinciyle bir yılı geride bıraktık. Yeni yılınızı kutlarken, tüm alanlara devrimci değerleri hakim kılmak için, onurlu ve özgür iradeyle hareket edip, tüm devrimcilere merhaba diyorum. Tekrardan yeni yılınızı direniş ruhuyla kutluyorum... Sevgi ve saygılar... Ali Murat Çelik 2 Nolu F Tipi Sincan

Merhaba

Gönderdiğiniz kitaplar için teşekkürler... PDD ailesinin yeni yılını kutluyor, 2013 yılında her şeyin gönlünüzce olmasını diliyoruz. Sevgi ve saygılarımla...

Şevket Yılmaz 1 Nolu F Tipi Kocaeli

"O duvar, o duvarınız

Vız gelir bize, vız!

Bizim kuvvetimizdeki hız

Ne bir din adamının dumanlı vaadinden

Ne de bir hülyanın gönlü yakışındandır.

O yalnız

Tarihin durdurulmaz akışındandır..."

Değerli arkadaşlar

Umarım durumunuz iyi, moral ve sağlığınız yerindedir, ki öyle olduğunu düşünüyorum. Devrimciler, her şeye rağmen ve tüm olumsuzluklara inat her zaman iyi olmalılar... Derginizi okumak istiyorum, direkt bana gönderebilirseniz iyi olur.

Sosyalist bir dünya ve yaşamın yakın olduğuna olan inancım, yeni yılınızı kutlar, başarılar dilerim. Umutla kalın...

Hikmet Çark H Tipi Hapishanesi E-4 Erzurum

YÜRÜYÜŞÜMİZ SÜRÜYÖR

Yine bir aşk tufanında
Sahte ışıklarla donanmış
Karaya çalan puslu sokaklarda
Dili tutulmuş şarkıların
Gerçek emeğin ve sevginin...
Oysa bilirim bitmedi bu inanç
Bitmedi bu yürüyüş...

(...)

Yarının muştulayıcısı, habercisi
Direncin çiçeklerinin öncüsü
Adana'nın ATAMAN'ları
Bağcılar yokuşunun OSMAN'ları
Ölümün koynunda biten açlıkların FATİH'leri

Ser verip sır olmanın dilsizliği
17'lik SELMA AYBAL'ın inançlı yüreği
Kesilse de dili, incek REMZİ BASALAK'ın
Teşhir masasına tekmesi...

Değiştirse de kimliklerini hainler
Elbet vardır hesap soracak
OSMAN AKGÜN gibi komünistler...

"Askere gitme / Kardeş halkın kanına girme" şiarını
Dört bir yana yayacak GENÇ KOMÜNAR NİLGÜN GÖK!
HÜCUM RUH'lu genç YUNUS ve NURETTİN'ler
Yine açlığa duran HİCABİ'ler, TAHSİN'ler...

Adlarını sayamadığımız daha niceler...
(...)

Köreltmeye, yok edilmeye çalışılsa da
Yarattığımız yüce değerler
Oysa bilirim

Bitmedi bu yürüyüş...

Yine kavganın ortasında
Proletaryanın çekirdek öncüsü
Baş eğmez bir onurla
Proleter Devrimci Duruş'la
Dünümüz, bugünümüz, yarınımız...

(...)

Yeşerecek terk edilmiş sevdalar
Karartılacak tasfiyeci cenahlar
Daha ileri taşınacak
Orak Çekiç'li kızılbayraklar
Dillerde devrim şarkısı
Proleterya Partisi ve Bolşevik sloganlar

Hep birlikte savaşılacak

Ve bu topraklarda

zafere varılacak...

Fransa'dan bir okur

Gençlik Broşürlerimiz

LİSELİ GENÇLİĞİN
SORUNLARI VE
ÖRGÜTLENMESİ

SON ÇIKAN KİTAPLARIMIZ

Paylaşılmış topraklar yeniden paylaşılırken...
Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER

11 Eylül saldırılarının ardından, "paylaşılmış toprakların yeniden paylaşılması" mücadelesi başlamıştır. Emperyalistlerin hegemonya mücadelesi, ülkemizde de onların işbirlikçileri arasında "Ergenekon-AKP çatışması" görünümünde yaşanmaktadır.

Kitap, yeni emperyalist paylaşım savaşında, emperyalistlerin ve ülkemizdeki işbirlikçilerinin hegemonya mücadelesini ve 2008'de başlayan ekonomik krizle birlikte, savaşa ve krize karşı giderek yükselmekte olan sınıf mücadelesini anlatmaktadır.

Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL

Bugüne dek 12 Eylül'e dair çok şey yazıldı, söylendi... O dönemin en pespaye unsurları bile, "demokrasi kahramanı" kılıfıyla... Bu konuda asıl konuşması gerekenler, 12 Eylül'e karşı her cephede direniş bayrağını yükseltenlerdir. Ki onlar, 12 Eylül'ün en karanlık günlerinde, işkence, zindanda, mahkemede, daragaçlarında devrimin onurlu sesini yükseltmişlerdir.

Bu kitapta şimdi onlar konuşuyor, 12 Eylül'ün sadece kan ve vahşetten ibaret olmadığını, aynı zamanda direniş manifestolarının yazıldığı bir dönem olduğunu ortaya koyuyorlar.

Bir yenilgi hastalığı TASFİYECİLİK

Son yirmi yıl içinde Türkiye Devrimci Hareketinde en çok kullanılan kavramlardan biri oldu tasfiyecilik. Ne var ki, çoğu kez kendi içinde bir kesimin tasfiyesi olarak kullanıldı. En fazla kişilerle, belli kesitlerle açıklanarak geçiştirildi. Oysa tasfiyeciliğin ideolojik-siyasi-örgütsel birçok boyutu vardı ve kökleri oldukça derindi.

Tasfiyecilik "bir yenilgi hastalığı"dır. Ülkemizde yenilgi yıllarının uzaması, tasfiyeciliği de uzatan ve depresyona bir rol oynamıştır. Öyle ki, 12 Eylül yıllarında tasfiyeciliğe karşı cepheden mücadele eden ihtilalci komünist hareket içinde bile tasfiyecilik yaşanabilmektedir.

Gerek 12 Eylül'de, gerekse sonrasında tasfiyeciliğe karşı verilen mücadeleyi kapsayan bu kitabın, tasfiyecilikle ilgili bir başvuru kaynağı olması, en büyük kazanım olacaktır.

Yaşayan "hiçbir zaman" demesin hiç!
Sağlam görünen sağlam değildir!
Ve böyle gelen, böyle gitmez!
Egemenlerin sözü bittiğinde,
Konuşacaktır ezilenler...
Kim durdurabilir
Kendi durumunun bilincine varanı?
Ve "hiçbir zaman"
Dönüşecektir, "hemen bugün"e!

Bertolt Brecht